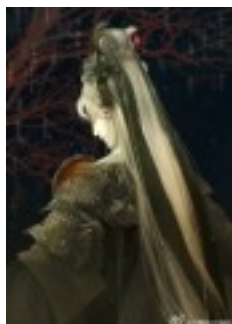

Tuy hữu Đồng Nhân Mẫu, Bất Tẩu Đam Mỹ Lộ

Contents

Tuy hữu Đồng Nhân Mẫu, Bất Tẩu Đam Mỹ Lộ	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	15
8. Chương 8	16
9. Chương 9	18
10. Chương 10	20
11. Chương 11	21
12. Chương 12	23
13. Chương 13	25
14. Chương 14	26
15. Chương 15	28
16. Chương 16	30
17. Chương 17	32
18. Chương 18	34
19. Chương 19	37
20. Chương 20	38
21. Chương 21	41
22. Chương 22	44
23. Chương 23	46
24. Chương 24	47
25. Chương 25	49
26. Chương 26	51
27. Chương 27	53
28. Chương 28	55
29. Chương 29	58
30. Chương 30	61
31. Chương 31	63
32. Chương 32	65
33. Chương 33: Pn1: Chế Độ Hôn Nhân Hiện Đại	68

Tuy hữu Đồng Nhân Mẫu, Bất Tẩu Đam Mỹ Lộ

Giới thiệu

Thể loại: Xuyên không, cung đình, nhất thụ nhất công. Edit: Huyết Vũ. Beta: Minh Tiêu. Ta vốn ch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuy-huu-dong-nhan-mau-bat-tau-dam-my-lo>

1. Chương 1

Ta, Vạn Niên Thọ, nam, 18 tuổi, rốt cục kết thúc chín năm giáo dục bắt buộc và ba năm cuộc sống cao trung không có thiên lý, nghênh đón giấc mộng sinh viên vô tận!

MM xinh đẹp ôn nhu, ngây ngô tự do luyến ái... Mong muốn đây có thể trở thành bản nhạc đệm mỹ lệ của ta trong bốn năm này (cho dù là toàn bộ ta cũng không ngại).

Thế nhưng khi ta đứng ở trong vườn trường đại học tư nhân Đan Mai, tháng chín, gió thu hiu quạnh thổi qua khuôn mặt tràn đầy hắc tuyến của ta.....

Vì sao? vì sao! Mỗi chỗ ta tới đều là nam sinh! Ngoại trừ bác gái quét rác, ta lại tìm không ra một người khác phái!

Ta rốt cục ý thức được, chợt sáng tỏ, lại bị lão mù lừa!

Tưởng tượng lúc ban đầu, nàng ôn nhu nói cho ta biết, hài tử học viện này toàn bộ đều đẹp khả ái — đúng vậy, là đẹp khả ái, đáng tiếc đều là nam! Nhớ lại hồi đó, lão mù còn nhiệt tình cổ vũ ta, mạnh tay một lòng chân chính đi nói chuyện yêu đương — đúng vậy, là có thể yêu đương, thế nhưng đối tượng là nam... Lão mù, vì sự nghiệp đồng nhân của người, người thế nào có thể đem nhi tử của chính mình bán mà?!

Phong lưu phóng khoáng, anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong vũ trụ vô địch mỹ thiếu niên, rõ ràng là giấc mộng của nữ nhân a! Vì những thiếu nữ mỹ lệ, ta quyết sẽ không đi vào BL không có đường trở lại này! (mẫu: nhi tử, người như thế nào có thể tiêu cực như vậy lại tìm cách không chạy theo thời thế mà! Thời gian tới người là BL, BL trụ cột a! Xã hội hiện tại BL mới là vương đạo a! Mụ ngậm đắng nuốt cay đem người nuôi lớn, không nghĩ tới người lại không có tiền đồ như vậy~~OOXX#\$#@\$......)

Tác giả lúc này: nói lầm bầm ~ đồng nghiệp mẫu khốn khổ của người như thế nào có thể dễ dàng bỏ qua nhi tử của nàng như vậy chứ! Lúc này toàn bộ toàn bộ chỉ là bước bắt đầu a... Nga ha hã ha hã

(hãh..., thế nào nghĩ người so với mụ hãh còn đáng sợ hơn?!)

8 giờ

9 giờ

10 giờ

.....

14 giờ

15 giờ

16 giờ

Ta không biết ngày này như thế nào qua đi (uly, là tác giả lười biếng sao!), nói chung khi ta đi ra cường O ban (ai yêu, đã quên nói, ta ở trường này khoa tổng cộng có năm ban, đánh số là: cường X ban, cường O ban, nhược X ban, nhược O ban, SM ban — hai cái phía trước là ban sinh viên loại ưu, hai cái ở giữa là ban phổ thông, cái cuối cùng kia là ban bổ túc, không có ý nghĩa khác, chỉ là hiệu trưởng thích la hét XO mà thôi, thực sự, thực sự không có ý nghĩa khác... Quý mới tin!), lúc bước ra ngoài học viện trong vô số ánh mắt ái mộ thì, chỉ cảm thấy được tương lai là một mảnh hắc ám...

Lúc về đến nhà thật xa đã thấy lão mù nghênh đón tại cổng, vừa nhìn thấy ta thì nhào tới –

“Ồ ô.... Tiểu Thọ.... ”

Đây là có chuyện gì? Lão mù ý chí gần như sắt đá của ta cứ nhiên biết khóc?

“Mù.... Làm sao vậy?”

Lão mù ngẩng đầu liếc mắt nhìn ta một cái, nhưng ngược lại khóc càng thêm thương tâm.

Nhìn thần sắc lão mù thảm thương, kế hoạch phản kháng ban đầu của ta chuẩn bị nhất khóc nhị nháo tam thất cổ sau đó rời nhà trốn đi (người không thể có dự tính mới hơn một chút sao?) cũng không đành lòng thực hiện.

Đến tốt cùng là cái gì xúc động phần tâm lý yếu đuối của lão mù đây?

Chẳng lẽ đồng nhân bị hiến pháp quốc gia công khai lệnh cấm, sở hữu đồng nghiệp hành vi đều là tội phạm tội hình sự, chỉ ít phần tù ba năm có thời hạn, tước đi quyền lợi chính trị chung thân — sau đó lão mù không thể không bỏ gian tà đi theo chính nghĩa! (Long mõ: thế nào có khả năng! Sức tưởng tượng của người cũng phong phú quá nhỉ. Cũng không phải là đang viết siêu đoản văn!)

Năng lực tư duy thật ưu tú a! Muôn năm! Muôn năm!! Muôn năm!!! Đảng lãnh đạo quả nhiên anh minh!

Thượng đế! Chúa Jesus! Thánh mẫu Maria! Nữ thần may mắn 18 năm qua lần đầu tiên đứng về phía ta!

“Mù.... Không nên khổ sở..... ” Ta tận lực khắc chế tiểu ý, vừa định an ủi lão mù vài câu, nhưng thấy lão ba cau mày từ từ phòng đi tới, khó nén vẻ thương tâm.

Không đúng! Không đúng! Nếu như chân tướng giống như ta nghĩ, lão ba hẳn là cũng hân hoan giống ta a. Lẽ nào cũng là giả bộ? Không có khả năng! Diễn kỹ (*) của lão ba tệ như vậy! (phụ: ai nói! Trước đây ta chính là người diễn kịch ưu tú.... Đương nhiên là phù hợp đóng BL Drama.... Long mõ: Thảo nào bá mẫu lại gả cho người.)

“Mù.... Đến tốt cùng xảy ra chuyện gì?”

“Tiểu Thọ, mù mù không nở để người đi.... ” Lão mù nức nở trả lời.

“Mù, ta đi học cũng không thuộc chế độ ký túc xá nhà trường, hơn nữa ta hiện tại sẽ không rời nhà trốn đi.”

“Tiểu Niên, vì mù mù, người nhất định phải đi.... Tuy rằng mù mù cũng không muốn người đi....”

“Đi đâu a?” (tiểu tử ngốc, còn không phát giác ma trảo đã vươn tới người sao)

“Đi.... Hán triều.”

“Đi Hán Thành (Seoul)? Hàn quốc a?” Không tồi a, có thể đi du ngoạn! (người.... nghễnh ngãng a~)

“Là đi Hán triều! Trung Hoa Trung Quốc Hán triều!” Lão mù giở mặt so với lật sách còn nhanh hơn, vừa rồi còn khóc chết đi sống lại, hiện tại trung khí mười phần mà quát.

.....

Đó là đâu? Vùng núi sao? Không có nghe nói qua a. Trong khoảng thời gian ngắn ta còn chưa có phản ứng lại.

“Nhi tử, lịch sử Trung Quốc về cái Hán triều kia người sẽ không không biết đi?”

.....

“A — Không được —” Con cầm thú này cứ nhiên muốn thoát y phục của ta! (Vũ:!!!Sặc tập ba, kiểm đầu ra con chó khôn thế?? (@_@))

TMD! Chó mà thôi, làm trò trước rồi từ bỏ, trực tiếp thoát quần đi! Muốn chết cũng phải chết một cách thống khoái! (Vũ:!!!Sặc toàn tập, người định làm thiệt sao, đây đầu phải tiểu thuyết nhân thú a! TT~TT) (Long mỗ: Không nói nổi. Hần đã hoàn toàn nhập phim...)

Bầu trời thật xanh, cây cỏ thật xanh, gió nhẹ thổi thật là thoải mái... Nhưng ta chỉ có thể tuyệt vọng mà nhắm mắt lại... Thế giới tốt đẹp như vậy ta đã không thể nhìn thấy lần thứ hai... (Long mỗ: Tiểu Thọ, ta xin lỗi người, ta không biết thời không chuyển hoá sẽ có tác dụng phụ làm cho biến ngu ... Mẫu: Nhi tử, đừng từ bỏ a, trước tiên nhìn rõ là chó đực hay chó cái đã!)

Ta lẳng lẳng chờ đợi..... Chờ đợi.... Chờ đợi.... Chờ đợi..... Chờ đợi.... Chờ đợi.... Chờ đợi..... Cái nên tới lại luôn luôn không tới..... Con chó cứ nhiên ly khai cơ thể của ta! (Long mỗ: cái gì cứ nhiên a! Vốn chỉ là người hoang tưởng mà thôi

)

Ta hỏa tốc từ trên mặt đất đứng lên, chỉ thấy con chó săn kia đang hướng ta thân thiện phe phẩy đuôi — xem ra là ta lấy lòng tiểu nhân đo lòng chó săn. (Vũ:??nga??. xem ra kẻ tiểu nhân không bằng con chó săn a! Có chí lý!!!)

Thoảng thở phào nhẹ nhõm, ta mới nhớ tới chuyện trọng yếu còn chưa làm.

Kiểm tra thân thể một chút — không có thương tổn, chỉ là y phục nhớp nháp, có mùi nước bọt, còn có vết ố nước mắt cùng nước mũi khô của lão mục, “Đồng hồ đeo tay” cùng cái túi của lão mục đã ở.

Nhìn quanh bốn phía, dường như là một gò núi nhỏ, mơ hồ còn có thể thấy dưới chân núi có một mảng lớn kiến trúc phong cách cổ xưa, giống như một thành thị.

Thực sự là tới Hán triều rồi? Ta vẫn không thể tin, biết đâu đây chỉ là khu vực điện ảnh và phạm vi truyền hình mà thôi (Long mỗ: Không nên có tư tưởng may mắn). Quên đi, tới nhìn thị trấn bên dưới trước rồi hãy nói.

Cô lộc lộc —

Cơm tối chưa ăn đã bị lão mục đuổi ra ngoài. Hiện tại cái bụng đói trực tiếp kêu to.

Lão mục hẳn là chuẩn bị chút gì đó cho ta đỡ đói đi — ta vừa nghĩ vừa mở cái túi, bên trong đồ đạc thật là nhiều, một túi nhỏ lại một túi nhỏ, xem ra lão mục chuẩn bị rất chu đáo!

Nga, túi này nặng nhất, sẽ không để cho ta cầm đồ trang sức vàng vắn đi? Ta cẩn cẩn dục dục mở ra — sách! Đều là sách! long dương năm nghìn năm , nam sủng 300 câu hỏi , làm thế nào luyện thành nam sủng , cổ sự một nam nhân và ba nam hài , cổ sự nam nhi quốc , bảo dưỡng tiểu cúc hoa Ta Ta Ta (tiểu Thọ a, nhuận nhuận khí, người đến đoạn thứ hai liền chết, ta còn viết cái gì) lão mục người không để cho ta một ít sách có giá trị lịch sử, cho ta..... cái rắm sách này cầm tới làm giấy nháp a! Người cho là nhi tử của người đặc biệt chạy đến cổ đại đi bán mình a!

Không sao, không sao, chỉ cần có ăn là đủ rồi, ta tự an ủi chính mình,... Bàn chải đánh răng, khăn mặt, ly giấy, khăn tay, băng vệ sinh (cái này.... Là phóng sai rồi đi), dưa, chứng minh học sinh, chứng minh nhân dân, thẻ tín dụng, phiếu cơm, gối ôm, tấm ảnh ký tên lão mục..... Thế nào lại không có đồ ăn? Ta không cam lòng! Chỉ có một cái túi nhỏ cuối cùng, ôm một tia hy vọng duy nhất, ta run tay bắt đầu mở nó ra... Bên trong có ba cái túi thơm cùng một phong thơ.

“Tiểu Thọ:

Nhi tử thông minh lanh lợi, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, độc nhất vô nhị..... (tình lược một số lời vô ích) của ta a, mở thư thật tốt! (tiểu Thọ: tốt mới là lạ!)

Mục biết người hẳn là tới năm 21 trước công nguyên rồi, thời đại Hán Ai đế (mục chính là cố ý chọn một hoàng đế đồng tính luyện ái, ngoan ngoãn học tập một chút nga). Sống nơi đất khách thời đại không quen mục biết người nhất định rất khó sống, bất quá cũng may ta đã chuẩn bị cho người đầy đủ vật phẩm hữu

dụng (tiểu Thọ:...), hơn nữa, khiến ta yên tâm nhất chính là năm năm trước viện nghiên cứu của chúng ta đã phái một người tiên phong đi đến Hán triều, người chỉ cần tìm được hắc là vạn sự OK. Tên của hắc là Đồng Nhân Nam, danh hiệu 001 (đương nhiên rồi, người là 002), ám hiệu liên hệ là “Thân là đam mỹ nhân, tử là đam mỹ quý”. Được rồi, nhi tử, có thể làm mọi điều giúp người làm, trông mong ngọt ngào!

PS: ba túi thơm là mụ mụ lưu cho người dùng lúc nguy cấp! Nhớ kỹ, nhất định phải là thời gian phi thường phi thường nguy hiểm mới có thể mở nga! (Long mỗ:... Bá mẫu, người xem phim cổ trang nhiều quá rồi!)”

Hanh! Ta cũng không tin ta trụ cột tài năng như vậy lại chết đói ở chỗ này! Trời không tuyệt đường người, nhìn xem có quả đại các loại gì đó không, trong phim cổ trang không phải đều diễn như vậy sao.

Ta tìm! Ta tìm! Ta tìm! Ta tìm... Thế nào có thể? Như thế nào có thể! Ngay cả một cái nắm độc cũng không có!

“Ồ... Ồ...” Đến khi ta lại một lần nữa chìm đắm trong tuyệt vọng thì, tiểu Hoa (lúc nào có tên a, người cho là toàn bộ chó trên thế giới đều kêu tiểu Hoa sao?) đi tới bên chân ta, dường như an ủi cọ xát trước chân ta.

Nhìn nó hai mắt vô tội, lòng ta lại sản sinh ý nghĩ độc ác –

“Tiểu Hoa, ta có thể dưỡng người trước, sau đó sẽ đem người làm lương khô dự bị không?” Tha thứ ta! Dân dĩ thực vi thiên (*), ta cũng chỉ là một con người!

“Đương nhiên không thể!”

....

....

....

“A –” Tiểu Hoa nói chuyện! Chó nói chuyện! Chiều theo sự phát triển như vậy tiếp theo, lẽ nào thực sự lại biến thành 21 nhân thú ngăn cấm XXOO sao? (tác giả: I ăn xong You!)

Khi ta hiểu kỳ còn muốn sờ sờ con chó trong truyền thuyết này, thanh âm trầm thấp âm lãnh vừa nảy lần thứ hai xuất hiện –

“Người muốn làm gì Liệt!”

Là phía sau truyền đến!

Ta rốt cục biết rõ nơi thanh âm phát ra, khẩn trương mà quay đầu nhìn lại –

Chú thích:

(*) Dân dĩ thực vi thiên: dân lấy việc ăn uống làm hàng đầu.

3. Chương 3

!!! Một mũi tên nhọn hướng trước mặt ta phóng tới!

Thời điểm khi nó cách ngực ta 0,01cm, ta nỗ lực lấy thân thủ nhanh nhẹn tránh thoát nó — nhưng thất bại — ngực một trận đau đớn — hai mắt trở nên không rõ...

Đầu đau quá, mí mắt thật nặng, ta là làm sao vậy? Được rồi, ta bị một mũi tên bắn trúng... Lẽ nào ta cứ như vậy chết luôn? Không được! Ta còn chưa thủ lão bà mà! (Long mỗ: người không có lý tưởng cao cấp hơn sao)

Ta thử mở hai mắt nặng trĩu –

“Hẩn tỉnh.”

Trước mắt người này là ai vậy? Cái khuôn mặt bánh nướng này là ai? (tiểu Thọ: tác giả đâu? Lăn ra đây! Ta muốn đổi nam diễn viên! Ta không nên cùng bánh nướng diễn kịch!)

Khuôn mặt bánh nướng dựa vào càng lúc càng gần, đưa tay tách mí mắt ta, vẽ mặt meo meo nhìn con mắt của ta, lại duỗi tay mò tới cổ tay ta, dùng ngón tay thô ráp ấn vào cổ tay của ta.

Hanh! Muốn dùng sức đè lại tay ta sao? Không có cửa đâu! (Long mỗ: tiểu Thọ a, chúng ta đều biết rõ hẳn là đại phu

, người, ai...)

Ta giãy dụa suy nghĩ muốn ngồi dậy, không có kết quả, giữa lúc tâm lý đang hoảng loạn, bánh nướng lại đứng dậy ly khai.

Đi tới một người nam nhân khác — nam nhân thật anh tuấn! Khí chất không giống người thường! Ân, mỹ thiếu niên này cùng ta miễn cưỡng cũng có điểm giống nhau! Con mắt thâm thúy, mũi cao ngất, môi mỏng mà kiên định, tóc đen thả tung mà thắt thành một búi, khiến cho khuôn mặt thoát nhìn rất gợi cảm, hơn nữa toàn thân bao trong áo choàng màu đen, càng làm nên một loại cảm giác âm tà nguy hiểm — có lực hấp dẫn trí mạng giống như ma vương từ địa ngục!

Lẽ nào ta thực sự đã chết, lại còn xuống địa ngục? Không thể nào! Xui xẻo như vậy! Bất quá ta chết tại Trung Quốc dù thế nào cũng là Diêm La Vương quản nha, hẳn phải là đại hồ tử (*), không đẹp trai như vậy nha! (Diêm La Vương: chỉ bằng những lời này của người, kiếp sau cũng đừng nghĩ lên thiên đường! Hanh!)

“Người tỉnh a. Có thấy khó chịu không?”

Thanh âm trầm thấp âm lãnh lại rất khô gợn, khiến người ta nghe rất thoải mái.

Chờ một chút! Đây không phải thanh âm ta nghe được trước lúc bị bắn sao?

Ta cũng không biết như thế nào, đột nhiên có khí lực, thoáng cái từ trên giường ngồi dậy –

“Ta cả người đều khó chịu! Người một tử tiểu tử! Đem ta bắn gần chết còn ở bên cạnh giả làm người tốt! Không dễ dàng như vậy! Tinh thần tổn thất phí, vật chất tổn thất phí! Không quá mười vạn ta không đem người cáo tử! Còn nhìn ta, nhìn cái gì vậy! Đem luật sư của người tìm đến! Cùng nhau nói chuyện!” Nói xong lại nghĩ tới ta không phải đang ở Hán triều sao? Trạng sư (**) còn không biết có hay không nữa.

Hẩn hình như cũng không ngờ tới ta phản ứng kịch liệt như vậy, sững sốt một chút, lập tức cười nói: “Người chỉ là bị thương ngoài da, xem ra đích xác là một trở ngại lớn. Người vừa nói ‘Luật sư’, đó là...”

Ta trừng mắt nhìn một cái, tức giận nói: “Thôi, thôi, gia hương chúng ta đây mới có, người cô lậu quả văn (***) đương nhiên không có khả năng biết.”

“Nga, thì ra là thế.”

“Nga cái gì nga a, đừng tưởng rằng không có luật sư thì không cần bồi tiền, có quan phủ ta chắc chắn bám báo cho người toi đòi!”

Ta đang mắng chửi hăng say, đột nhiên nghe được hai bên trái phải “Loảng xoảng –” một tiếng — ba thanh kiếm đồng thời soàn soạt ra vỏ!

“Đừng có vô lễ với chủ thượng!”

Cừ thật! Còn có cả bảo tiêu a!

Khí thế của ta thoáng cái đã bị suy yếu không ít, bất quá vẫn còn kiên trì hô: “Lấy nhiều khi ít! Muốn giết người diệt khẩu a! Có vương pháp hay không a!” Trời biết ta lúc này đang thủ tâm lý.

Bao nhiêu mồ hôi lạnh đều nhanh nhỏ xuống.

Cũng may “Ma vương” tựa hồ không quá để ý ta vô lễ, phát tay ý bảo bọn họ xuống phía dưới. Ba bảo tiêu này thật cung kính hướng hẳn thi lễ rồi rời khỏi phòng.

4. Chương 4

....

....

....

Cái gì? Mua ta? Còn phải cải danh làm BL gay? Cái loại trở về cổ đại này sau đó bị người cường chế mua đem làm luyện đồng, nội dung vở kịch rách nát tầm thường mất đi tự do lại thêm trải qua lúc H bị người mua ái thượng đến chết đi sống như thế nào lại phát sinh trên người ta?

“Cái kia, cái kia, ta kỳ thực bị thương cũng không phải rất nặng, nếu không, cái căn nhà cao cấp kia ta từ bỏ, chúng ta vẫn là mỗi người đi mỗi đường.” Ta dùng khẩu khí ôn nhu ngay cả đối với bạn gái tương lai của ta cũng không có thăm dò nói.

....

“Kia.... Tỳ nữ cũng không cần.”

....

“Kia.... Trâu dê gì đó cũng không cần.”

....

“Ruộng ta cũng không cần, dù sao ta ngay cả thóc với lúa mì đều phân không rõ.”

....

“Cùng lắm thì ta hoàng kim cũng không cần, chung quy vậy đi....”

“Người có thể cái gì cũng không cần, nhưng người không thể cự tuyệt!” Khẩu khí không thể hoài nghi.

“Uy! Người cho người là ai a! Lớn lên anh tuần một chút có mấy người bảo tiêu là có thể muốn làm gì thì làm!”

“Ngoan ngoan nghỉ ngơi đi. Chuyện khác ta sẽ an bài.” Nam nhân căn bản không để ý tới ta, bỏ lại những lời này liền ly khai gian phòng.

※※※z※※y※※b※※g※※※※

“Ma vương” cố chấp nhất định phải mua ta như vậy nói không chừng là bởi vì đã bị ta mê hoặc! Ai, hần nếu như lưu luyện si mê không dứt không cho ta đi vậy phải làm sao bây giờ? Cho nên, quyết định, ta, phải, đào, tẩu!

Thừa dịp trong phòng không có ai, trước đem gian phòng xem xét một lượt, ở đây tùy tiện lấy mấy cái đồng tây đều là đồ cổ, hắc hắc, phát tài rồi. Cái bình hoa này không tệ, đáng tiếc quá, tấm tranh chữ kia cũng không tồi, bất quá không cẩn thận sẽ bị rách, còn có cái gương đồng kia cũng rất có cảm giác mộc mạc, đáng tiếc quá nặng... Hình như chỉ có mấy cái chén trà nhỏ trên bàn kia coi như đạt yêu cầu, cứ mang chúng nó trở về đi.

” ai? Túi của ta đâu?” Ta vô ý thức muốn đem chén trà bỏ vào, nhưng phát hiện ngay cả cái bóng một cái túi cũng không có.

Lần nữa vô ý thức sờ sờ cổ tay — ngay cả “Đồng hồ đeo tay” cũng không có!

“TMD! Tên thối “Ma vương” người! Nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của! Đời này chưa từng thấy qua a! Ngay cả mấy loại sách kia cũng muốn! Cầm mà đi học lại a! Nhìn người lắm la lắm lét, ăn mặc nguyên một màu con quạ, lão tử đã sớm biết người không phải là thứ tốt! (tác giả: hần

hình dung vừa rồi rõ ràng không phải như vậy, nữ nhân luôn luôn giỏi biến hóa

tiểu Thọ: ta là nam nhân!)....”

Kéo kẹt –

Giữa lúc ta chửi bới hăng say, cửa phòng bị mở.

Đến đúng lúc! Nếu không phải trên người ta có thương tích, ta nhất định nhào tới đem tên ma vương người đánh thành đầu đất!

“Bỉ Nhĩ Cấp công tử, ta là quản gia nơi này, ta họ Vương. Ngài sau đó có cái gì cần cứ đến tìm ta.” Đi vào chính là cái bánh nướng vừa nãy. Hắn tự giới thiệu sau đó từ phía sau lúi ra một tiểu thị đồng dạng lên trước mặt ta, nói: “Đây là tiểu Nhất, thời gian ngài ở quý phủ là do hắn chuyên môn hầu hạ.”

Ta tỉ mỉ quan sát hài tử này, hình dáng mười hai mười ba tuổi, khuôn mặt đỏ bừng, mắt to chớp chớp, dường như rất ngạc nhiên nhìn ta, nhưng lại không dám lộ liễu nhìn, cảm giác rất khả ái, giống như quả đào mật, khiến người ta nhìn không được muốn cắn một ngụm.

Vương bánh nướng thấy ta đối với hài tử này rất hài lòng, dặn tiểu Nhất vài câu liền khom người lui ra.

Nhìn tiểu Nhất vẫn còn rất thận trọng, ta đến gần véo mặt hắn một cái, nói rằng: “Không nên quá căng thẳng. Đem ta làm bằng hữu thì tốt rồi.”

Tiểu Nhất kinh ngạc nhìn ta, cuống quýt nói: “Tiểu Nhất không dám, chủ tử là chủ tử, nô tài là nô tài. Vạn nhất phát sinh vượt quá sẽ bị Vương tổng quản mắng.”

“Sợ cái gì, có ta bao che người mà!”

“Noi theo?” Tiểu Nhất vẻ mặt mờ mịt. (Noi theo ‘ ’ và bao che ‘ ’ cách đọc giống nhau [zhào])

“Bao che, chính là ý tứ giúp đỡ người, cách nói của gia hương ta.” Ai, cùng người cổ đại khai thông một đã man.

“Nga, như vậy a.” Tiểu Nhất một bộ dáng ta hiểu được.

“Cái kia, tiểu Nhất a, ta đã đói bụng, có cái gì ăn không?” Đói muốn thủng dạ dày.

“Ai nha! Thiếu chút nữa đã quên! Tam gia mời công tử đi Thể Vị Các dùng bữa, phân phó tiểu nhân thay quần áo cho ngài.” Tiểu Nhất bắt đầu tay chân luống cuống thoát quần jean cho ta (áo trên lúc băng bó vết thương đã bị cởi).

Hắn căn bản chưa thấy qua quần jean, cái khóa phía trước không cởi được, hoảng sợ đến mức nước mắt cũng rơi xuống.

“Tiểu Nhất, ta tự mình đến là được, đây là quần gia hương chúng ta, người thoát không ra.”

“Thế nhưng, thế nhưng...”

“Đừng thế nhưng, người xem thì tốt rồi, ta cũng không có thói quen người khác thoát quần cho ta.”

Chờ ta đem quần cởi, tiểu Nhất cầm lấy quần jean, đột nhiên con mắt trở nên hồng hồng, lẩm bẩm nói: “Công tử trước đây nhất định rất khổ, quần này chất liệu rất thô, ngay cả đồ tiểu Nhất mặc trên người cũng so với cái này tốt hơn.”

Ta sờ sờ đầu của hắn thiếu chút nữa cười ra một tiếng: “Đứa ngốc, đây là quần jean, tại gia hương của ta rất lưu hành! ‘Lưu hành’ người hiểu không? Chính là rất nhiều người mặc.”

“Quần giết bò? Công tử gia hương các người mặc cái này giết bò sao?” Tiểu Nhất dường như rất khó tưởng tượng tất cả mọi người giết bò là cái tình hình gì, cau mày dốc sức suy nghĩ.

Ta buồn cười lắc đầu, quên đi, muốn giải thích rõ ràng cũng rất phiền phức.

Cổ nhân mặc quần áo thực sự là tốn công, một tầng lại một tầng. Ta lại không biết mặc như thế nào, tiểu Nhất mất hơn nửa canh giờ mới giúp ta mặc xong, còn nói tóc ta ngắn, không thì lại phải buộc thành một búi.

Bởi vì mặc quần áo mất quá nhiều thời gian, trên đường nhìn ra được tiểu Nhất rất nôn nóng nhưng lại không dám thúc ta đi nhanh. Biểu tình kia thật thú vị, khiến ta nhìn không được muốn đùa giỡn hắn, cố ý một đường liên tục hỏi chuyện. Bất quá trên thực tế địa phương xa lạ này đối với ta quả thực hoàn toàn không biết gì cả.

Ta hỏi tiểu Nhất tên thật gọi là gì, hắn nói chỉ kêu tiểu Nhất, vừa mới sinh hạ đã bị bỏ lại, sau đó Vương tổng quản nhặt hắn trở về thì luôn luôn gọi tiểu Nhất, lại hỏi hắn cái Tam gia kia là ai, tên gọi là gì, tiểu Nhất chỉ nói Tam gia chính là chủ tử trong phủ, về phần tên, bọn họ là hạ nhân nào dám tùy tiện nói. Ta một đường lừa gạt liên tục, hắn không lay chuyển được ta, chỉ có thể thú nhận, nói là hình như họ Tông, danh Thế Công, hắn cũng không xác định.

5. Chương 5

Tên Tông Thế Công này đại khái không giàu cũng quý, dinh thự để ở lớn quá mức. Ta xem hiện tại cái gì biệt thự khu nhà cao cấp nhiều nhất cũng chỉ bằng chuồng gà nhà hắn. Từ cái nơi ta trụ cái gì Thánh Trúc Cư đi lòng vòng loanh quanh ước chừng thời gian một phút đồng hồ mới đến Thế Vị Các. Tới rồi còn không cho tập tức đi vào, cần phải thông báo một tiếng mới có thể tiến. Phiền phức!

Ta đời này còn chưa có đi qua cổ cung, cô lậu quả văn, cho nên vừa vào nhân tình liền không biết kiểm chế hướng khắp nơi phóng đi, thật giống Lưu bà bà vào Đại Quan Viên. Trang sức hết thấy đều lịch sự tao nhã mà không mất đi đại khí. Bình hoa, ngọc khí, điêu khắc, tranh chữ... Ngay cả người ngoài nghề như ta đều nhìn ra được chính là cực phẩm! Thậm chí hoa văn trên mái hiên cũng rõ ràng xuất ra từ tay chuyên gia! Hấp dẫn nhất chính là một bàn đồ ăn kia — nói ít cũng có ba mươi đạo lý, đại bộ phận ta ngay cả thấy còn chưa thấy qua. Nước bọt trong lúc nhất thời mãnh liệt ràn rụa! Khiến cho thị nữ hai bên trái phải đều che miệng xuy xuy cười ta thất thố.

“Đại nhân, thỉnh nhập tọa. ” Một người tỳ nữ tướng mạo xinh đẹp vừa vặn dẫn ta ngồi xuống.

Ta ném một lượt thức ăn tỳ nữ kia báo tên. Cái gì diêm tuyết, lãnh thiềm, tuyết anh nhi, tiên nhân luyện, thang lạc tú hoàn, ngự hoàng vương mẫu phạn, thiên hoa tất la, ...Chưa từng nghe qua cũng chưa từng ăn qua, ta còn hỏi một chút mấy món mỹ vị đặc biệt dùng cái gì để làm.

Giữa lúc ta đang ăn hăng say, tiểu Nhất nhẹ nhàng túm túm ống tay áo ta: “Công tử...”

“Ai nha, tiểu Nhất, thế nào lại đem ngươi quên, ngươi cũng ngồi xuống cùng ăn đi, dù sao nhiều như vậy ta một người ăn cũng không hết.”

“Không phải...” Tiểu Nhất hướng ta nháy mắt, ta mới chú ý tới cái tên Tông Thế Công tử bất tử kia đang ngồi đối diện bàn ăn hưng trí tràn đầy nhìn chằm chằm ta.

“Chưa nhìn qua người đẹp trai a! Nhìn ta rồi không cần ăn!” Thấy cái khuôn mặt khó chịu kia liền muốn đem cơm phun lên mặt hắn.

“Bất quá ngươi lớn lên rất đặc biệt.” Hắn hình như luôn luôn đối với sự thất lễ của ta rất dễ dàng tha thứ, bảo trì dáng tươi cười.

“Đây là đương nhiên, gia gia ta là người Anh quốc, ta có một phần tư huyết thống Anh quốc.” Xem ra người còn có chút ánh mắt, hướng hồ thắng trước ta còn đem tóc nhuộm thành màu trà, thoạt nhìn đích xác có điểm giống người ngoại quốc, “Đáng tiếc nói người người cũng không biết Anh quốc ở đâu.”

“Người từ Anh quốc đến?”

“Không phải, ta cũng ở Trung Quốc, nga, không đúng, hắn là kêu Trung Nguyên.”

“Vậy gia hương ngươi ở đâu?”

“Thành phố Đan Mai.”

“Nga? Đó là ở đâu?”

Ta mặc kệ hắn, tùy tiện nói: “Một cái tiểu sơn thôn cách nơi này rất xa. Xem ngươi cũng không có khả năng biết.” (Long mõ: hắn

chúng ta cũng không biết
người ở trên bản đồ Trung Quốc cũng tìm không ra một địa phương như thế.)

“Năm nay bao nhiêu tuổi?”

“18.”

“Trong nhà có vợ con.”

“Thế nào có khả năng.”

“Có từng đọc sách?”

“Đương nhiên.”

.....

Tông Thế Công nhìn cực kỳ tàn bạo, chuyện lông gà vỏ tỏi (chuyện vặt vãnh) hỏi một tá.

“Uy, người có kết thúc không a! Tra hộ khẩu a!” Ta bắt đầu không nhịn được.

“Ta nếu mua người, thì có quyền biết mọi thứ về người.”

Hanh! Giở trò tàn ác gì a! Nếu không phải ở địa bàn của người ăn của người ta hiện tại liền đem đùi gà trên tay ném lên mặt người.

“Người muốn mua ta còn không bán! Người đem đồng tây trả lại cho ta! Ta hiện tại phải đi!”

“Mấy thứ kia đối với người rất trọng yếu sao?”

“Đương nhiên! Không có ta không về nhà được.” (Long mõ:Tiểu Thọ, người dễ dàng rơi vào bẫy rập như vậy a~~)

“Vậy là tốt rồi. Ở đây một tháng, ta sẽ giúp người bảo quản mấy thứ kia thật tốt!” Khóe miệng hần nhẹ nhàng giơ lên, cười càng thêm đắc ý.

“Người, người uy hiếp ta!”

Hần vô sở vị (*) nhìn ta, giống như đang nói, vậy thì thế nào.

Trong khoảng một giây đồng hồ, nhiều nhất là hai giây, ta rất nhanh phân tích xong tình hình trước mắt, ở trong niên đại không có chỗ dựa này, ta chỉ có thể để mặc cho người ức hiếp, dám nói cự tuyệt, nhìn hần có vẻ cực có quyền thế, tiền giâm hậu sát, tiền sát hậu gian, còn không bằng theo hần vui vẻ. Hảo hán bỏ qua thiệt thòi trước mắt, tạm thời đáp ứng đi. (Long mõ: ...Nói nhiều như vậy làm gì, không phải hai chữ sao? Sợ, chết!)

“Nhìn ở phân thượng người cổ đại, ta đáp ứng người. Bất quá.... Ta là lần đầu tiên, người phải ôn nhu một chút!”

“Đó là đương nhiên! Ta đã sớm nói qua, từ hôm nay trở đi người chính là Bỉ Nhĩ Cấp, là khiễn đường sử Khiết Đan! Chỉ cần người phối hợp với ta diễn vở kịch này, không tiết lộ cho người ngoài, ta tự nhiên sẽ tôn người làm quốc khách, há có thể động chạm với người.”

“Người nói cái gì? Khiễn đường sử?” Không ổn! Không phải là nam sủng sao? (Long mõ: nghe khẩu khí người thế nào giống như rất thất vọng đi) ta nhịn không được quay đầu lại nhìn nhìn tiểu Nhất, lại phát hiện hần đã sớm đi mất. Toàn bộ hạ nhân cũng không biết bị cho lui từ bao giờ!

“Đúng, là sứ giả Khiết Đan phái đến đại Đường ta.”

“Chờ một chút, người nói đại Đường? Người nói cho ta biết hiện tại là năm nào?”

“Đương nhiên là Trinh Quán năm thứ 22.” Tông Thế Công buồn cười mà trả lời.

Chú thích:

(*) Vô sở vị: không hề gì, không sao cả.

6. Chương 6

... Hóa thạch trong nháy mắt...

Trình Quán năm thứ 22, đó không phải thời kì Đường Thái Tông Lý Thế Dân chấp chính sao? Ta không phải nên ở thời kì Hán Ai đế sao? Như thế nào? Như thế nào lại chênh lệch hơn sáu trăm năm ni? Chẳng lẽ cái “Đồng hồ đeo tay” kia xảy ra vấn đề?

Lão mù! Người như thế nào có thể mua hàng kém chất lượng cho ta!

z**y**z**z

Từ sau khi biết đến Đường triều, tâm tình ta một trận uể oải. Nhưng sau lại ngẫm nghĩ một chút, ở đây thái bình thịnh thế cũng không có gì không tốt. Không đem ta đến cái Chiến quốc gì đó đã là vạn hạnh rồi. Hơn nữa, ở Đường triều làm khiến đường sử cũng tốt hơn đến Hán triều đi chụp ảnh ghi chép nam nam tính ái thực tế, hưởng hồ ở lại cơm ba bữa cấp bậc quốc khách, coi như đi dạo chơi Đường triều một tháng là được rồi. Duy nhất không vui đó là tự do thân thể bị hạn chế nghiêm trọng. Không được ra ngoài, không được tùy tiện đi lại, không được xưng hô lung tung — trước mặt người khác phải gọi hần Tông đại nhân. Điểm chết người chính là mỗi ngày phải học văn hóa Khiết Đan, mỗi ngày vẫn kê khởi đọc (*), một ngày mười hai tiếng đồng hồ, vượt qua nghiêm trọng quy định pháp luật tám tiếng đồng hồ công tác!

“Công tử, công tử, rời giường!”

“Trời còn chưa có sáng, cho ta ngủ thêm một chút.”

“Công tử, Tam gia vẫn đang chờ ngài!”

“Cho tên hỗn đản nào đó đợi đến chết đi!” Hanh! Ta mới không muốn quản hần!

Sưu –

Chấn trên người bị nhấn tâm lỗi đi, hàn ý rõ rệt khiến ta bay hết buồn ngủ. Bên tai nghe thấy thanh âm quen thuộc lại đáng ghét kia –

“Nếu như người sau đó muốn không thể dậy được nữa thì tiếp tục ngủ đi.”

“Tam, Tam gia, công tử hần, hần chỉ là quá mệt mỏi, sẽ dậy, sẽ dậy ngay!” Tiểu Nhất đứng ở bên cạnh sợ đến mặt mũi trắng bệch.

“Nơi này không có chuyện của người, người xuống phía dưới trước đi.”

Tiểu Nhất lo lắng nhìn ta, còn muốn cầu tình, nhưng chung quy không dám, lui ra ngoài.

Ta trừng mắt tên nam nhân độc đoán này, khinh thường nói: “Tông đại nhân muốn giết ta sao? Hối hận không thể một tiễn bắn chết ta sao?”

“Giết người? Ta không có hứng thú.” Hần không nhanh không chậm nói, “Lúc đầu tại bãi săn ta là sợ người gây bất lợi cho Liệt mới bắn một tiễn muốn hù dọa người, không nghĩ tới người lại né tránh lung tung cố ý hướng đến chỗ mũi tên.”

“Người hiện tại hối hận vẫn kịp a.” Hanh! Nói như thế ta cùng một cái đầu heo giống nhau, tám phần mười chính là người người già hoa mắt.

“Muốn chết không cần gấp gáp, Ta không giết người, tự có người khác. Ba ngày sau người sẽ diện kiến hoàng thượng, trước đó không học xong công khóa, đến lúc bị lộ ta xem ai giữ được người!”

“Vậy, vậy người đổi người diễn sớm một chút không phải được rồi! Tìm một khiến đường sử thực sự đến là được.” Thiết, ta cũng không phải tự nguyện!

“Người suy nghĩ có phần quá đơn giản.” Tông Thế Công thở dài nói, “Khiết Đan khiến đường sử chân chính ở bảy ngày trước đến Trường An, sự thật là đã mất tích ngay trên sông.”

“Vậy cũng không thể tùy tiện tìm một thay thế phẩm như vậy a.” Khi quân không phải tội chết sao?

“Khiết Đan đặc phái viên thất tung ở đại Đường ta, việc này không lớn không nhỏ, chuyện bên trong người như người không nên cũng không cần biết.”

“Người như ta thì sao? Người vẫn là tìm ta hỗ trợ.”

“Đó là bởi vì chuyện quá khẩn cấp, người lớn lên đặc biệt. Hoàng thượng lần đầu tiên nhìn thấy người tám phần sẽ nhận định người là đặc phái viên Khiết Đan.”

“Hoàng thượng như thế nào sẽ nhận định ta là cái tên đặc phái viên kia? Chúng ta lớn lên rất giống nhau sao?” Kỳ tích! Cự nhiên có người đẹp trai như ta! (Vũ: tên này không những mắc chứng hoang tưởng còn mắc bệnh thích tự sướng!!!)

Tông Thế Công quay đầu lại, yên lặng nhìn ta, chậm rãi nói: “Chúng ta đều chưa thấy qua tên đặc phái viên kia, nhưng đều nhận ra được khuyên trên tai người.”

Ta sờ sờ cái lỗ tai, đó là chiếc khuyên tai ngọc bích thâm lục sắc (**), sinh nhật mười sáu tuổi thì đào được ở chợ đồ cổ. Lúc đó chủ hàng nói cho ta biết là của Đường triều gì đó, ta không tin, tưởng hấn gạt người ngoài nghề như ta, cuối cùng thành giao với 50RMB. Chẳng lẽ là đồ cổ thật?

Tông Thế Công nhìn vẻ mặt ta mờ mịt, tiếp tục nói: “Khuyên tai này vốn có bảy chiếc, màu không giống nhau, lấy cực phẩm bảo thạch chế thành, điêu công tinh mỹ, độc nhất vô nhị, sau đó chia ra ban cho các tộc ngoài biên cương. Sau này đặc phái viên các tộc đến đại Đường ta, nhất định đeo nó, nhằm bày tỏ hữu hảo cùng tôn trọng. Trong đó ngọc bích, đương thời chính là ban cho Khiết Đan.”

Khi ta còn đang cảm thấy tất cả trùng khớp đến bất khả tư nghị thì, Tông Thế Công đã đứng trước mặt ta, bỗng nhiên lấy tay bóp chặt cổ ta, lạnh lùng hỏi: “Cho nên, khuyên tai của người từ đâu mà có!”

Tay hấn cùng thanh âm của hấn đều không mang theo nhiệt độ, càng thu càng chặt..... Ta căn bản vô lực bài khai.

“Buông.... Buông tay.....”

“Nói mau, từ đâu mà có!”

“Là ta tại... Gia hương..... Mua.... Mua.....” Thật là khó chịu, không khí trong khoang phổi càng ngày càng ít, ta sẽ chết sao, rất sợ...

“Không nên gạt ta, chiếc khuyên tai này chính là độc nhất vô nhị!” Thanh âm hấn giống như từ sâu trong địa ngục truyền đến, nghe lên thật xa... Thật xa.....

“Ô..... Ta.... Không... Không.... Nói dối.....” Nói không ra, trong đầu một mảnh hắc ám...

.....

.....

“Hanh! Cho người cũng không giở trò gì được.”

Chú thích:

(*) Văn kê khởi độc: kiểu như học hành từ đầu đến cuối chẳng (?).

(**) Thâm lục sắc: màu xanh đậm.

7. Chương 7

Bàn tay từ địa ngục rút cục cũng buông lỏng ra!

Ta liều mạng thử phì phò, con mắt trừng chết mắt hần.

Đó là cảm giác tử vong sao?

Hần nhìn dáng vẻ ta chật vật, cười khê: “Ta không giết ngươi, nhưng ngươi phải biết rằng, nếu ngươi không phối hợp, sẽ chết càng thêm thống khổ.”

Hần lại duỗi tay xoa xoa cổ ta, nhẹ giọng nói: “Có cái cổ đẹp như vậy nên yêu quý thật tốt. ”

Ta không khỏi một trận run, muốn nói cái gì nhưng không mở miệng được, chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn Tông Thế Công đi ra ngoài.

z**y**b**g

Tuy rằng Tông Thế Công cho ta học bù lại toàn bộ khóa học văn hóa Khiết Đan chán muốn chết, nhưng ta vẫn miễn cưỡng học thêm, trình độ nghiêm túc không thua gì năm đó chuẩn bị thi vào trường cao đẳng. Đây là do ngày đó ta rất cục ý thức được để cho cái đầu không bị chuyển nhà thì không còn đường rút lui để đi nữa, về phương diện khác là bởi vì Tông Thế Công đã đồng ý sau khi gặp hoàng đế lập tức đem đồ đạc trả lại cho ta.

Xét thấy ta ở Tông phủ an phận thủ thường, ngày thứ ba ta rốt cục thực hiện được giấc mơ tha thiết đi dạo chơi Trường An nửa ngày.

Trường An sau giờ Ngọ không ồn ào bằng lúc sáng sớm, nhưng phồn hoa như nhau, khắp nơi có thể thấy được thịnh thế phong hoa(*).

Đường phố Trường An rộng lớn, trật tự song song, cụm kiến trúc ngay ngắn có thứ tự. Trên đường người đến người đi, náo nhiệt phi phàm. Thương phẩm rực rỡ muôn màu càng làm cho người ta hoa mắt.

“Tiểu Nhất, tiểu Nhất, mau đến xem a, đồ gốm thật đẹp!” Ta hưng phấn ngồi xổm trước cửa hàng một người đồ gốm chọn tới chọn lui. Gốm màu đời Đường a! Mua một cái đem về còn tốt hơn so với mua vé xổ số!

“Công tử — công tử —, dừng đi nhanh như vậy...” Tiểu Nhất thở hồng hộc từ phía sau chạy tới.

Chủ cửa hàng nhìn ta xem đến nhập thần, cầm lấy một cái gốm màu giới thiệu: “Công tử nếu biết hàng thì mua cái tượng lạc đà này đi, hàng mới vừa nhập sáng nay. Người xem chế tác này, tinh tế như vậy chỉ một lượng bạc! Ngài mua về tuyệt không tổn thất!”

Ta tiếp nhận cái gốm màu kia, quan sát một phen, càng xem tay run rẩy càng lợi hại. Loại cảm giác này hình như quen quen — cái này không phải ở trên sách giáo khoa mỹ thuật tạo hình cao trung sao! Tuy rằng màu sắc so với cái này loang lổ hơn, nhưng ta khẳng định là cùng một cái! Những tưởng lúc sinh ra từ trong bụng mẹ sẽ không sờ qua mấy thứ quý giá như thế, tay liền run rẩy lợi hại hơn.

Tiểu Nhất không biết vì sao ta lại kích động như vậy, tiến đến bên tai ta nói: “Công tử mua cái này làm gì? Đồ gốm này lúc mai táng theo thì dùng a.”

Tông Thế Công cũng không biết từ lúc nào nhìn qua đây, cười nói: “Muốn chuẩn bị hậu sự cũng không cần gấp như vậy a. Người nếu chân chính thích, phía trước còn có một cửa hiệu quan tài không tệ.”

“Phi! Ta là muốn mua cho ngươi dùng!” Ta tức giận đến mức gần như đem ngón trở đâm trên mặt hần, “Khó có được nửa ngày không cần thấy mặt ngươi, ngươi còn hết như cái đuôi đi theo!”

Vương bánh nướng đi sau hần vội vàng đi ra biện giải cho chủ tử: “Tam gia là sợ đại nhân gặp nguy hiểm mới một tắc không rời.”

Ta chỉ vào chính mình lớn tiếng nói: “Ta Vạn Niên Thọ người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, trừ ngươi ra còn ai vào đây gây bất lợi cho ta a!”

Toàn bộ người qua đường đều liếc mắt nhìn.

Xem đi, xem đi, ta chỉ biết khuôn mặt đẹp của ta là tâm điểm của mọi người. (Long mỗ: xin hỏi người này cảm thấy thẹn tâm ở nơi nào....)

Giữa lúc ta còn đang chìm đắm trong vô cùng vô tận ảo tưởng của chính mình, đằng sau áo bị túm lên không thương tiếc, cả người bị cấp tốc kéo đi ly khai hiện trường.

Ta bị kéo vào một cửa hiệu vải gần nhất tránh tai mắt người khác. Vừa vào cửa hiệu liền cùng Tông Thế Công mất to trừng mắt nhỏ, hấn xem ta không vừa mắt ta xem hấn càng không vừa mắt hơn.

Lúc hai người đang ở thời điểm quân tử động mắt không động tay, lão bản tiệm vải không biết sống chết chạy đến hô: ” Ôi, Tam gia đến thăm thực sự là phúc khí của cửa hiệu hèn kém! Ngài không tới thực sự. Bất quá không quan trọng, đồ tốt nhất của hiệu nhỏ ta đều đem cho Tam gia xem! Gia có muốn xem không?”

Liếc trộm sắc mặt nịnh nọt của lão bản, nhìn nhiều ta sẽ nôn mất!

Tông Thế Công khẽ gạt đầu lão bản vui mừng hơn hử phân phó tiểu nhị đem đến vài tấm vải, xếp lên y hết ngọn núi nhỏ.

Tuy nói không muốn cùng hấn xem chung đồ vật này nọ, nhưng ta vẫn là nhịn không được đến gần nhìn màu sắc đẹp đẽ của gấm vóc đại Đường.

Vương bánh nướng thấy ta thần sắc hưng trí bừng bừng, đứng bên cạnh giả thích: ” Nhà Vân Thường Tú này là tiệm vải tốt nhất ở kinh thành, trên toàn quốc cũng là số một số hai. Năm ngoái hoàng thượng ban cho thủ lĩnh Khiết Đan mấy trăm tấm vải thượng đẳng cũng là từ Vân Thường Tú.”

Nguyên lai là cửa hiệu nổi danh như vậy a, trách không được hoa văn tính chất đều khiến cho người ta ái mộ, hai mắt tỏa sáng.

Cái này ta thích, tấm này cũng không tồi, còn có tấm kia... Không nghĩ tới ánh mắt cái tên Tông Thế Công kia cũng giống ta, hầu như ta thích hấn đều mua xuống. Đều là chất vải màu sáng, với phong cách đen, xám, lam của hấn, mấy thứ này nhìn thế nào cũng không phải mua cho hấn. Ta ở trong lòng cười trộm, sẽ không phải là mua cho ta chứ. Tốt xấu gì ta cũng là diễn viên vở kịch này, khiến đường sử! Cỡ một chức quan, nịnh bợ một chút hấn là cũng nên. Mặc kệ có tiền hay là có quyền đều không phải thích chơi trò ra vẻ sao. Ta như thế nào lại quên cái đạo lý ngàn năm bất biến này! (Long mỗ: uy uy, đừng quên người chỉ là hàng gấm vóc giả a)

Vừa nghĩ hợp tình hợp lý như vậy, tâm tình ta cũng tốt lên, liền nhịn xuống không nháo nữa. Theo Tông Thế Công đi vào một cửa hàng văn phòng phẩm.

Chú thích:

(*) Thịnh thế phong hoa: đang ở thời hoàng kim.

8. Chương 8

Ta vừa vào cửa thì reo lên: ” Ngay cả chữ viết bút lông chỗ ta cũng không giống mấy người, còn mua làm gì, đổi lại một cái đi.”

Tông Thế Công không vặn lại ta, vẫn tự mình tự nhiên chọn, ngay cả tiểu Nhất và Vương bánh nướng cũng giả vờ không thấy ta quay ra thì thầm với nhau.

Bất quá –

Ta không tức giận!

“Chính là biểu đệ của Tam gia, cũng ở trong phủ. Bất quá công tử không ra khỏi Thính Trúc Cư nên không biết.”

Ta quăng ánh mắt nhìn ma vương, than: “Của ta đâu?” Không phải mua cho ta thì nói sớm một chút, hại ta ở trong hiệu cũng không tiện chọn vài món. (uly, nhân gia cũng chưa nói là mua cho người a)

Ma vương buồn cười nói: “Ta không có ép người, chính người vì sao không mua.”

“Tốt, là người nói, ta hiện tại tự mình đi chọn!” Hanh! Dừng hết tiền của người! Cho người nghèo rút đi thể chấp y phục thể chấp khổ tử thể chấp luôn lão bà! (ta van người, nhân gia còn không có lão bà nga ~~)

Không ngờ ma vương vẻ mặt đoan chính ngăn trước mặt ta nói: “Hôm nay sắc trời đã tối, để an toàn.... vẫn là đi về trước đi.”

Ta không cam lòng nói: “Như vậy sao được! Ta cùng người đi dạo một buổi chiều thể nhưng ngay cả cái rằm cũng chưa có mua ai!”

“Còn nhiều thời gian.” Ma vương ho nhẹ một tiếng, cau mày nói rằng, “Sau này không nên nói thô tục như thế.”

“Dám nói ta thô tục! Người MMD~~XO#\$\$@...” Ta còn chưa thoả thích phát huy, cái miệng đã bị người che lại kéo ra khỏi hiện trường.

Bị kéo một đoạn đường ngắn, ma vương nhìn ta an phận mới đem ta buông ra.

Ta lập tức nhảy dựng lên, hai tay chống nạnh, một bộ dạng người đàn bà chanh chua chữm mắng chỉ trích nói: “Nam nam thụ thụ bất thành(**), người đụng chạm nữa ta kiện người quấy rối *** nga.”

Chú thích:

(*) Bách thiện hiếu vi tiên: trăm điều thiện lấy hiếu làm đầu.

(**) Từ ‘thanh’ ở đây có nghĩa là trong sạch rõ ràng.

9. Chương 9

“Hanh! Cố tình gây sự! Một miệng đầy thô ngôn trước công chúng, còn ra thể thống gì!” Ánh mắt ma vương càng ngày càng thâm trầm, cũng càng ngày càng băng lãnh, tuyệt không giống nói đùa cảnh cáo, “Đừng quên hiện tại người là thân phận gì! Còn muốn bảo mệnh thì đừng nói toạc ra như thế.”

Khẩu khí của hắn lạnh đến mức có thể giết người, trong chớp lát ta chỉ cần môi nhìn hắn, nói không được nửa chữ.

Trong lúc hai người giằng co, Vương bánh nướng cắn cắn dục dục tiến lên dò hỏi: “Hai vị đại nhân, thời gian không còn sớm, chúng ta mau trở về đi thôi.”

Trong lòng ta đang cố chấp đâu chịu cứ như vậy trở lại, khóe mắt liếc đến người bán mứt quả góc đường, tiến lên hò hét dẹp đường: “Cho ta một xâu mứt quả! Tiểu Nhất! Trả tiền giúp ta!” Không cho ta mua ta càng muốn mua! Mua xâu mứt quả dù sao cũng không cần chờ người đồng ý!

Tiểu Nhất đứng bên cạnh ta, quanh co nói: “Công... Tử, trên người tiểu Nhất không có tiền.” (Vũ: ngu quá đi!!!)

Ta ngã, vừa định mắng tên tử ma vương kia bóc lột sức lao động trẻ em, nhưng thành linh một cái đồng tây gì đó bay qua trước mắt ta! Giây tiếp theo, người bán mứt quả kia cũng từ vai phụ nhanh chóng biến

mình thành cao thủ võ công cầm cây gậy cầm mứt quả hiện tại biến thành một nửa thiết bồng thăng tấp lướt nhanh đến ta!

“Cẩn thận — ”

Chỉ thấy một màu đen gì đó gục trước mặt ta — ầm ập, toàn bộ đem ta bảo vệ — là ma vương!

Hắn cau mày khẩn trương hỏi ta: “Người không thụ thương chứ?”

Ta kinh hồn sau mới bình tĩnh, chỉ theo bản năng lắc đầu, tiêu cự con mắt lập tức tập trung đến thứ sáng loáng gì đó từ phía sau ma vương bay tới — đó là một cái phi đao!

Ta ngay cả lời nói cũng không kịp nói ra khỏi miệng, chỉ biết ôm thân thể ma vương theo bản năng tránh sang bên cạnh. Tay ôm vai hắn cảm thấy ầm ập ầm ướt, vừa nhìn tất cả đều là màu đỏ, đỏ tươi đỏ tươi.

Ta gắng gượng dìu hắn ngồi dậy, bắt đầu mắng: “Đứa ngốc, người có biết hay không người vừa rồi thiếu chút nữa ngay cả mạng cũng mất!”

Hắn trừng lại ta một cái, trả lời: “Vậy người có biết hay không người có bao nhiêu trọng yếu! Còn chạy loạn khắp nơi..... Ô.” Hắn đưa tay che vết thương, khẽ hừ một tiếng.

Trên đường lúc này đã ngừng gà bay chó sủa, nguyên lai người đến xem náo nhiệt cũng tản hơn phân nửa. Vương bán nướng kia nhìn chất phác, hiện tại cũng thân thủ thoăn thoắt, cùng người bán hàng rong kia đối chiến một lát sau liền chiếm thế thượng phong.

Tiểu Nhất vừa đứng bên hắn cách đó không xa, khuôn mặt lo lắng đều nhanh nhản thành một đoàn.

“Đừng xem, dừng lại phía sau cánh cửa, cẩn thận phi đao.”

Lần đầu tiên, ta thuận theo lời ma vương làm. Hắn yểm hộ đứng bên cạnh ta, máu trên vai chảy tí tách.....

“Người cũng đứng sau cửa đi. Ta nói như thế nào cũng là một nam nhân, ở trường học thể dục cũng không tồi, không cần người bảo hộ!”

“Ta không sao. Bọn họ đều là nhằm về phía người tới.”

Ta cả kinh, trong đầu tràn đầy dấu chấm hỏi, bất quá kẻ ngu si cũng biết hiện tại không phải thời gian để hỏi.

Lúc này chỉ nghe bên ngoài “A” một tiếng, theo tiếng đi tới, thấy Vương tổng quản đã đem người nọ chế phục. Ta một mình hưng phấn nghĩ đi xem có chuyện gì xảy ra, lại bị ma vương đè lại, nhắc nhở: “Cẩn thận có mai phục.”

Cũng may nghe thấy thanh âm Vương tổng quản —

“Nói, là ai phái người tới.”

... Người nọ cái gì cũng chưa nói liền bịch một tiếng ngã xuống đất.

Vương tổng quản chạy tới, hướng ma vương lắc đầu.

Ta đoán, đó chính là tử sĩ trong truyền thuyết sao.

“Tam gia, ngài bị thương, chúng ta nhanh hồi phủ đi.”

Ma vương khẽ gật đầu, lôi ta đi ra ngoài. Ta ngáp ngừng nhìn hắn, hắn hình như nhìn thấu lòng ta, nói với ta: “Yên tâm, có ta cùng Vương tổng quản hai người không thành vấn đề.”

Nắm tay hắn thật chặt, tạm thời, tin tưởng hắn đi.

10. Chương 10

Đoàn người vội vã trở lại Tông phủ, cố ý tránh cửa trước từ cửa sau đi vào.

Tới Ngâm Tùng Trai nơi Tông Thế Công ở, Vương bánh nướng ngăn cản ta.

“Đại nhân, ngày mai còn phải yết kiến hoàng thượng, hôm nay vẫn là nghỉ ngơi sớm một chút đi. Còn lại Tam gia sẽ xử lý.”

“Thế nhưng hân bị thương nặng.....”

Tông Thế Công cắt đứt lời ta, lạnh lùng nói: “Chút tiểu thương ấy không có vấn đề. Người chỉ cần quản tốt chuyện của mình là đủ rồi. Trên diện ngày mai đừng xảy ra sự cố cho ta.”

Hanh! Bị thương lại còn như vậy.

“Ta đây trở về phòng.” Ta tức giận mặt không còn chút máu, túm tiểu Nhất quay về Thính Trúc Cư. Nếu chính hân đều nói không có việc gì, ta cũng không cần phải đem mặt nóng dán cái mông lạnh.

“Công tử, dùng bữa.” Tiểu Nhất tiếp nhận cơm nước từ tay tỳ nữ đưa cơm bày ra ở trên bàn, tổng cộng có mười hai món. Dựa vào lương tâm mà nói, Tông Thế Công tuy rằng tính tình thối như quả hồng nhão, nhưng đối với chi phí ăn mặc của ta trái lại tuyệt đối nghiêm túc.

Lăn qua lăn lại một buổi chiều, ta quả thực cũng đói bụng, cầm lấy một chén canh tu ừng ực ừng ực rồi ngã xuống.

“Ô.... Thật khổ!” Vị đạo cứ quái quái, nghĩ đến chuyện buổi chiều, đột nhiên dự cảm sẽ không bị hạ độc đi.

Tiểu Nhất thấy ta hoảng sợ gần như đem ngón tay vói vào móc, vội vàng ngăn lại nói: “Công tử, đó là canh thảo dược Vương tổng quản sai trù phòng làm riêng, nói là cho ngài đỡ sợ.”

Ta thở phào nhẹ nhõm, đến bắt chuyện tiểu Nhất: “Vậy người cũng uống một chút đi. Ta xem buổi chiều người cũng sợ đến mơ hồ.”

Tiểu Nhất liên tiếp xua tay, hoảng sợ nói: “Công tử, tiểu Nhất..... không.... thể.”

“Ta nói được là được, chủ tử người hiện tại là ta, phải nghe ta.”

Ta kéo hân ngồi xuống, tiểu Nhất sợ đến tay cũng không biết đặt ở chỗ nào.

“Còn có a, sau đó cũng đừng gọi ta công tử công tử, nghe quái quái lại không thuận.”

“Vậy tiểu Nhất gọi người là ‘Đại nhân’ đi.” Tiểu Nhất suy nghĩ một chút đáp.

“Cũng không tốt, nghe rất già.”

“Vậy..... Vậy gọi ‘Công tử đại nhân’ đi.”

“Như vậy đi, người gọi tiểu Niên được rồi, tương đối thân thiết.” (Long mõ: hắc hắc, gọi tiểu Thọ không phải thân thiết hơn sao?)

“Tiểu Niên..... Công tử đại nhân?”

“Đã bảo tiểu, Niên.” Ai, khai thông cùng người cổ đại thật đúng là mệt.

“Tiểu Nhất..... Không dám.”

Nhìn hân một bộ dáng sắp khóc đến nơi, ta bất đắc dĩ nói: “Quên đi quên đi, tùy người thích gọi thế nào thì gọi.”

“Cảm tạ công tử!” Tiểu Nhất một bộ dáng nhận được đặc xá.

Ta hoài nghi nghiêm trọng người cổ đại có đúng hay không đều thích bị ngược, không thể không tự đem mình làm thấp hơn một bậc.

Dùng cơm xong vốn muốn hỏi tiểu Nhất có biết hay không người nọ buổi chiều có lai lịch gì, nhưng lại trực giác tiểu Nhất thế nào có khả năng biết. Nhìn hẩn trải qua chuyện tình buổi chiều về mặt uể oải liền cho hẩn đi về nghỉ ngơi.

Nguyệt thượng liễu sảo đầu, nhân ước hoàng hôn hậu (*).

Ta một người ghé vào cửa sổ, tuy rằng mệt chết đi, nhưng nghĩ đến ngày mai phải gặp hoàng thượng, ngực vừa chờ mong vừa sợ hãi, ngủ không được.

Cũng không biết buổi tối người cổ đại làm gì, không TV, không máy vi tính, cái gì cũng không có — dù sao cũng không cần thiết ăn xong rồi ngủ đi! Thảo nào người cổ đại sinh nhiều hài tử. (Vũ: đây là cái ý gì chứ (o_Olll))

Ánh trăng đêm nay rất tròn, nhìn nhìn cư nhiên nghĩ đến khuôn mặt Tông Thế Công, còn có bàn tay đầy máu đỏ tươi đỏ tươi....

Nói đến cùng vẫn là vì ta, ngực khó tránh khỏi có chút hổ thẹn. Nhưng vừa nghĩ đến mấy lời nói lạnh nhạt của hẩn, một điểm hổ thẹn duy nhất cũng không còn sót lại chút gì, thậm chí cho rằng hẩn còn thẹn với ta. Nếu không phải hẩn ép buộc ta đi giả làm cái gì khiến đường sử, ta làm sao rước lấy..... Chuyện phiền toái này? Còn nghĩ cũng do cái đồng hồ đeo tay chất lượng không đạt tiêu chuẩn kia phá hoại, đem ta đến sai triều đại; lại nghĩ nếu không phải lão mục bức bách ta cũng sẽ không khổ sở đi đến cổ đại; lại suy cho cùng một chút, là tên tử bất tử nào tạo ra đam mê đem nhân sinh của ta toàn bộ đều bị hủy..... Ai, toàn bộ người trên thế giới đều có lỗi với ta (Vũ: tên này... (>.

11. Chương 11

Lão mục, hài nhi bất hiếu, không có cách nào hoàn thành tâm nguyện suốt đời của người. (mặt của người rõ ràng đang cười.....)

Ta hoàn toàn bị vây trong trạng thái cứng ngắc, thở cũng không dám thở mạnh một tiếng, rất sợ một động tĩnh gì đó sẽ khiến cho tiên tử thật sự tiêu thất. Ta thậm chí lo lắng có nên hay không học Đồng Dung đem y phục tiên tử cõi, sau đó nàng không thể trở về thiên đình chỉ có thể làm thê tử của ta. (Long mỗ: nhân gia Đồng Dung mới không có lột y phục của Chức Nữ mà.....)

Mối tình đầu niên thiếu quả là ngượng ngùng. Mãi cho đến khi tiên tử rời đi, ta vẫn không dám hiện thân, chỉ là dùng ánh mắt ái mộ nhìn nàng càng đi càng xa.

Lưu luyện không muốn ly khai hậu hoa viên, ta cẩn thận mỗi bước đi. Sau này, còn có thể nhìn thấy nàng không?

Trở lại Thính Trúc Cư, ta nằm ở trên giường, trong lòng ngọt ngào lại hưng phấn. Lật qua lật lại, cuối cùng cũng không biết như thế nào mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ.

Ai? Hình như đã quên chuyện gì nga... Quên đi, ngày mai nói sau..... (Long mỗ: hẩn..... Cái bụng người không đau sao?)

※※※z※※y※※b※※g※※※※

Hôm nay là ngày tiến cung diện thánh. Sáng sớm đã bị tiểu Nhất đánh thức.

Vội vã dùng đồ ăn sáng xong, hai người chưa thấy tỷ nữ nào vào nhà rửa mặt chải đầu, thay y phục người Khiết Đan cho ta.

Giống như một con rối bị thao túng, căn bản không có địa phương cho ta nhúng tay.

Lúc buồn chán thì trong đầu không khỏi hiện lên dung nhan của nữ hài thiên tiên kia tối hôm qua, vội vàng gọi tiểu Nhất đến hỏi: “Trong phủ này có hay không một nữ hài tử lớn lên phi thường phi thường đẹp, tựa như một tiên nữ a?”

Tiểu Nhất nháy mắt ba cái, nửa ngày mới đáp: “Công tử, tiểu Nhất, tiểu Nhất chưa thấy qua tiên nữ, không biết tiên nữ là cái dạng gì....”

“Ai, ta cũng chưa thấy qua, chỉ là một ví dụ thôi. Chính là người có hay không thấy nữ hài tử đẹp nhất trong phủ a?” Ta nghĩ cho dù ta là người cổ đại trao đổi giao lưu với tiểu Nhất cũng là có cản trở đi.

“Ân... Hình như có rất nhiều a.... Tiểu Đào tỷ tỷ, tiểu Hồng tỷ tỷ, tiểu Lục tỷ tỷ, Lý đại thẩm, Trương Đại muội.... Còn có hai vị tỷ tỷ này cũng đẹp a.” Tiểu Nhất vừa nói vừa chỉ chỉ hai người tỷ nữ đang giúp ta mặc quần áo.

Hai người tỷ nữ này hai mắt nhỏ mũi tẹt khuôn mặt tròn lớn, lớn lên quá mức tiền vệ, lấy loại ánh mắt tục nhân này của ta mà nói thực sự nhìn không ra có chỗ nào đẹp.

Ta xem xem hai nàng, nhìn nhìn lại tiểu Nhất, chỉ có thể xấu hổ cười cười, âm thầm phát thệ sau này không bao giờ hỏi tiểu Nhất về vấn đề phương diện thẩm mỹ nữa.

Ngực bỗng nhiên hiện lên một ý niệm trong đầu: Sẽ không là thê thiếp của Tông Thế Công đi.

Suy cho cùng nam nhân sẽ không buông tha cho dù là người làm hạ nhân đẹp như thế.

Vừa định hướng tiểu Nhất chứng thực một chút, tưởng người nào đó đi ra — Tông Thế Công hôm nay mặc một thân triều phục minh hoàng sắc, quý khí bức người, quả thực là mặt trời vàng trên Bắc Kinh Kim Sơn (đây là cái hình dung thô tục gì a ~~) hấn phát tay cho lui những người khác, tiến lên nhẹ nhàng thay ta sửa sang lại y phục, chậm rãi cúi đầu đến gần tai ta nói rằng: “Chăm chỉ diễn một chút, đừng xảy ra sự cố gì cho ta.”

Thanh âm hấn nói vừa thấp vừa nhẹ, nhưng rõ ràng từng chữ, trong lòng nghe được, khiến ta không khỏi cảm thấy áp bách.... Hơi thở trầm ổn bên tai mang đến gai ngứa rất nhỏ, khiến cho lòng người phiền nhiễu.....

“Hanh, diễn kỹ của ta so với mặt lá bài của người vẫn tốt hơn!” Ta đem đầu nghiêng sang bên, vừa định đẩy hấn xa ra một chút, bất ngờ nghĩ đến ngày hôm qua vai hấn thụ thương, ngưng ngưng hỏi: “Người... Cái kia... Thương thế ngày hôm qua thế nào?”

Sẽ không bị uốn ván chứ. (ta van người, sát thủ nào lại dùng đao sắt rí a! Hấn là phải hỏi có bị trúng độc hay không chứ

)

“Da thịt bị thương một chút mà thôi, hưởng hồ y thuật Vương tổng quản rất cao minh.”

Chảy nhiều máu như vậy là “Mà thôi”, nếu là ta nói đại khái sẽ ở nhà một mình tĩnh dưỡng một tuần. Ta không khỏi thầm than vị nhân huynh này ở hiện đại nhất định là một cá nhân hiến máu gương mẫu.

“Người nói bọn họ là ai a? Nói như thế nào hiện tại cũng coi như thái bình thịnh thế, trên đường cái trắng trơn kêu đánh kêu giết trắng trơn như vậy, quá coi thường vương pháp!” Vương gia người sẽ không là dương khoác da sói chứ.

“Những điều này người không cần phải biết.”

Vậy rõ ràng người đã biết từ lâu.

“Cáp, cười thật vui, người không phải nói bọn họ hướng về phía ta sao? Vì sao không cho ta biết.” Ta bắt mồm nói.

Hấn đưa tay thay ta sửa sang lại phần tóc trước trán, con người trầm tĩnh nhìn chăm chăm ta, chậm rãi nói: “Ta không hy vọng người biết quá nhiều rước lấy phiền phức cho ta.”

“Thế nhưng nói cho ta biết hung thủ là ai để ta chuẩn bị tâm lý cho tốt a!”

“Có hay không đều như nhau.” Hấn xem thường nói.

“Cái này cũng không chắc chắn.” Ta đắc ý nói, ” kỳ thực phi đao gì đó a, đầu độc a, đối với ta mà nói đều là tiểu case, chỗ chúng ta sớm đã không hợp thời!” Nhìn hấn nhíu mày, ta cố ý tạo một cái nút thắt, ho

khan hai tiếng rồi mới nói tiếp: “Hiện tại phổ biến nhất chính là phi cơ đựng cao ốc! Cơ hủy cao tháp chết người!”

“Phi kê? Phi kê đựng phải cao tháp như thế nào?”

“Đương nhiên là dùng đầu đựng cao ốc! Lẽ nào dùng cái mông a!” Lời vừa ra khỏi miệng lập tức nghĩ đến phi cơ là gà, vội vã giải thích: “Ta nói không phải là gà trống gà mái gì đâu nga! Là một loại máy bay! Là phương tiện giao thông của gia hương ta, các người ở đây không có.”

12. Chương 12

” Chỉ nghe qua ngày xưa Lỗ Ban có điều bay, chưa từng nghe nói qua gia hương người có máy bay gì đó.” Ma vương về mặt không tin, ta đoán hẳn khi ta phân tích vớ vẩn.

“Người không nghe nói qua không phải trên đời này sẽ không có.”

Người trước mắt ý vị thâm trường (*) liếc ta, từ chối cho ý kiến.

Ngoài cửa lúc này vang lên thanh âm của Vương bánh nướng, nói là canh giờ không còn sớm, nên khởi hành tiến cung.

Chúng ta ngồi kiệu tiến cung.

Lần đầu tiên ngồi trên kiệu cảm giác rất mới mẻ, đáng tiếc một người có chút buồn chán. Lần sau nhất định phải mang theo Tiểu Nhất, có người bồi ta nói chuyện cũng tốt.

Nhìn xuyên qua cửa sổ nhỏ trên cỗ kiệu thỉnh thoảng hướng ra ngoài nhìn xung quanh, đường phố vẫn bình thường khiến người ta có chút thất vọng. Có đặc phái viên ngoại quốc tới chơi không phải nên cầm hoa tươi quốc kỳ lôi kéo biểu ngữ sắp hàng hai bên đường hoan nghênh sao?

Nản hơn nữa, nghĩ đến hôm nay gặp Thiên tử đương triều, ngực bắt đầu bất ổn khẩn trương hẳn lên.

Hiện tại là Trình Quán năm thứ hai mươi hai, Lý Thế Dân tuổi cũng không còn trẻ. Không biết là dạng người gì. Hậu nhân đánh giá hẳn khá tốt, hẳn là sẽ không rất bạo ngược. Người ta nói không sai, biết đâu sẽ ban thưởng cho ta, lúc gần đi nói không chừng còn có thể xin một chữ ký.....

Ta ở bên trong kiệu một bên cười trộm một bên tính toán đánh vang đôm đốp, ngay cả cỗ kiệu dừng lúc nào cũng không phát hiện. Đợi đến lúc người hầu mở tấm rèm mời ta xuống dưới ta mới từ trong mộng tỉnh lại.

Oa! Đây..... Đây là Đại Minh cung gì gì đó sao?

Tường vây quanh cung điện kéo dài không thấy điểm cuối, ban công cung điện rầm rộ. So sánh với Tông phủ lúc trước chỉ có thể tính là nhà nhỏ ngọc bích.

“Nơi này là hoàng cung, nghìn vạn lần không nên thất thố.” Tông Thế Công thấp giọng nhắc nhở ta.

Ta còn chưa có hoàn toàn tỉnh lại, hỏi quanh co: “Ta..... Ta thật là đang ở Đại Minh cung?”

“Đúng. Nơi chúng ta hiện tại đang ở là Lân Đức điện. Hoàng thượng ở đằng kia cứ như vậy triệu kiến người.”

Ta ngẩng đầu nhìn sang đại điện to lớn cách đó không xa, chân không khỏi có chút nhũn ra.

Lúc này một người nam tử trang phục nội thị tiến lên hướng chúng ta hành lễ nói là hoàng thượng truyền triệu chúng ta lên điện.

Trong lòng ta không tin tưởng liếc nhìn Tông Thế Công, hẳn ngược lại rất trấn định, nhìn không ra một điểm khác thường. Dù sao cũng là cáo già trên quan trường.

Theo nội thị đi tới trước thềm đá cung điện, đã có thể nhìn thấy đại thần trong điện đứng đầy hai bên.

Nhiều người như vậy, vạn nhất mất bình tĩnh thì phải làm sao bây giờ? Vạn nhất nói sai làm sao bây giờ? Vạn nhất bị lộ làm sao bây giờ?

Nhiều vạn nhất như vậy..... Thật hy vọng thêm đá này có thể vĩnh viễn đi không hết a.

“Trần định chút! Chiều theo bình thường ta dạy ngươi làm.” Tông Thế Công xem ra nhìn thấy ta không bình thường, thấp giọng nói.

Ta cũng muốn trấn định a. Nhưng chung quy vẫn có chút bất an nha.

Trên điện, chỉ cảm thấy tầm mắt vẫn vô bá quan đều tập trung ở trên người ta, tim đập nhanh hơn. Chạy 1000 m tim cũng không đập nhanh như hiện tại.

Ánh mắt thiếu mất tiêu cự lướt nhanh xung quanh, trong đầu ong ong tác hưởng. Mấy điệu nhảy múa gì đó mấy ngày trước Tông Thế Công dạy ta dường như từ trong đầu nhất nhất hiện lên, hết lần này tới lần khác sắp xếp không ra cái manh mối gì..... Mãi đến lúc Tông Thế Công quỳ xuống hành lễ phía trước, miệng hô “Vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế”, mới kéo ta quay về hiện thực, máy móc làm theo dáng vẻ quỳ xuống hành lễ của hắn.

“Bình thân.”

Thanh âm một người trái lại rất ôn hoà hiền hậu. Ngẩng đầu nhìn lên, là một người trung niên hơn bốn mươi tuổi, khuôn mặt mang theo mỉm cười uy nghiêm ngồi trên kia, ánh mắt hiền lành. Dung mạo mặc dù không già nua như vậy, nhưng hai bên tóc mai cũng đã hoa râm.

“Bình thân.” Hắn mỉm cười dùng tay hướng ta ra hiệu, ta mới ý thức được chính mình cư nhiên vẫn còn quỳ trên mặt đất, vội vàng lúng túng đứng lên.

“Hoàng thượng, vị này chính là sứ giả Khiết Đan Bĩ Nhĩ Cấp đại nhân.”

Không đợi ta phản ứng, Tông Thế Công cư nhiên quỳ xuống, nói rằng: “Vi thần lúc đầu tại bãi săn ngộ thương Bĩ Nhĩ Cấp đại nhân, thực sự tội đáng chết vạn lần, xin hoàng thượng ban tội.”

Ai nha! Trông mặt của ta cả kinh thiếu chút nữa rớt xuống. Ngươi đã biết sai rồi, ở Tông phủ thế nào ngay cả nửa tiếng xin lỗi cũng chưa từng nói với ta a! Bây giờ lại giả vờ thành khẩn như thế, rõ ràng là diễn kịch nha.

“Nên phạt, nên phạt. Ngươi làm sứ giả ngoại quốc bị thương, tuy là vô ý nhưng vẫn là sai.” Lý Thế Dân nhíu nhíu mày, bỗng nhiên chuyển hướng ta, uy nghiêm nói rằng: ” Nên phạt thế nào thì giao cho vị sứ giả này đi.”

Ta không nghĩ tới vị hoàng đế cao cao tại thượng này lại đột nhiên hỏi ta, ngẩn người, rồi mới thi lễ trả lời: “Cái này..... Nếu Tông đại nhân là vô ý, tiểu thần lại không quá đáng ngại, vậy việc nhỏ hóa không đi.” Ta ngẩng đầu nhìn nhìn sắc mặt hoàng thượng, hắn đang mỉm cười gật đầu, dường như rất thoả mãn với câu trả lời của ta. Ma vương là tam hoàng tử, lại là sủng thần của hắn, ta đã sớm biết rằng hoàng thượng không có khả năng đơn giản phạt hắn, bất quá là làm trò cho ngoại nhân là ta xem mà thôi. Nhưng luôn luôn tránh không được mấy lời khách sáo. Lý Thế Dân cười nói: “Vậy sao được, trừng phạt nhỏ vẫn không thể tránh. Thế Công, trăm phạt ngươi phải chiếu cố toàn bộ vết thương của Bĩ Nhĩ Cấp khỏi hắn trước khi về nước, bảo hộ an nguy của hắn.”

“Hoàng thượng yên tâm, Thế Công chắc chắn phái người tốt nhất đốc lòng chăm sóc bảo hộ Bĩ Nhĩ Cấp đại nhân.”

“Hoàng thượng, thần cho rằng còn chưa thể đơn giản kết luận người này chính là sứ giả Khiết Đan.” Tông Thế Công vừa mới dứt lời thì có một đại thần tiến lên can ngăn, “Sứ giả Khiết Đan ở giữa sông thì mất tin tức, bảy ngày trước nhưng lại đột nhiên xuất hiện ở bãi săn, vi thần sợ trong đó có sự tình khác.”

Chú thích:

(*) ý vị thâm trường: hững thú, thú vị.

13. Chương 13

Vị lão huynh này lá gan cũng lớn quá đi. Dám công nhiên hoài nghi thân phận sứ giả Khiết Đan. Ta nghiêng mắt đánh giá, người này cũng mặc hoàng sắc triều phục, vị trí đứng cũng rất gần hoàng đế, chức quan thoạt nhìn không thấp a.

“Việc này trăm đã mệnh Thể Công tra qua. Huống hồ trăm xem qua hẳn có đeo ngọc bích, đúng là vật năm đó trăm ban cho Khiết Đan.” Hoàng đế nói xong lại nhìn ta, sau đó nói, “Về phần vì sao gặp phải ở bãi sấn, trăm cũng rất muốn biết.”

“Cái này...” Ta nuốt miệng nước bọt, tận lực khiến thanh âm của mình giống như bình thường, “Tiểu thần trên đường đi gặp đạo tặc, một đội nhân mã thương vong li tán, cống phẩm công văn mất hết, lúc tới ngoài thành Trường An, vì không có biện pháp khác mới lên vào bãi săn cầu kiến hoàng thượng.”

“Hanh. Nói như thế chính là không có công văn chứng minh thân phận.” Một đôi tinh mục của đại thần này quét trên người ta, một bộ người đem không ra công văn thì nhất định phải chết.

Lòng ta trống rỗng dời đi đường nhìn, nhìn về phía Tông Thế Công, thấy hắc hướng ta hơi khê gật đầu, rồi cao giọng nói: “Có! Ta có công văn chính tay Khiết Đan thủ lĩnh viết cho hoàng đế đại Đường.” Vừa nói vừa đem công văn từ trong áo lấy ra, đưa cho thái giám trình lên.

“Công văn này cực kỳ trọng yếu, cần hoàng thượng tự mình xem qua, sở dĩ tiểu thần vẫn luôn đặt trên người, mới không bị đánh rơi.”

Cũng không biết công văn Tông Thế Công cho ta là thật hay giả, một lòng cao giọng. Thẳng đến khi hoàng thượng mặt rồng vui vẻ, cảm công văn nói với mấy người “Hảo”, ta mới yên lòng, biết một cửa đã qua hơn phân nửa.

Vị đại thần hoài nghi kia nhìn ta lại nhìn công văn trong tay hoàng thượng, không cam lòng nói: “Hoàng thượng, công văn này có thể là giả.....”

“Ái khanh đa tâm rồi, công văn không giả, vì này hửn là sứ giả Khiết Đan thật.”

Đại thần vừa rồi vẫn chưa từ bỏ ý định, muốn nói cái gì đó lại bị hoàng thượng một người nâng tay ngăn lại.

“Trầm mặt mỗi, sứ giả trên người có thương tích, cũng không nên quá mức phiền hà, tạm thời dừng ở đây đi.”

Hoàng đế đã nói như vậy, những người khác còn có thể nói thêm cái gì, trái lại chỉ phải quỳ xuống kính cẩn
đưa tiễn.

Chờ hoàng đế ra sau, nội thị bên người hoàng đế vừa rồi trở lại thông tri cho đại thần trong điện nói đêm nay hoàng thượng mở đại yến quần thần ở Lân Đức điện, sau đó chạy đến bên ta cung kính nói: “Hoàng thượng có khải du, đưa hai vị đại nhân tới Thiên điện nghỉ ngơi trước, buổi tối cùng dự tiệc.”

Thiên điện cơ bản nằm ngay phía sau chính điện. Từ chính điện đi vòng ra ngoài một đoạn, đi qua một hàng lang thật dài là đến.

Đi vào thì đã có hai người cung nữ đứng chờ cạnh cửa, thấy chúng ta liền cúi xuống hành lễ.

Vừa định hỏi Tông Thế Công chuyện vị đại thần kia, nhưng bây giờ có hai người cung nữ đi theo nên không tiện, chỉ có thể an an phân phân ngồi xuống uống trà.

Cái mông ngồi còn chưa có nóng, lại có người hầu tiến đến thông báo nói là hoàng thượng triệu kiến Tòng đại nhân.

※※※※Z※※y※※Z※※Z※※※※

Buổi chiều âm áp, từng sợi ánh nắng rơi vào trong điện, một mình ta dựa vào cửa sổ mà ngồi, lẳng lặng phẩm trà, thỉnh thoảng thưởng thức đồ cổ thi họa trong tay — ta an ủi chính mình, đây, gọi là phong nhã. Nhưng một người cứ phong nhã như vậy cả buổi chiều, cũng sẽ phát rồ.

Cung nữ đứng gần ta hình như nhìn ra ta ngồi không kiên nhẫn, hướng ta đề nghị nói: “Đại nhân nếu thấy không vui, có thể cho nô tỳ mang đại nhân đến Thái Dịch trì nhìn, giải giải buồn.”

“Thái Dịch trì?” Có điểm quen tai nga.

“Thái Dịch trì là một hồ nước trong cung. Khắp bên hồ trồng hoa cỏ, trung tâm có hòn đảo nhỏ. Trên đảo cũng có kỳ hoa dị thảo, đình đài lầu tạ, cảnh sắc tú lệ.”

Nguyên lai được đi chơi a, không nói sớm! Mặt ta lộ vẻ vui mừng, suýt nữa thốt ra từ được. Nhưng nghĩ qua nghĩ lại, ta ở trong cung sinh địa không quen, thân phận sử giả lại là giả, còn có người truy sát, đi lại lung tung chỉ sẽ tăng nguy hiểm cho mình. Trước đây xem qua tình tiết kịch trong cung đình hục hặc với nhau hiện lên trong đầu như đèn kéo quân, càng nghĩ càng thấy cung nữ trước mắt cũng không thể tín nhiệm, không thể đảm bảo các nàng bị người sai sử lừa ta đến chỗ tối tăm ngột ngạt nào đó nhốt vào, cũng có thể dứt khoát đẩy ta xuống Thái Dịch trì.... Đến lúc đó chết như thế nào cũng không biết.

“Quên đi, chờ Tông đại nhân trở về cùng đi đi.” Ta thở dài, bắt đầu dĩ nói.

Qua được một lúc, Tông Thế Công vừa về, chau mày.

“Nơi này không có chuyện của các người, đến chờ ngoài cửa đi.”

Đợi Tông Thế Công cho lui hai người cung nữ, ta liền khẩn cấp kéo hắn hỏi: “Thế nào? Hoàng thượng nói gì với người? Có phát hiện ta là giả không?”

“Không có việc gì. Hoàng thượng chỉ là đã lâu không một mình gặp ta, cùng ta tâm sự việc nhà mà thôi.” Tông Thế Công cau mày nói trò chuyện việc nhà, thực sự là một điểm thuyết phục cũng không có.

Bất quá hắn nếu không muốn nói, ta cũng không nguyện tự làm mình mất mặt.

“Cung nữ vừa nói Thái Dịch trì trong cung rất đẹp. Mang ta đi nhìn đi.”

Tông Thế Công suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Cũng tốt, cho người hiểu qua một chút cảnh vật trong cung.”

Từ Lân Đức điện đi chừng 10 phút về phía tây, đến một hồ nước thật lớn, chính là Thái Dịch trì.

Hồ nước yên lặng trong suốt, dưới ánh mặt trời lập lòe lấp lánh. Toàn bộ hồ nước tựa như thủy tinh xanh vây quanh thâm cung. Trong hồ còn có một hòn đảo nhỏ xanh biếc.

14. Chương 14

Ta nhin không được đi tới bên cạnh ao, với tay khuấy đảo hồ nước, lạnh lạnh, thật thoải mái!

Lại nhìn một đám cá tụ tập cách đó không xa, toàn thân vàng óng ánh, giống như trân bảo.

“Đó là hoàng kim cầm lý Giang Nam vừa mới cống nạp. Bởi vì toàn thân vàng óng ánh, nhìn qua phú quý tốt lành, trong cung trên dưới đều thập phần yêu thích.” Tông Thế Công giảng giải nói.

Ta gật đầu, thì thào phụ họa: “Àn, đích xác rất đẹp, nhìn qua có vẻ ăn ngon....”

Nói còn chưa xong, phía sau liền truyền đến một tiếng “phốc”.

Chỉ thấy một thanh niên cầm chiết phiến trong tay thông thả đi tới, trên mặt rõ ràng mang theo tiểu ý. Một đôi mắt đào hoa từ trên người ta quét đến Tông Thế Công rồi lại quay về trên người ta. Bên cạnh thanh niên còn có một cung trang mỹ nhân, nhìn trên dưới hai mươi, thập phần quyến rũ, kể cả người ý chí kiên

định như ta (Long mỗ: Đâu? Ý chí của người ở đâu?) nhìn qua cũng không tránh được xương cốt mềm đi vài phần.

“Vi thần kiến quá Võ tài tử, Thập tam hoàng tử.”

Thấy Tông Thế Công hành lễ, ta cũng vội vàng vàng hành lễ theo.

“Ta lớn như vậy nhưng là lần đầu tiên nghe có người muốn đem trân phẩm cấm lý nấu lên ăn. Người thật buồn cười.” Thập tam hoàng tử một bên quan sát ta một bên chuyển hướng Tông Thế Công cười nói: “Người nói đúng không, Tam ca.”

“Thần không dám. Thập tam hoàng tử gọi thần Thế Công là được.”

“Đừng thấy Võ tài tử ở bên thì nói giọng trịch thượng nga.”

Nữ tử xinh đẹp gọi Võ tài tử nghe thấy, cười nói: “Luận về vai vế các người đều phải gọi ta một tiếng nương đây. Đường như hiện tại ta thành ngoại nhân. Mà thôi, mà thôi, ta đi trước, dù sao ta còn có việc bẩm báo hoàng thượng.”

Ta nhìn nữ tử chậm chậm rời đi. Bóng lưng cũng thướt tha như vậy. Thực sự là báu vật a!

Chỉ là Võ tài tử này, thế nào nghe quen tai như vậy a!

Thập tam hoàng tử thấy Võ tài tử đi xa, phe phẩy chiết phiến tiến đến trước mặt Tông Thế Công, vui tươi hơn hớn nói rằng, “Người nếu thật không dám, liền đem Nhược Ngâm hứa gả cho ta. Vậy không phải là xứng với tên gọi đại ca sao.”

Nghe có vẻ Nhược Ngâm là muội muội Tông Thế Công. Hoàng đế nhận hấn làm nhi tử, nhi tử của hoàng đế lại muốn thú muội muội hấn, người bình thường đã sớm mừng rỡ đến nhếch miệng, nhưng mặt Tông Thế Công trái lại lại âm trầm thêm vài phần.

Ta đứng ngay cạnh hấn, rõ ràng thấy hấn không biết tốt xấu trừng mắt Thập tam hoàng tử một cái, mới nói: “Vậy còn phải xem ý tứ của Nhược Ngâm.”

Cặp mắt đào hoa của Thập tam hoàng tử cười càng thêm chói mắt, vui rạo rức nói: “Ta và Nhược Ngâm là lưỡng tình tương nhạc, chỉ cần ca ca người không vì việc tư ngăn cản là được.”

Tương phản với giọng điệu sung sướng của Thập tam hoàng tử, âm điệu Tông Thế Công tỏ ra lạnh như băng: “Ta và Bỉ Nhĩ Cấp đại nhân còn có việc, xin cáo lui trước.”

“Nguyên lai vị này là Khiết Đan khiển đường sử a. Thảo nào lớn lên bất đồng với người Trung Nguyên, thật thú vị.” Thập tam hoàng tử đột nhiên đập tay lên vai ta, nói rằng: “Người thú vị như vậy, không bằng đến trong cung của ta trụ mấy ngày, theo theo ta đi.”

“A?” Ta không phải nghe lầm đi. Vị Thập tam cũng quá thẳng thắn mà.

“Đừng náo loạn, cũng không phải không hiểu cấp bậc lễ nghĩa trong cung.” Tông Thế Công đưa tay bắt lấy bàn tay đặt trên vai ta, hướng về Thập tam hoàng tử nói.

Hoàng tử phe phẩy cây quạt, giả vờ thở dài, nói: “Người chính là quá cứng nhắc, không thú vị.”

Không đợi Tông Thế Công mở miệng, hấn lại cầm tay của ta, cười nói: “Người lớn lên thật đẹp, lại thú vị, ta thích người như vậy. Không bằng chúng ta làm bằng hữu.”

Thẳng thắn đến đáng yêu a! Vạn Niên Thọ ta cuối cùng cũng tìm được người thương thức!

Ta vội vàng nháy mắt phụ họa: “Có Thập tam hoàng tử anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng, học phú ngũ xa, tài trí hơn người nhận làm bằng hữu là vinh hạnh của ta Vạn, nga không, là ta Bỉ Nhĩ Cấp.”

Ta rõ ràng cảm thụ được bàn tay Thập tam hoàng tử nắm tay ta thật chặt. Nhân thân của hấn cũng không chút nào che giấu tán thưởng đối với ta!

Không sai, chúng ta bốn mắt nhìn nhau, tán thưởng lẫn nhau! (Long mỗ: đáng mặt hai kẻ mười ba.....)

“Bỉ Nhi Cấp đại nhân, thời gian không còn sớm.”

Rốt cục, Tông Thế Công nghiêm mặt mở miệng cắt đứt một đoạn tán thưởng tràn ngập nháy mắt này.

Ta phải hen Thập tam hoàng tử tái kiến ở Tông phủ, lưu luyến chia tay.

$$\times \times \times \times Z \times \times y \times \times Z \times \times Z \times \times \times \times$$

Trên đường quay về Thiên điện, tâm tình ta vẫn kích động như cũ khó có thể hồi phục, thỉnh thoảng lên tiếng với Tông Thế Công.

“Ai, ta đã quên hỏi Thập tam hoàng tử tên là gì rồi. Các người đều gọi hắn là Thập tam hoàng tử a, thật khó nghe.”

“Hắn là nhi tử thứ mười ba của hoàng thượng, tên là Lý Phúc.”

“Lý phúc? Tên này thật quê mùa.”

“ ”

“Bất quá buổi chiều ngày hôm nay thật đúng là không uổng phí. Gặp được tri âm, lại tình cờ gặp một MM đoan trang như vậy.”

“Đoan trang muôi muôi?”

” Đó là gia hương ta nói. Chính là chỉ nữ hài tử rất đẹp.”

“Đừng có oai niêm gì với nàng. Đầu của người giữ lại vẫn có chỗ dùng.”

“Nói người cứng nhắc người thật đúng là cứng nhắc. Dù sao ta nghĩ nghĩ vẫn được đi.” Bất quá Võ tài tử, Võ tài tử, rất quen thuộc..... Chẳng lẽ là?

“Ta không có oai niêm với nàng, chỉ muốn biết tên nàng được không.”

“Không thể.”

“Người không nói, ta đoán đoán xem. Nàng, có đúng hay không kêu Võ Mi Nương?”

“Mi không phải tên vốn có của nàng, tên là sau khi nàng vào cung được hoàng thượng ngự ban.”

Nghe được câu trả lời khẳng định của hắn, ta kích động đến nửa ngày cũng không lấy lại tinh thần. Vừa rồi, ngay vừa rồi, ta, Vạn Niên Thọ, tự mình thấy phong thái một đời nữ vương Trung Quốc, còn nói chuyện với nàng nữa!

Mãi đến lúc cánh tay mơ hồ truyền đến đau đớn, ta mới hồi phục tinh thần lại.

“Rất đau ai!”

“Ta hỏi người, chuyên hầu cung không ai nói cho người, người thế nào biết!”

“Cái này, người thế nào biết không ai nói cho ta biết a.” Ta biết mình lỗ miệng, nói ra chân tướng chắc chắn không ai tin, chỉ bằng bịa một lời nói dối hợp lý, “Tình yêu trong hoàng cung a, hoặc nhiều hoặc ít truyền lưu trong dân gian mà. Ta cũng là nghe người khác nói, không ngờ lại là sự thực.”

Lực đạo Tông Thế Công đặt trên cánh tay ta dần dần nhẹ. Xem ra cái lời nói dối hợp lý này tựa hồ đã lừa được hắn. Gạt người, quả nhiên là điểm mạnh của người hiện đại a.

15. Chương 15

Yến hội buổi tối ở Lân Đức điện, thần tử tự nhiên là đến trước hoàng đế.

Trong điện lớn như vậy, thần tử lần lượt ngồi ở hai bên. Ở giữa để lại một khoảng đất trống rất lớn, chắc là dùng để biểu diễn ca vũ. Nói chung, cùng tình hình diễn ra trong TV không sai biệt lắm.

Có thể bởi vì duyên cớ ta là khách đi, ta được cân nhắc an bài vị trí thứ hai theo bên tay phải. Xếp thứ nhất chính là Tông Thế Công.

Lúc này cách lúc khai yến còn một đoạn thời gian, chúng đại thần đã bắt đầu nhao nhao vào bàn.

Ngồi đối diện ta, cũng là vị trí thứ hai theo bên tay trái, chính là vị đại thần sáng sớm ngày hôm nay trên điện vài lần hoài nghi thân phận của ta, vẫn mặc mình hoàng triều phục giống sáng nay.

Ta lấy khuỷu tay đẩy đẩy Tông Thế Công, thấp giọng hỏi: “Người ngồi đối diện ta là ai? Hình như không phải người lương thiện a.”

“Hắn là tư đồ đương triều, Trưởng Tôn Vô Kỵ.” Tông Thế Công cố ý đem ánh mắt chuyển qua ngoài điện, lộ ra biểu tình thờ ơ, thấp giọng nói rằng, “Cẩn thận người này.”

Hắn nói đến “Người này”, ta tự nhiên phản xạ có điều kiện đem ánh mắt nhẹ nhàng hướng trên “Người này”

“Đừng nhìn hướng đó, nhìn chỗ khác.” Tông Thế Công thấp giọng quát, biểu tình trên mặt cũng không chút nào biến hóa.

Cuống quít quay đi, ta cũng không biết nhân thần bay tới nơi nào, trông thấy khuôn mặt một người liền vô ý thức cười cười. Người nọ đầu tiên là sững sốt, sau đó cũng lễ phép mỉm cười lại.

“Thế nào, người nhận thức hắn?”

“Không, không nhận ra a.” Tên Tông Thế Công này thật đúng là quan sát tỉ mỉ a. Nhìn như không lưu tâm, kỳ thực ngay cả ta cười với ai cũng nhất thanh nhị sở.”

“Người này cũng phải cẩn thận.”

“Hắn là ai vậy a?” Người nọ ngồi ở vị trí thứ nhất bên trái, xem ra địa vị không thấp, chỉ là không có mặc quan phục.

“Cửu hoàng tử Lý Trì.”

Đáng lẽ nghe tên này thì ta hẳn là hai mắt tròn tròn, miệng rộng mở, một bộ biểu tình không thể tin tưởng. Bất quá ta đã xem qua Đường Thái Tông, xem qua Võ Tắc Thiên, còn có nhân vật nào đáng giá để ta kinh ngạc chứ.

Ta bất lộ thanh sắc lắm lắm nói: “Lý Trì, đó không phải là cháu ngoại trai của Trưởng Tôn Vô Kỵ sao?” Hoàn hảo không lâu xem cổ MM diễn chí tôn X nhan, cũng coi như biến tướng khóa học lịch sử, chí ít nhượng ta lý giải chút quan hệ nhân vật.

“Người sống ở cái gì Đan Mai thành tuy rằng xa xôi, tin tức nhưng thật ra vô cùng linh thông.” Tông Thế Công ra vẻ nói đùa mà hỏi thăm.

“Hoàn hảo, ta cũng là nghe người khác nói, không ngờ lại là sự thật. Ha ha, ha ha.” Ta cười gượng trả lời.

Đúng vào lúc này, có người lớn tiếng kêu “Hoàng thượng giá lâm –”.

Hoàng đế ngồi xuống sau, không thể thiếu lời đạo đầu thao thao bất tuyệt. Tác phong ấy, quan chức hiện đại thật ra kế thừa rất tốt.

Những lời thao thao bất tuyệt này, còn không phải chính là đại Đường thế nào thế nào giao hảo với ngoại tộc các loại. Ta cũng vô tâm nghe, vẫn còn tính toán chuyện chính. Kết thúc màn diễn này sau đó làm gì? Có thể tái kiến tiên tử kia hay không? Lúc nào trở lại..... Đang muốn xuất thần, khuỷu tay bị người đẩy một chút hồn mới quay về.

Tập trung nhìn vào, chúng đại thần đều đã nâng chén đứng lên, ta vội vàng làm theo. Cũng không biết Lý Thế Dân vừa nói gì đó.

“Nguyện đại Đường phồn vinh hưng thịnh, trọn đời bất suy –” Nhất thời, tất cả mọi người nâng chén hô to.

Ngay cả cung nữ thái giám trong điện cũng trong cùng thời khắc đó tề xoát xoát quỳ xuống.

Tràng diện như vậy, nếu không phải đích thân tới, khó có thể lĩnh hội chấn động trong đó.

Ta theo mọi người đem chén rượu uống một hơi cạn sạch.

Ta ở nhà cũng chưa từng uống rượu, nhiều nhất là uống uống bia với bạn thân trong ký túc xá, cũng không biết phân biệt rượu tốt xấu, chỉ cảm thấy rượu này cay sắc mũi, uống xong trong dạ dày dần dần mọc lên hệ thống lò sưởi.

Rượu kính vừa rồi lại thêm hứng thú cao vút. Trong nháy mắt, ta lại thấy cảm khái muôn vàn, lập tức nâng chén về hướng Lý Thế Dân cao cao tại thượng hô to: “Nguyên đại Đường và Khiết Đan vĩnh viễn giao hảo!”

Nói xong còn hào khí uống chén thứ hai.

“Hảo! Hảo! Hảo!” Lý Thế Dân liên tiếp ba chữ hảo, ý mừng rõ bộc lộ trong lời nói, còn phân phó với thái giám bên cạnh nói, “Đem ý chỉ của trẫm tuyên đọc đi.”

Thái giám kia sải một bước, lùi ra thánh chỉ trong tay cao giọng đọc: “Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, nay ban thưởng Khiết Đan bộ tộc trăm cuộn gấm, trâu dê ngàn con; phong thủ lĩnh Khiết Đan Quạt Ca vi Tùng Mặc đô đốc, ban thưởng họ Lý. Phong các bộ lạc thủ lĩnh vi thứ sử, chung một triều Đường. Khâm thủ — ”

Ta tiến lên một bước, quỳ xuống tiếp chỉ: “Tạ ơn hoàng thượng — vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế — ”

Những quy củ này là Tông Thế Công dạy ta trước khi vào cung, bất quá phối hợp với bầu không khí hiện tại diễn lên hình như đặc biệt thuận lợi.

Hai tay tiếp nhận thánh chỉ trong chớp mắt khiến ta thực sự thở phào nhẹ nhõm, nghĩ thầm nhiệm vụ làm sứ giả rất cục hoàn thành hơn phân nửa, lại mơ hồ nghĩ hình như thực sự hoàn thành một sứ mệnh lịch sử. Bất tri bất giác bản thân cuối cùng cũng dung nhập dòng chảy lịch sử.

Trên yến hội, chúng cung nữ nối đuôi nhau mà vào, bưng lên một bàn thức ăn tinh xảo. Những món ăn này tuy rằng trân quý, nhưng cơ bản giống với đồ ta ăn ở Tông phủ.

Chân chính hấp dẫn ta chính là biểu diễn ca vũ ở trung tâm đại điện. Múa lụa màu, múa quạt, múa kiếm..... Xác thực khiến ta mở rộng nhãn giới. Bất đồng với múa hiện đại dựa vào khoa học kỹ thuật tăng thêm vẻ đẹp. Những vũ giả này hoàn toàn dựa vào bản thân công phu để tạo ra mỹ cảm kiểu nhu mà không kiểu cách.

16. Chương 16

“Bỉ Nhĩ Cấp đại nhân, biểu diễn đặc sắc không?” Ta đang xem nhập thần, không biết là ai hỏi một câu.

“Đặc sắc! Đặc sắc!” Ta vô ý thức đáp lại, con mắt cũng không dời đi trung tâm đại điện.

“Cựu thần vốn nghe người Khiết Đan thông thạo cưỡi ngựa bắn cung. Hôm nay coi như lễ thượng vọng lai (*), không bằng Bỉ Nhĩ Cấp đại nhân cũng đến biểu diễn một đoạn cưỡi ngựa bắn cung, nhượng chúng ta khai mở nhãn giới.”

“Hảo...” Ta vừa nghe không hợp, vội vàng đình chỉ, “Cưỡi ngựa bắn cung a...” Xong, ngựa ta chưa từng sờ qua đừng nói đến cưỡi.

Nhân thần chuyển hướng đến người hỏi, cư nhiên chính là Trương Tôn Vô Kỵ! Đến lúc này rồi lão nhân này còn hoài nghi ta sao!

Ta chậm chậm trả lời: “Bỉ Nhĩ Cấp không phải võ tướng, đối với cưỡi ngựa bắn cung cũng không phải là thập phần tinh thông, chỉ biết một chút tài mọn, sao lọt vào pháp nhãn chư vị đây. Sợ là biểu diễn, lại khiến cho hoàng thượng và chúng đại thần chê cười.”

“Đừng khiêm tốn. Trăm lâu nay cũng nghe người Khiết Đan giỏi về cưỡi ngựa bắn cung, đều là tay thiện nghệ trên lưng ngựa. Bỉ Nhĩ Cấp đừng từ chối.”

Ngay cả hoàng đế cũng mở miệng, ta thật đúng là không thể chối từ a.

Ta quanh co nói: “Chỉ là Bỉ Nhĩ Cấp thân thể”

“Sáng nay trên điện Bỉ Nhĩ Cấp đại nhân đã nói qua thân thể không đáng ngại, vậy còn có cái gì hảo chối từ chứ? Vùng Trung Nguyên có câu châm ngôn, quá khiêm tốn chính là kiêu ngạo. Bỉ Nhĩ Cấp đại nhân không cho cự thân mặt mũi cũng phải cho hoàng thượng mặt mũi a.” Trưởng Tôn Vô Kỵ đoạt câu ta nói, nói rõ không để cho ta có cơ hội chối từ.

Ta không biết ứng đối thế nào mới tốt, liều mạng nháy mắt với Tông Thế Công bên cạnh. Tên kia chế giễu, con mắt ta đều nhanh trừng đến lệch ra, hần mới chậm rãi đứng lên, hướng Hoàng thượng nói: “Hoàng thượng, trên điện hôm nay dù sao không gian hữu hạn, nếu nhượng Bỉ Nhĩ Cấp đại nhân hôm nay liền biểu diễn cưỡi ngựa bắn cung, nhất định phát huy có điều hạn chế. Hoàng thượng và chư vị đại thần xem cũng không tận hứng. Dù sao vật phẩm hoàng thượng ban cho Khiết Đan còn cần mấy ngày điểm tính, Bỉ Nhĩ Cấp đại nhân cũng muốn ở thêm mấy ngày. Không bằng hôm nào chọn hảo sân bãi lại nhượng Bỉ Nhĩ Cấp thi triển sở trường đi.”

Lý Thế Dân vuốt vuốt râu mép, gật đầu đáp: “Thế Công nói có lý. Không bằng như vậy đi, bảy ngày sau, tại bãi săn bố trí sân bãi, thế nào?”

“Hoàng...” Ta vẫn còn muốn chối từ, lại bị Tông Thế Công ngầm kéo, thay ta đáp: “Tạ ơn hoàng thượng, thần nhất định trong bảy ngày nhượng Bỉ Nhĩ Cấp đại nhân hảo hảo tu dưỡng, đến lúc đó sẽ mang cho hoàng thượng buổi biểu diễn thoả mãn nhất.”

Vốn tưởng rằng tiệc tối yên ổn, vẫn là tránh không được một hồi mưa gió.

Bảy ngày! Bảy ngày! Chỉ bảy ngày! Ta có thể luyện thành cái gì!

Khi quân, không phải muốn chém đầu sao?

Ta âm thầm oán hận ngấm mắt Trưởng Tôn Vô Kỵ ngồi ở đối diện. Không thể khiến ta biểu diễn tại chỗ, ta đoán ngực hắn cũng không cam lòng, chỉ là ngại hoàng thượng nên không tiện nói cái gì nữa. Hiện tại trái lại giả vờ một bộ biểu tình vừa rồi cái gì cũng không phát sinh thần nhiên nhìn ca vũ biểu diễn.

Nhìn nhìn lại Tông Thế Công, cũng là một bộ dạng cái gì cũng không phát sinh.

Hoá ra chỉ có ta một mình phiền muộn vớ vẩn.

Ta cầm lấy chén rượu trên bàn, nâng cốc toàn bộ uống vào trong miệng.

Tính hai chén rượu vừa rồi, ba chén lót bụng, đầu ta dĩ nhiên bắt đầu cháng váng.

Ta ra hiệu cung nữ bên cạnh cho ta chén nước, ừng ực ừng ực uống xuống.

Không được, đầu vẫn rất choáng.

“Hoàng thượng, ta, ta nghĩ đi nhà xí. Ta muốn đi tiểu.” Ta mơ mơ màng màng đứng lên nói rằng.

Trên điện không biết vì sao truyền đến tiếng cười.

“Loại sự tình này không cần bẩm báo, nhượng cung nữ mang người đi!” Hình như là thanh âm Tông Thế Công, vì sao nghe ra còn có điểm tức giận? Cái tên bạo quân! Đi nhà xí cũng muốn quản sao.

Hoàng cung cũng thật là. Đi nhà xí cũng là đi một đoạn đường dài. Đợi được đến chỗ nhà xí, cũng không biết đã đi qua bao nhiêu ngã rẽ.

Cung nữ dẫn đường mở cửa cho ta, cung kính nói rằng: “Đại nhân mời đến, nô tỳ ở bên ngoài chờ.”

Đi vào, cung nữ kia đóng cửa lại cho ta. Ta quan sát bốn phía. Gian nhà rất hẹp dài, phòng trong chia ra rất nhiều gian. Bố cục trái lại cùng với nhà vệ sinh công cộng không sai biệt lắm.

Khuôn mặt kia!

Tuy rằng cách màn hơi nước nhàn nhạt, thế nhưng ta khẳng định khuôn mặt kia chính là Võ tài tử ở ngự hoa viên buổi chiều!

.....

Ta đang nhìn một nữ nhân tắm.

Nữ nhân này chính là một nữ nhân nổi tiếng.

Mà nữ nhân nổi tiếng này lớn lên đẹp dị thường.

Xuất phát từ nguyên tắc làm việc không thể đầu voi đuôi chuột của ta, ta quyết định tiếp tục nhìn xuống phía dưới. (Vũ: NO..O...O..., hần nghĩ gì thế này?????)

Người có nguyên tắc kiên trì sẽ ôm ấp trong lòng nguyên tắc kiên trì đánh giá nữ nhân đang tắm, từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên. (Vũ: ta muốn giết tên này, lão gia đâu, đưa dao cho ta..!!!!....)

.....

Lại từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên.

.....

Lại lại từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên.

.....

Ta nhìn thấy gì!

Đây là cái gì!

Bộ ngực dẹt kia, còn có.... Còn có bộ vị cùng ta lớn lên không sai biệt lắm là cái gì?!!

Bằng phẳng + hai quả trứng gà một cây lạp xưởng, thân thể trước mắt rõ ràng là nam hài tử. Chỉ là da trắng hơn, vóc người tinh tế hơn.

Võ Tắc Thiên là nam nhân! (Vũ: may cho người đóa....!!!!) (Long mỗ:..... Ta đang viết cái gì.....)

Võ Tắc Thiên là nam nhân!

Võ Tắc Thiên là nam nhân!

Thật là bị hách tới rồi! Ta vô ý thức lui về phía sau vài bước.

Nhưng không lường trước được bộ y phục không chịu thua kém hết lần này tới lần khác ở phía sau ôm lấy hoa văn trên cửa sổ.

Ta dùng sức kéo ra.

Cửa sổ bị ta kéo phát sinh tiếng kẻo kệt kẻo kệt.

“Ai –!” Bên trong truyền đến tiếng quát chói tai.

Không kịp suy nghĩ nhiều, ta nhanh chân bỏ chạy.

Thượng đế a, không, Quan Thế Âm Bồ Tát a, mong không bị thấy.

Liều mạng chạy về phía trước, chẳng đến lúc xuất hiện bóng người trước mặt — chính là cung nữ vừa dẫn đường cho ta.

“Đại nhân, nô tỳ chết tiệt. Nô tỳ không có tấn trách. Vọng đại nhân thứ tội.” Cung nữ kia vừa thấy ta liền phác thông quỳ xuống.

“Người vừa đi đâu vậy?”

“Nô tỳ cũng không đi a. Nô tỳ một mực chờ đại nhân ngoài cửa, thế nhưng một hồi lâu cũng không thấy ngài đi ra. Nô tỳ đi vào tìm, mới phát hiện đại nhân đã mất.”

“Địa phương đại nhân đi nhà xí tả hữu có hai cánh cửa. Vừa rồi đại nhân có điếm men say, nô tỳ đoán rằng đại nhân có thể là từ cánh cửa kia đi ra.”

Trở lại trên điện, Tông Thế Công hỏi ta thế nào đi lâu như vậy. Trên điện cũng không tiện nói, ta chỉ đáp là lạc đường.

Yến hội kế tiếp, ta cũng không có tâm tư quan tâm xung quanh. Trong đầu chỉ xoay quanh, Võ Tắc Thiên là nam nhân.

Vài lần muốn nói cho hắn chuyện mới nhìn thấy vừa rồi, cuối cùng nhịn xuống. Dù sao cũng ở trong cung, nói cái gì đều phải cẩn thận chút. Vẫn là chờ trở về Tông phủ tìm cơ hội nói đi.

Trở lại Tông phủ thời gian đã không còn sớm. Nhưng trong đại sảnh Tông phủ vẫn đèn đuốc sáng trưng như trước.

Người đứng cạnh cánh cửa đại sảnh xa xa ta liền nhận ra là Thập tam hoàng tử Lý Phúc buổi chiều ở ngự hoa viên gặp phải.

Bên người hắt còn có một thiên hạ riu ra riu rít. Không biết là ai. Bất quá nhìn thân hình hình như đã gặp qua ở đâu.

“Công ca ca — ”

Người no làm nũng ở trong lòng Tông Thế Công cọ cọ mới chậm rãi nâng mắt lên.

Khuôn mặt trắng nõn hòa với mắt to chớp chớp, cái miệng nhỏ nhắn anh đào lông mày lá liễu, lại thêm tóc dài mảnh khảnh phiêu dật — không phải là Lăng Ba tiên tử buổi tối hôm đó thấy sao!

Bàn tay nhỏ bé mềm mại biết bao, tinh tế biết bao.... Chờ một chút, nàng vừa gọi cái gì? Thụ đệ đệ? Thấy thế nào cũng là người nhỏ hơn ta đi! (Long mỗ: uy uy, vấn đề không phải ở đó

Ta nghi hoặc nhìn về phía nàng, hỏi: “Người..... Người gọi cái gì?”

“Thọ đệ đệ a! Người kêu Vạn Niên Thọ, tuổi nhỏ hơn ta, đương nhiên gọi là Thọ đệ đệ.” Nhược Ngâm hùng hồn đáp.

Tông Thế Công nghe xong, cả khuôn mặt đều trầm xuống, vung tay lên đuổi tất cả hạ nhân, quay đầu nói với Vương tổng quản: " Đem khách phòng thu thập một chút mang Thập tam hoàng tử đi nghỉ ngơi đi."

“Nhược Ngâm đem mọi thứ đều nói cho ta biết.” Lý Phúc vẫn luôn không nói chuyện lúc này nhìn ta một chút, lại nhìn Tông Thế Công một chút nói.

Tông Thế Công đành phải cau mày nói: “Vương tổng quản, đi ra ngoài phân phó Tông Phong, Tông Hỏa, Tông Lô (ba người bảo tiêu lần đầu tiên gặp mặt Tông Thế Công thì rút kiếm hướng tới ta), canh giữ ở cửa, không có mệnh lệnh của ta ai cũng không thể vào.”

Sau khi cho những người không liên quan đều lui xuống, trong phòng chỉ còn lại ta, Tông Thế Công, Nhược Ngâm, còn có Lý Phúc.

“Nhược Ngâm, ngươi lại nghe lén chúng ta nói chuyện, có đúng hay không!” Tông Thế Công ngữ khí mang trách cứ hỏi.

“Công ca ca, Nhược Ngâm không phải cố ý. Nhược Ngâm cũng chỉ là hiếu kỳ....” Nhược Ngâm hai tay xoắn lấy vạt áo, giống như một hài tử làm chuyện sai nói.

Tông Thế Công hiển nhiên đã cực giận, lãnh nghiêm mặt trừng Nhược Ngâm hồi lâu.

Lòng ta nghĩ, nếu như Tông Thế Công dám gây bất lợi cho Nhược Ngâm của ta, ta.... Ta liền.... Liền liền mạng với hắn. (Long mõ: hảo cũ. Người quả nhiên không có năng lực gì a)

Nhược Ngâm mặc kiện y phục thiên lam sắc chỉ bạc thêu hoa. Tuy rằng thanh tú, thế nhưng thấy thế nào cũng là kiểu dáng nam trang. Nữ hài tử cổ đại thật đúng là giống trong kịch truyền hình đều phổ biến nữ phần nam trang phần đến nghiện sao? Ở nhà cũng mặc nam trang. Vạt áo y phục hôm nay đều nhanh bị nhu thành đoàn, Nhược Ngâm còn đang nhu. Trong mắt nàng hình như ngẩn lệ, cũng không nói, hình dạng nhìn qua rất ủy khuất.

Sau một lát, Tông Thế Công rốt cục hơi ngẩng đầu nhắm mắt lại, hàm ý thở dài, thì thầm: “Mà thôi, mà thôi.”

“Ha ha, ta chỉ biết ngươi sẽ không làm gì Nhược Ngâm.” Lý Phúc phe phẩy cây quạt khẽ cười nói.

“Đương nhiên, Công ca ca hiểu rõ Nhược Ngâm nhất.” Nhược Ngâm vừa rồi nhìn giống như sắp khóc thoáng cái liền cười hì hì lời kéo tay Tông Thế Công làm nũng nói.

Ta âm thầm hàm ý ung dung. Tông Thế Công đối với muội muội của mình rất tốt.

“Bất quá không có lần sau.” Tông Thế Công lời tuy uy nghiêm, nhưng trong giọng nói còn có hơi sùng nịnh. Hắn dừng một chút, lại dặn nói: “Sau đó cho dù nghe xong cái gì cũng không nên nghe gì đó cũng không được nói cho người khác.”

Cái “Người khác”, tự nhiên là chỉ Lý Phúc.

“Chúng ta nói gì cũng là cảm tình huynh đệ rất không sai, thế nào có thể tính là ngoại nhân chứ?” Lý Phúc cố tình bất mãn nói.

“Đúng vậy đúng vậy, Lý Phúc là bằng hữu tốt nhất của Nhược Ngâm, không phải ‘Người khác’.”

“Đúng đúng, ta và Nhược Ngâm rất hợp ý. Nhược Ngâm, không bằng đêm nay chúng ta hảo hảo nâng cốc ngôn hoan, trắng đêm tâm tình.”

Nguyên lai tên Lý Phúc này đối Nhược Ngâm.... Tình địch!

Ta vội vàng chen vào giữa Nhược Ngâm và Lý Phúc nói: “Ta đột nhiên nghĩ cùng Thập tam hoàng tử cũng rất hợp ý. Không bằng, đêm nay ba người bình chúc dạ đàm (*) đi.”

“Tốt tốt, ba người, Nhược Ngâm thích náo nhiệt nhất.”

Nhược Ngâm đơn thuần, ta thế nào có thể cho người dương nhập hổ khẩu (**) đây.

“Khụ, khụ -” Tông Thế Công ở bên nghiêm mặt nói, “Đừng náo loạn. Đêm đã khuya, về phòng của mình nghỉ ngơi sớm một chút đi. Thập tam hoàng tử, Vương tổng quản hẳn là đã chuẩn bị tốt khách phòng, người cũng trở về phòng sớm một chút đi.”

Lúc này mới không sai. Vốn có nam nữ thụ thụ bất thân. Dạ đàm dạ đàm, ai biết đêm tối cuối cùng người có thể hay không đem Nhược Ngâm của ta làm gì a.

Trong Thánh Trúc Cư, tiểu Nhất đã ở trong phòng giúp ta chỉnh giường chiếu.

“Công tử, ngài đã về rồi.” Tiểu Nhất vừa thấy ta vào phòng, vội vàng ngừng tay cung cung kính kính hành lễ với ta.

Kỳ thực thì hai người ở trong phòng, vậy còn dùng những cấp bậc lễ nghĩa này. Đáng tiếc tiểu Nhất là một tử nãi thân, thì là truyền thụ một chút khái niệm tự do bình đẳng cũng là vô dụng.

“Công tử, hoàng cung nhất định chơi vui đi?” Tiểu Nhất nhìn chăm chăm mặt ta hỏi.

“Người thế nào biết?”

“Công tử ngày hôm nay nhìn qua hình như đặc biệt cao hứng.”

“Thật không.... Kỳ thực cũng không phải tất cả đều là bởi vì hoàng cung.” Hoàng cung gây cho ta chỉ có phiền phức. Ngày hôm nay gặp được Nhược Ngâm mới thần thanh khí爽 a!

Tiểu Nhất từ nhỏ lớn lên ngay trong Tông phủ, đối với chuyện trong Tông phủ nhất định rất lý giải. Sao không hỏi thăm hẵn chút chuyện của Nhược Ngâm chứ? Đây gọi là biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng nha.

“Tiểu Nhất, cái này, người thu thập một chút a, ta hỏi người, người lý giải Nhược Ngâm bao nhiêu a?”

“Công tử là chỉ Nhược Ngâm thiếu gia sao? Nhược Ngâm thiếu gia là biểu đệ của Tam gia. Sau khi song thân mất vẫn là do Tam gia chiếu cố....”

“Chậm đã, chậm đã, người gọi hẵn cái gì?” Nhược Ngâm của ta thế nào biến thành thiếu gia, biểu đệ chứ?

“Kêu Nhược Ngâm thiếu gia a. Công tử, tiểu Nhất gọi sai sao?”

“Thiếu gia? Nhược Ngâm không phải nữ sao?”

“Nhược Ngâm thiếu gia tuy rằng lớn lên thanh tú dễ khiến lầm là nữ hài tử, nhưng kỳ thực chính xác là nam hài. Tiểu Nhất còn từng giúp thiếu gia tắm rửa mà!”

....

....

....

“Công tử, ngài sao không nói lời nào? Có phải mệt mỏi không? Để tiểu Nhất thay y phục cho ngài đi.”

....

....

“Công tử ngày hôm nay thế nào không mang cái khuyên tai kia?”

....

Khuyên tai, khuyên tai, cái khuyên tai ngọc bích a....

Chờ một chút!

“Cái gì? Tiểu Nhất, người vừa nói cái gì?”

“Tiểu, tiểu Nhất vừa nói công tử ngày hôm nay có phải không không mang khuyên tai.”

Ta sờ sờ vành tai, quả nhiên chỉ có cảm giác thịt thịt.

Cuống quít tiến đến trước gương soi — thực sự không có!

Chú thích:

(*) bình chúc dạ đàm: nói chuyện qua đêm chẳng???

(**) dương nhập hổ khẩu: dè vào miệng hổ. Cái nì chắc ai cũng biết

19. Chương 19

Buổi sáng cùng Tông Thế Công, Nhược Ngâm, Lý Phúc cùng nhau dùng đồ ăn sáng thì, ta đem chuyện khuyên tai nói cho Tông Thế Công.

“Cái gì? Người đánh mất khuyên tai!”

“Không phải ta làm rớt. Là chính nó rơi.” Ta sửa lại.

“Khuyên tai kia là hoàng thượng ngự ban. Đánh mất chẳng phải là rất phiền phức?” Lý Phúc mở miệng nói.

“Sẽ phiền phức như thế nào?” Ta nơm nớp lo sợ hỏi.

“Nếu như vận khí tốt phụ hoàng không phát hiện thì thôi. Nếu là phát hiện, tình huống hỏng nhất chính là thân phận của người bị vạch trần.” Lý Phúc cầm cây quạt vạch một đường ngang trên cổ, “Đó chính là tử tội.”

“Ngày hôm qua gặp hoàng thượng thì còn có. Không phải rơi bên trong kiệu nhất định rơi trong hoàng cung. Chúng ta mang vài người tiến cung tìm, nhất định tìm được.” Ta không muốn bởi vì một cái khuyên tai năm mươi nhân dân tệ mà rơi đầu a.

“Đúng vậy đúng vậy. Nhược Ngâm cũng muốn đi giúp Thọ đệ đệ tìm.” Nhược Ngâm trong miệng nhét một cái thủy tinh sỏi cỏ, hàm hồ nói.

“Ồ đồ, hoàng cung cũng không phải nói vào là vào. Huống hồ chúng ta đi làm chính sự không phải đi chơi.” Tông Thế Công lập tức đem đề án của Nhược Ngâm bác bỏ.

Nhược Ngâm hiển nhiên không phục, đỏ mặt miệng phản bác: “Nhược Ngâm cũng có thể đi làm chính sự a.”

“Nhược Ngâm ngoan, lần này trái lại ngốc ở nhà. Lần sau người tiến cung, ta mang người xem bảo bối thu thập của ta có được không?” Lý Phúc hồng nói.

“Thực sự?”

“Ta thế nào lại dối Nhược Ngâm.”

“Một lời đã định nga! Đến, câu ngón tay.”

Nhìn Nhược Ngâm, ta không khỏi nghĩ đến, mối tình đầu của ta thế nào lại là nam nhân chứ? Không xong chính là sau khi biết Nhược Ngâm là nam nhân, ta không thể ghét hắn. Trái lại chính mình bị hắn hồn nhiên khả ái hấp dẫn. (Long mã: Sức mạnh tình yêu kiềm nén 18 năm quả nhiên là cường đại a!)

Xử lý được Nhược Ngâm, Lý Phúc nói với Tông Thế Công: “Nói là ta mời Bĩ Nhĩ Cấp đại nhân tiến cung. Lý do này có thể chứ?”

“Tuy rằng vẫn thiếu thỏa đáng, nhưng lúc này chỉ có thể làm như thế. Không cần nhiều người, theo chúng ta đi. Chuẩn bị một chút, lập tức tiến cung.”

“Chờ một chút.” Ta nói.

“Thế nào?”

“Người đáp ứng ta đã thấy hoàng thượng sẽ đem đồ đạc trả lại cho ta. Người sẽ không quên đi.” Sự tình phát triển đến nước này, ta không thể lại bị Tông Thế Công dắt mũi đi. Cầm lại “Đồng hồ đeo tay”, thời khắc nguy hiểm chỉ ít có thể xuyên qua thời không để thoát thân.

“Thập tam hoàng tử, phiền phức người mang Nhược Ngâm xuống trước, ta và hắc đơn độc nói chuyện.” Tông Thế Công lời tuy khách khí, ngữ khí nhưng cường ngạnh không khác hạ mệnh lệnh.

Chờ bọn hắn đi ra, Tông Thế Công đi tới trước mặt ta, nắm lên cầm dưới của ta, lạnh lùng nói: “Đây là đang nói giỡn sao? Người hiện tại chọc cho ta cái sọt còn muốn có thể cầm lại đồ sao? Huống hồ bảy ngày sau người còn phải tái kiến hoàng thượng!”

“Vậy đừng hy vọng ta sẽ diễn tiếp.”

Cầm thấy tay Tông Thế Công nắm cầm dưới của ta lại nắm chặt một chút, đầu khớp xương bị nắm đến sinh đau.

“Nếu như đây là một câu vui đùa ta còn có thể tiếp thu.”

“Ta.... Là nói.... Thực sự..... Đau quá, buông tay.....” Khuôn mặt anh tuấn của ta sắp bị người vặn lệch.

Tông Thế Công vẫn như cũ không có ý buông tay.

Không có biện pháp, ta chỉ có thể sử dụng khí lực toàn thân hướng địa phương yếu ớt nhất trên thân nam nhân trên thân nam nhân của hắn đá vào –

“Người thật là to gan!” Hắn rút cục buông tay, lấy tay ngăn chân ta.

“Ta còn có giá trị lợi dụng. Người giết ta đối với người cũng không có lợi.” Ta một bên xoa cầm dưới đau nhức một bên nói, “Ta nếu đáp ứng người trình diễn xong trận này thì nhất định làm được. Chỉ hy vọng người đem đồ trả lại cho ta trước.” (Long mã: thiên tài tin người sẽ không đào

)

“Người nghĩ ta là tiểu hài tử ba tuổi sao?”

“Nếu như không tín nhiệm ta, có thể đưa một nửa, một nửa khác chờ sự tình xong toàn bộ thì đưa ta. Như vậy là có thể đi.”

.....

“Có lẽ Thập tam hoàng tử nói đúng, người thật sự thú vị. Dám nhiều lần bàn điều kiện với ta, người là người thứ nhất.” Tông Thế Công lộ ra một tia biểu tình mê hoặc. Bàn tay vừa rồi chỉ kém chút nữa là hủy dung ta lúc này lại nhẹ nhàng dùng ngón trở vén lên sợi tóc của ta. Ngón tay có chút thô ráp không biết là vô ý hay cố ý, hơi sượt qua gương mặt. Có điểm ngứa.

“Người sau đó còn có thể phát hiện trên người ta rất nhiều lần đầu tiên, ta bảo chứng.” Cho hắn một mím cười tự nhận là rất có hình, thuận tiện vỗ bàn tay bị hứng thú hóa kia từ trên người ta xuống. Tay vừa mới đỡ chân ta, hiện tại lại tới sờ mặt ta, mất vệ sinh a.

“Phải không? Ta sẽ chờ mong.” Hắn bĩu môi cười nhạt, lập tức quay sang Vương bánh nướng đứng ở ngoài cửa phân phó nói: “Đem gì đó của Bỉ Nhĩ Cấp đại nhân cầm đến.”

Một lát sau, Vương bánh nướng ôm một đồng hồ tây tiến đến.

Mở ra nhìn, quả nhiên là đồng hồ đeo tay của ta, ba túi gắm lão mù cho, một đồng sách vô dụng, còn có chứng minh học sinh, chứng minh nhân dân, tín dụng, phiếu cơm gì đó.

“Tự chọn phân nửa đi.”

Biết Tông Thế Công không phải cái đèn dầu sắp cạn, kế tiếp nên làm như thế nào tối hôm qua đã sớm nghĩ tới rồi.

20. Chương 20

Ta chỉ vào đồng sách vô dụng nói rằng: “Ta muốn những cái này.”

“Những thứ này là cái gì? Vì sao mặt trên viết văn tự ta chưa từng gặp qua.”

Ta trầm mặc một chút, cúi đầu, âm thầm hung hăng nhéo trên đùi, bức ra vài giọt nước mắt, mới nức nở nói: “Đây là, di vật đa nương ta. Hồi nhỏ nhà nghèo, năm năm tuổi trong thôn mất mùa, đa nương thực sự không thể chống đỡ, không rên một tiếng đã đi, chỉ để lại những quyển sách này. Ta tuy rằng không biết mặt trên viết cái gì, nhưng nghĩ nhất định có đầu mối đa nương.....” Sau khi quay về hiện đại ta nhất định phải đi ghi danh học viện trung ương điện ảnh và truyền hình.

“Nếu là phụ mẫu nhấn tâm như vậy, căn bản không đáng cho người đi tìm.”

“Thế nhưng, dù sao cũng là thân đa nương. Ta còn mong muốn một ngày kia có thể tái kiến bọn họ. Tông đại nhân, đông tây khác ta có thể không cần, chỉ hy vọng có thể lưu lại những thứ này.” Ta kiệt lực nhượng chính mình biểu hiện ra biểu tình rất không muốn và bi thống. Lão mù, nhi tử hiện tại nói như vậy cũng là bất đắc dĩ, ai bảo người đẩy ta vào cái hố lửa này a.

Tông Thế Công trầm mặc trong chốc lát, ra lệnh: “Vương tổng quản, nếu những cuốn sách này trân quý như thế thì thay Bỉ Nhĩ Cấp đại nhân giữ gìn một hồi đi. Còn lại gì đó đưa đến gian phòng Bỉ Nhĩ Cấp đại nhân.”

“Tông Thế Công, người vừa rõ ràng nói qua mặc cho ta chọn phân nửa! Hiện tại thế nào có thể.....” Toàn bộ cầm đi, các người tốt nhất vĩnh viễn cũng đừng đem thứ đồ bỏ đi này trả lại cho ta.

“Ta nói cho người chọn lựa, lại chưa nói chọn rồi có thể cầm.”

Tông Thế Công, chỉ biết người sẽ đùa giỡn sau lưng ta. Bất quá người hội, lẽ nào ta sẽ không hội sao?

“Tông đại nhân, mấy thứ này thực sự rất trọng yếu với ta.....” Trọng yếu cái rắm!

Tông Thế Công khoát tay chặn ta nói: “Đừng nói nữa, lúc sự thành tự nhiên sẽ trả toàn bộ. Hiện tại trở về phòng thu thập một chút, lập tức tiến cung.”

Ta ra về cắn răng, phần nô tròng Tông Thế Công một cái mới xoay người bước ra ngoài.

Đi ra ngoài sau, nở ra miệng cười. Ha hả, cười so với núi hoa còn rực rỡ hơn a.

z**y**b**g

Nói đến cũng lạ, mới vừa vào hoàng cung, Tông Thế Công đã nói có việc muốn thương nghị với hoàng thượng, cư nhiên cứ như vậy đem ta ném cho Lý Phúc. Cùng với tác phong cẩn thận thường ngày khác một trời một vực.

Đến tột cùng là chuyện trọng yếu hơn cả giờ phút quan trọng này chứ?

Ngự hoa viên sáng sớm người ở rất thưa thớt, ta và Lý Phúc trước hết từ chỗ này tìm.

Trong lúc câu được câu không hẳn còn có thể hỏi một chút về thân thế của ta. Ta liền đem một bộ rập khuôn với Tông Thế Công nói với hắn.

Lý Phúc không giống Tông Thế Công nặng lòng nghi ngờ như vậy, biểu hiện càng nhiều hiếu kỳ. Không ngừng truy vấn ta cái “Thôn nhỏ tử” mà hắn chưa từng nghe qua.

Ta bị truy vấn đến có điểm chống đỡ không được, sợ mình nói nhiều tất có sơ xuất, vội vàng tìm đề tài mở lời.

“Thập tam hoàng tử, vì sao sứ giả thật bị thất tung lại nhất định phải tìm một người giả thế thân vậy? Khi quân không phải tội nhỏ. Còn không bằng bẩm báo sự thật cho hoàng thượng.”

“Cái này nha, sứ giả Khiết Đan nếu thất tung trong biên giới đại Đường. Đối với bang giao hai bên nhất định có ảnh hưởng. Tam ca làm như vậy, cũng là không hy vọng việc này xảy ra tranh chấp gì đó không tất yếu.”

“Vậy..... Sứ giả Khiết Đan chân chính đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?” Trực giác nói cho ta biết Lý Phúc này tuy rằng vẫn biểu hiện mạn bất kinh tâm chuyện không liên quan đến mình, nhưng cũng không có nghĩa hắn cái gì cũng không biết.

“Nếu Tam ca không nói cho người, ta đây cũng vậy a. Người cũng không nên làm khó ta.”

“Tên Tam ca kia của người chỉ biết bày ra khuôn mặt khó người nói cái gì ‘Biết được càng ít thì sống càng dài’ các loại.” Ta còn cố ý đứng thẳng sống lưng diễn vẻ mặt khó người của Tông Thế Công.

Lý Phúc nhìn, cười đến giữa tới giữa lui. Lâu sau mới nghiêm mặt nói: “Bất quá có đôi khi biết ít một chút đích thật là chuyện tốt. Biết quá nhiều trái lại dễ xảy ra rắc rối.”

Biết quá nhiều..... Ta nghĩ đến chuyện Vô Mị Nương. Ta có đúng hay không cũng biết quá nhiều.....

“Thập tam hoàng tử vừa nói là....”

“Có hai người chúng ta người gọi Lý Phúc được rồi. Nghìn vạn lần đừng học bộ dáng kia của Tam ca.” Lý Phúc cắt đứt sửa lời ta.

“Người gọi Tông Thế Công Tam ca, nhưng hẳn lại tôn xưng người Thập tam hoàng tử. Thật đúng là thú vị.”

“Hắn ở những phương diện này chính là quá mức hà khắc. Bất quá ta biết hẳn rất tín nhiệm ta, còn đem ta làm đệ đệ....”

Phác thông –

Thái Dịch trì bên kia đột nhiên truyền đến tiếng nước.

Nghe tiếng nhìn lại, hình như là có người rơi xuống nước!

Ngự hoa viên lúc này căn bản không có người đi qua, người rơi xuống nước hiển nhiên cũng không hiểu kỹ năng bơi, lập tức dần dần chìm xuống....

“Ta đi cứu người, người ngốc ở chỗ này chờ ly khai.” Lý Phúc phân phó một câu, lời còn chưa dứt, người đã vội chạy đi.

“Nga.” Ta lên tiếng, nhưng chính mình nhịn không được đi vài bước đến bên hồ.

Nhìn Lý Phúc vươn người nhảy xuống nước, ta lo lắng, bỗng nhiên cảm thấy phía sau có người tới gần, vừa định quay đầu, lại cảm thấy trên đầu đau nhức, hình như bị người đánh một gậy. Trước mắt tối sầm — ngất đi.

Lúc tỉnh lại, đầu vẫn có chút đau âm ỉ. Ta thân thủ muốn nhu nhu, nhưng phát giác hai tay đã bị trói sau lưng, ngay cả hai chân cũng bị buộc rất chắc.

Trước mắt một mảnh u ám, chỉ có một đạo chùm sáng từ cái lỗ thông gió bằng đồng tiền chiếu vào.

Quan sát bốn phía, là một không gian khép kín. Không gian không lớn, hình như chỉ có thể dung nạp một người. Ta là dựa nghiêng vào tường, lưng, chân, khuỷu tay đều đụng tới bức tường.

Đến tột cùng xảy ra chuyện gì?

Ta là bị trói sao?

Ngoài miệng bị quấn vải, cũng không thể kêu cứu.

Trên cổ tay vẫn còn “Đồng hồ đeo tay”, thế nhưng tay bị trói sau lưng căn bản không có cách nào thao tác.

Chuyện duy nhất có thể làm chính là xuyên thấu qua lỗ thông gió hướng ra ngoài xem chừng.

Bên ngoài lỗ thông gió tựa hồ còn che một tầng sa mỏng hồng nhạt, nhìn có chút mờ mờ lung.

Bên ngoài hình như là một gian phòng, gian phòng không phải không có ai.

Có một nữ tử một mình nâng sườn má ngồi bên cạnh bàn ở trong phòng. Trên bàn bày mấy món ăn, còn đốt nến. Xem ra đã là buổi tối.

Ta liều mạng lay động thân thể, muốn thông qua thanh âm va chạm với tường khiến cho người bên ngoài chú ý.

Mặc kệ năng là đồng bọn bọn cướp hay là cái gì khác, ta chỉ hy vọng có người đem ta từ nơi này mang ra ngoài. Không gian nhỏ hẹp quả thực nhượng ta hít thở không thông.

Bất quá tất cả đều là phí công. Tiếng vang rất nhỏ căn bản không có người chú ý.

Bên ngoài truyền đến một tiếng “Kèo kẹt” mở rộng cửa.

Ta vội vã an tĩnh lại, đem con mắt tiến đến trước lỗ thông gió.

Chỉ thấy đi vào là một nam tử mặc thanh sắc trường bào, vừa tiến đến liền vội vàng vàng đóng cửa lại. Nam tử chậm rãi đi tới bên cạnh bàn, từ góc độ của ta, vừa may có thể thấy toàn bộ khuôn mặt — khuôn mặt hé ra hảo phần khốc — không phải Tông Thế Công thì là ai!

21. Chương 21

“Thế Công, người tới.” Nữ nhân đứng dậy nghênh đón.

Thanh âm này, chẳng lẽ là....

“Người đâu?” Thanh âm quen thuộc nhưng lạnh lùng truyền đến.

“Cố hữu gặp lại, hà tất lãnh đạm như thế?” Nữ nhân rót một chén rượu, nửa người hầu như dựa sát trên người Tông Thế Công, mị thanh nói: “Đến, uống cùng ta một chén.”

Quả nhiên là thanh âm Vô Mị Nương.

Xem ra, Tông Thế Công có chút giao tình với hần. Ngày đó ở ngự hoa viên hai người cư nhiên giả vờ không quen. Hanh hanh, tám phần mười là có gian tình. Còn kêu ta không nên đánh chủ ý, nguyên lai chính mình có thói quen miêu tinh ăn trộm.

Thế nhưng ngoài dự đoán chính là Tông Thế Công cũng không nhận mỹ nhân hảo ý. Vô Mị đưa qua chén rượu bị kiên quyết ngăn lại.

“Thế nào, sợ ta hạ độc sao?” Vô Mị một ngụm uống cạn chén rượu, lật ngược chén rượu rồng tuếch, nói, “Cố hữu từ lâu, ta sao hại người.”

“Ta đến không phải để uống rượu....” Thanh âm Tông Thế Công tuy rằng không có cảm tình gì, nhưng nhu hòa hơn trước một chút.

Vô Mị đưa ngón trỏ điểm nhẹ trên môi hần, ngăn cản hần nói thêm. Hần lời kéo Tông Thế Công ngồi xuống bên cạnh bàn, chỉ vào thức ăn trên bàn ôn nhu nói: “Đều là thứ người thích ăn. Tuy rằng đã nhiều năm, bất quá người thích ăn cái gì, ta một điểm cũng không quên. Đến, nếm thử xem.” Nói xong, dùng chiếc đũa gấp thức ăn đưa đến miệng Tông Thế Công.

Tông Thế Công do dự sau, tựa hồ muốn nói cái gì, nhưng chung quy chỉ là yên lặng há miệng ăn.

Vô Mị lại châm rượu cho hai người. Hai người không nói gì đối ẩm mấy chén.

Hai gò má Vô Mị vì rượu mà có chút phồng hồng, dưới ánh nến chập chờn lại càng có vẻ phong tình vạn chủng, đặc biệt xinh đẹp. Nếu không phải ngày đó xem qua hần lỗ thỏ ta thật không tin nam nhân có thể yêu mị đến vậy.

“Thế Công, ta mang cái này đẹp không?” Hần đột nhiên chậm rãi vén tóc bên tai lên, lộ ra một cái khuyên tai thúy lục sắc trên vành tai. Từ góc độ của ta không thể nhìn rõ ràng, nhưng từ khuôn mặt biến sắc của Tông Thế Công, ta đoán nhất định là cái ta làm rơi.

Chết tiệt, nhất định là lần nhìn hần tắm rơi mất!

“Chiếu, đưa đồng tây cho ta.”

Tông Thế Công gọi hần Chiếu? Tên thật của Vô Mị Nương sao?

“Người thích ta đương nhiên sẽ cho người.” Nhưng Võ Mị cũng không lập tức đem khuyên tai gỡ xuống, mà là tiến đến bên tai Tông Thế Công thối nhẹ nói, “Ta muốn người giúp ta tháo xuống.”

Tông Thế Công hiển nhiên nghĩ không thích hợp, dừng một chút, mới thân thủ giúp hắn tháo khuyên tai.

Võ Mị nhìn hắn, nóng bỏng mà chuyên chú.

Ngay lúc tay Tông Thế Công chậm rãi ly khai vành tai hắn, Võ Mị bỗng nhiên nắm cái tay kia.

“Thế Công, chúng ta có thể bắt đầu một lần nữa không?” Hắn đưa đầu chậm rãi tựa trên tay Tông Thế Công, nhẹ giọng hỏi.

Hoá ra hai người kia chính là tình nhân cũ? Ta hiện tại hoàn toàn quên chính mình bị trói, bị nhốt, thấy mùi thú vị.

.....

Nhất thời trầm mặc, Tông Thế Công rút tay bị hắn cầm về.

“Chiều, người biết rõ chúng ta không có khả năng.”

“Thế nào không có khả năng? Nếu không phải bởi vì ta là nam nhi, lúc này ta đã là thê tử của người!” Hắn nhìn Tông Thế Công nhân thân có chút thê lương.

“Đó là phụ mẫu chi mệnh. Huống hồ hiện tại, người đã là phi tử của hoàng thượng. Hoàng thượng đối với người cũng rất sủng hạnh....” Tông Thế Công nhìn ánh nến, trầm giọng nói.

“Người cho là ở trong thâm cung phần thành nữ nhân hầu hạ một người chính mình không thương, niên kỷ lớn đến quả thực có thể làm cha mình, ta sẽ hài lòng sao?” Thanh âm Võ Mị nghe có chút kích động.

“Người.... Không phải còn có Lý Trì sao?”

“Ta chỉ coi hắn là chỗ dựa vững chắc. Từ đầu đến cuối, người ta thích chỉ có người, Tông Thế Công!” Võ Mị nhào vào lòng Tông Thế Công, hai tay gắt gao ôm cổ hắn.

Tông Thế Công nhìn qua có chút lúng túng.

“Chiều, ta đối với người cũng không có cái ý tứ kia....” Hắn chậm rãi đem thân thể kề sát hắn đẩy ra.

“Vì sao? Chúng ta là thanh mai trúc mã, từ nhỏ chúng ta chính là người hiểu rõ nhau nhất.... Vì sao ta yêu người, mà người.... Bởi vì ta là nam nhân sao?”

“Không....”

“Nam nhân thì thế nào? Đương kim hoàng thượng Lý Thế Dân, hoàng tử Lý Trì, không phải đều chết mê chết mệt ta sao?”

“Chiều, không phải nguyên nhân đó.”

“Vậy là vì sao?” Võ Mị chất vấn, “Ta đã biết, người là trách ta cùng một chỗ với Lý Trì? Ta biết các người đứng ở bất đồng phe cánh. Chỉ cần người nguyện ý, ta có thể ly khai hắn.”

Thấy Tông Thế Công vẫn cau mày trầm mặc như trước, Võ Mị tiếp tục nói: “Ta tin tưởng người đã biết, sứ giả Khiết Đan chân chính, sớm bị Trưởng Tôn Vô Kỵ giết.”

Tông Thế Công sắc mặt khê biến: “Người cư nhiên ngay cả những điều này cũng biết.”

“Hanh. Nam nhân ta không thương nhưng thật ra đối đãi ta như châu như bảo. Chỉ cần ta muốn biết, Lý Trì sẽ nói cho ta biết.” Võ Mị nói thì có vài phần tự giễu, lại có vài phần đắc ý, “Lão nhân Trưởng Tôn Vô Kỵ kia đã sớm thông đồng với Khiết Đan. Đầu tiên là giam lỏng sứ giả Khiết Đan, tạo thành giả tượng thất tung, làm cho Khiết Đan có lý do khai chiến; lại nhượng Lý Trì tự động xin đi giết giặc, lĩnh binh diệt địch. Đến lúc đó, Khiết Đan giả bại, Lý Trì chiến thắng trở về. Hiện tại thái tử vị chưa định, mà hoàng tử có năng lực đảm nhiệm chỉ có người và Lý Trì. Nhưng đáng tiếc người không phải hoàng thượng thân sinh. Vậy nên, Lý Trì chỉ cần có chiến công trong người, thái tử vị cũng chỉ là vật trong bàn tay. Chờ hắn đăng cơ sau, thuận tiện tặng Khiết Đan một tòa biên cảnh thành trì. Đương nhiên, đây là nói sau.”

“Những điều này ta biết.”

Võ Mị cười nói: “Ta biết người cái gì cũng biết, thế nhưng, khổ là không có chứng cứ, có đúng hay không?”

Hắn đi tới trước mặt Tông Thế Công, xoa mặt hắn, thấp giọng nói: “Thế nhưng ta có..... Thế Công, ta cái gì cũng có thể cho người, chỉ cần người cùng ta một chỗ.”

“Chiều, người vẫn là hảo bằng hữu thanh mai trúc mã của ta. Thế nhưng, ta không yêu người, hiện tại sẽ không, sau này cũng sẽ không.” Tông Thế Công nhắm mắt lại, có chút không đành lòng nói.

“Vì sao? Ta chỉ là muốn người yêu ta. Dù cho chỉ là diễn kịch, ta cũng sẽ hài lòng...” Hắn trượt ngồi trên ghế, vô lực nói.

“Ta không muốn lừa người.”

“Phải không? Hạnh.... Ha ha ha.....” Hắn bắt đầu cười, cười đến có chút tố chất thần kinh, cười tựa như khóc.

“Chiều, hắn bị nhốt ở nơi nào?” Tông Thế Công hỏi.

Hắn cái gì cũng không đáp, chỉ là cười.

“Chiều, nói cho ta biết, không nên ép ta.”

“Ta hỏi người một lần cuối, người có thương ta không?” Võ Mị yên lặng nhìn Tông Thế Công, coi như trên thế giới này, cũng chỉ có một mình Tông Thế Công.

Đáng tiếc, hắn cũng không có được đáp án mong muốn.

“Ta nguyện ý yêu người tựa như thương yêu đệ đệ.”

“Hảo! Hảo! Hảo!”

Ba chữ hảo, nói xong lại là chậc chậc khóc.

Võ Mị xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía Tông Thế Công nói: “Người người muốn ở ngay giữa tấm ngăn phía sau giường.”

Tông Thế Công lập tức đi tới bên giường giật lại tấm ngăn.

Rốt cục nhìn thấy ánh sáng rồi! Ta đời này đại khái cũng sẽ không giống như bây giờ, nghĩ Tông Thế Công khả ái như vậy!

Tứ chi đã bị buộc đến đau nhức. Được cởi trói sau ta lập tức lung lay lung lay tay chân.

Tông Thế Công lại nhìn bóng lưng Võ Mị nói: “Chiều, chuyện người là nam nhi không ai sẽ nói ra ngoài..... Ta bảo.....”

“Nhiều lời vô ích.” Võ Mị xoay người lại, trong giọng nói đã nghe không ra cảm tình gì, “Hôm nay người bước ra khỏi cánh cửa này, chúng ta duyên tận nghĩa tuyệt. Nếu sau này ta cùng Lý Trì cùng một phe cánh, gặp lại, chỉ sợ cũng là địch nhân.”

Tông Thế Công yên lặng nhìn hắn, cũng không nói lời nào.

Hai người cứ như vậy ngưng mắt nhìn đối phương.

Trong chốc lát, chỉ nghe Tông Thế Công phát sinh một tiếng thở dài không thể nghe thấy, liền nắm tay ta xoay người đi ra ngoài.

Lúc tới cửa, ta lặng lẽ quay đầu lại liếc nhìn, người kia, hình như đang khóc.....

22. Chương 22

Từ chỗ Vô Mị Nương đi ra sau, Tông Thế Công chỉ hỏi ta có hay không thụ thương rồi không nói thêm lời nào.

Hai người vội vã đi tới dưới một mặt tường cung, Tông Thế Công từ trên mặt đất nhặt lên một hòn đá nhỏ ném qua tường cung.

Chỉ thấy đầu tường buông xuống một sợi dây thừng. Xem ra bên ngoài có người tiếp ứng.

Hắn chìa dây thừng ý bảo: “Trèo lên đi.”

“A? Phải trèo sao? Không thể từ đại môn đi ra ngoài sao?” Tường trơn cũng không có điểm đặt chân, nhưng ta trèo thế nào a.

“Nam nhân nửa đêm từ tấm cung phi tử đi ra ngoài nghĩ có thể từ cửa chính đi ra ngoài sao?”

Bất đắc dĩ, chỉ có thể thử xem.

Ta vốn chưa thử qua các loại vận động leo núi, hiện tại là một trèo hai trượt, tường cao năm sáu thước trèo nửa ngày cũng không có gì tiến triển.

Tông Thế Công chắc là cũng nhìn không được, ra hiệu ta trèo lên lưng hắn đi ra ngoài.

Lưng hắn rất dày rộng, nhưng không biết là có liên quan đến gió đêm thanh lạnh hay không, cuối cùng nghĩ lưng hắn hình như đặc biệt nóng.

Trở lại Tông phủ, Tông Thế Công phân phó ta cùng hắn quay về Ngâm Tùng Trai.

Ngâm Tùng Trai là địa phương Tông Thế Công làm việc và ngủ nghỉ. Bình thường ngoại trừ thân tín của hắn và người chuyên trách quét tước thì không ai dám đi vào.

Ta là lần đầu tiên đi vào.

Trong Trai trồng các loại tùng bách to to nhỏ nhỏ. Cây lớn nhất xem ra phải hai người ôm mới hết.

Những cây tùng bách này ban ngày nhìn có lẽ duyên dáng cứng cáp, nhưng tới buổi tối, ánh trăng chiếu rọi xuống, tỏa trên mặt đất các loại bóng hình quái dị, trái lại nhưng ta nghĩ có chút kinh khủng.

Ta theo Tông Thế Công vào phòng ngủ của hắn.

Đóng cửa lại xong, hắn trầm giọng nói: “Chuyện hôm nay, mong người có thể quên ngay lập tức, coi như chưa bao giờ phát sinh.”

“Vậy Trưởng Tôn Vô Kỵ....”

”Đừng hỏi, coi như cái gì cũng chưa nghe đi.”

Ta vừa mới mở miệng đã bị hắn bá đạo cắt đứt.

Vì tuân thủ lời hứa diễn hảo vở kịch này ta cũng coi như xuất sinh nhập tử, hôm nay ngay cả quyền lợi hỏi một hai vấn đề cũng không có sao?

Hiện tại tùy thời đều có thể quay về hiện đại, hà tất ở chỗ này trải qua cuộc sống không tôn nghiêm (lão quỳ xuống với hoàng đế), không địa vị, không tự do!

Thực sự là càng nghĩ càng giận! Hận không thể hiện tại liền ly khai người này, nhưng tên hỗn đản này tên một mình đi thu thập cái cục diện rối rắm này đi!

Ta đang nổi nóng, không nghĩ Tông Thế Công đột nhiên không báo trước ngã trên mặt đất.

“Người làm sao vậy?” Ta cuống quýt đi tới bên người hắn.

Nóng quá! Thân thể nóng hơn ban nãy!

“Người có đúng hay không phát sốt? Ta giúp người gọi Vương tổng quản....”

“Không cần.” Tông Thế Công bắt lấy ta đang chuẩn bị gọi người.

“Cái gì không cần? Người không phải nói Vương tổng quản y thuật rất cao minh sao? Sinh bệnh sẽ xem thầy thuốc. Cũng không phải tiểu hài tử.” Muốn đùa giỡn cũng không cần ở trước mặt ta đùa giỡn đi.

Tông Thế Công không thèm nhìn ta, lảo đảo đi tới trước bệ rửa mặt, đem một chậu nước tràn đầy đổ lên người mình.

“Người điên rồi sao? Người đang phát sốt ai...”

Còn chưa dứt lời, Tông Thế Công liền thẳng tắp ngã xuống.

Ta vội vàng đi tới đỡ lấy hắn.

Nửa quỳ, đầu của hắn tựa trên vai ta, thân thể cũng gần như dán vào.

Thân thể hắn thực sự tựa như bốc cháy.

“Ta giúp người lên giường trước.”

“Người..... Đi!”

Lại kêu to rống lớn với ta? Quên đi, xem người là một bệnh nhân tạm thời không tính toán với người.

“Ta tuy rằng đã sớm không quen nhìn người, bất quá thấy chết mà không cứu cũng không phải tác phong Vạn Niên Thọ ta....”

Ta nói liên miên lải nhải, đột nhiên cảm thấy bàn tay Tông Thế Công lúc trước buông xuống ôm lấy cơ thể ta.

“Người lạnh a?” Ta nhớ kỹ trong tranh châm biếm không phải có tình tiết bình thường phát sốt lên sau đó cảm thấy lạnh phải dựa vào nhiệt độ cơ thể đối phương để ủ ấm sao. (Long mỗ: người thế nào lại không nhớ rõ trong tranh châm biếm còn có tình tiết tay sưởi ấm tay cởi y phục sau đó bắt đầu gì gì đó

)

“Hỗn đản, ta là bị hạ..... Xuân được.”

“Xuân.... Cái gì?!” Ta nhìn mặt hắn ửng hồng, vô ý thức đem thân thể thối lui ra sau.

Thế nhưng hình như không còn kịp rồi....

“Ô...” Miệng bị thành linh hôn trụ. Đầu lưỡi đối phương thấm ướt nhiệt năng thoáng cái liền với vào trong. (tiểu Thọ: Long Cửu, người nhất định là cố ý! Nào có chuyện nhịn thời gian dài như vậy mới nói phát xuân liền phát xuân a! Long mỗ: ai bảo hai người các người phát triển quá chậm

tiểu Thọ:Này cũng là người viết thành như vậy mà. Long mỗ: Ngẫu cái gì cũng không biết

~)

Thiên! Nụ hôn đầu tiên của ta ai! Hơn nữa nụ hôn đầu tiên ta ước mơ rõ ràng là môi chạm môi thuần khiết a!

“Ô... Người buông....” Ta nỗ lực né ra, nhưng Tông Thế Công hiện tại hình như cái gì cũng nghe không vào.

Không có biện pháp, vì trình tiết của mình, ta nhắm mắt lại hung hăng cắn xuống –

Chiêu này quả nhiên dùng được. Hắn rốt cục thả ta.

Một tia máu tươi từ miệng hắn chảy xuống. Hắn vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm đi, hai mắt như trước mơ màng nhìn ta.

Thực sự là vẻ mặt khêu gợi a! Nữ hài tử thấy hắn là sẽ chân nhuyễn đi.

Đáng tiếc ta không phải nữ hài tử, hiện tại cũng không phải thời gian thưởng thức tính khêu gợi của hắn.

Việc cấp bách là có thể bỏ chạy.

Không may ta còn chưa chạy đến cửa liền bị Tông Thế Công từ phía sau bắt được chân.

Phác thông một tiếng — cùng mặt đất kiss một cái “Thâm tình”.

Hoàn hảo trên mặt đất phủ thảm lông, nếu không mặt ta cũng không kiên cường được như vậy. (tiểu Thợ: ta van người, tác giả muốn ta diễn sòng hí cũng không nên thiếu chút nữa nhượng ta hủy dung đi. Tông Thế Công cũng không có sở thích đặc biệt, lẽ nào thích cùng với khuôn mặt đầy tiên huyết diễn xuất tình cảm mãnh liệt a!)

Chú thích:

(*) từng bách: cây thông.

23. Chương 23

“Ta gần đây táo bôn, vẫn là để hôm nào đi...” Ta giãy dụa nói, một bên phản kháng một bên động thủ mở “Đồng hồ đeo tay”.

Một cây dao trên đầu chữ sắc. Là Tông Thế Công người làm cho ta phải đi a!

“Đồng hồ đeo tay” tích một tiếng khởi động. Trên màn huỳnh quang nhỏ mặt ngoài xuất hiện phụ đề: hoan nghênh sử dụng dụng cụ thời không chuyển di nhãn hiệu “Hai nam nhân”. Sorry, sản phẩm năng lượng không đủ. Thỉnh phôi dưới ánh nắng chói chang ba tiếng đồng hồ bổ sung năng lượng. Cảm tạ sử dụng, ba giây sau tự động đóng.”

Ta trợn tròn mắt. Nhất thời đã quên hậu đình phòng vệ chiến còn đang tiếp tục.

Dây lưng bị vô tình kéo đi, khiến ba túi hương màu sắc tiên diễm ở trên, trong không trung vẽ ra một đường vòng cung xinh đẹp, vô tư rơi trên giường.

Đúng rồi, túi hương! Lão nói thời khắc nguy cấp lấy ra xem.

Hiện tại chính là thời khắc nguy cấp đi — trình tiết sắp khó giữ được còn là bị cái kia áp. (Long mõ: lão mục người hiện tại hẳn là rất hài lòng đi....)

Mặc dù cách giường chỉ có một cánh tay, thế nhưng bởi vì bị Tông Thế Công xé, một tay còn đang kéo cái quần không có đai lưng, bò tới mất khí lực rất lớn.

Nếu như lúc này có người vào nhất định nghĩ ta rất *** đang đi. Rõ ràng sắp bị cường bạo còn liều mạng bò lên trên giường.

Dã thú phía sau tập kích bán thân bất toại phía dưới đã bắt đầu đánh chủ ý nửa người trên. Một tay trượt vào trong y phục xoa lưng ta.

Ngón tay thon dài ẩm áp xoa ở trên, có cảm giác ngứa ngứa. Hơn nữa hần sờ rất có kỹ xảo. Chết tiệt cư nhiên còn rất thoải mái.

Thật vất vả đụng đến túi hương, ta một tay kéo lưng quần, một tay lấy một cái túi hương, dùng hàm răng xé sợi dây buộc.

Một tờ giấy rút ra.

Ta vội vã mở ra.

“Tiểu Thợ:

Xét thấy người dung mạo đẹp (đương nhiên là di truyền mình) và thân thể xinh xắn (đương nhiên vẫn là di truyền mình), mục đoán rằng người ở cổ đại nhất định sẽ bị ong bướm quần lấy. Vạn nhất người bị ép đi

áp người hoặc là bị người khác áp, để bảo đảm an toàn cho người, mục để đồ phía dưới mặt đồng hồ thời không chuyển di. Nguy cấp thì dùng. Ghi nhớ kỹ, ghi nhớ kỹ.

Mẫu thượng”

Nga! Thực sự là từ trước đến nay không cảm thấy tình thương của mẹ lại quý giá như thế vĩ đại như thế!

Ta dùng hàm răng mở mặt đồng hồ — bên trong quả nhiên có một lớp plastic gì đó.

Đồ cứu mạng ở ngay trước mắt, ta cũng không có cái khác hơn, để ra khoảng không kéo quần cũng vì tay nhẹ nhàng cầm lấy cái đồng tây kia —

Cư nhiên là một cái áo mưa!

Đây gọi là thứ có thể cứu ta! Cái gọi là tình thương vĩ đại của mẹ sao!

Ta triệt để vô lực.

Tông Thế Công thừa dịp lỗ hổng nắm ngang kéo quần ta xuống. Cảm giác mát lạnh triệt để kéo tới.

“A —” ta kinh hô. Tư thế đưa lưng về phía hần vừa vặn rất tiện nhượng cái lưỡi ướt át của hần liếm thượng tiểu cục hoa phía sau.

Phía sau có tiếng hít thở trầm thấp, còn có hơi thở ẩm áp phả trên thí thí.

“Ta.... Môn.... Không bằng tắm rửa trước.... Bồi dưỡng bồi dưỡng cảm tình rồi từ từ sẽ đến.... Ân!”

Tông Thế Công hiển nhiên tuyệt không tiếp thu đề nghị của ta, trái lại dùng chỗ trống lấy tay kia xoa phía trước của ta, mang theo thô bạo lên xuống lộng hạ bộ đứng lên.

“A...” Khiến cho khoái cảm vô lực từ hạ phúc lan tràn lên.

Cái hông bị hần chậm rãi giơ lên, cảm thấy có một cái gì đó nóng rực để ở động khẩu.

Thiên! Hiện tại sẽ không sáp vào luôn đi.

Tuy rằng hiện tại rất muốn phản công, muốn làm cũng làm cái kia áp nhân. Đáng tiếc một người là văn nhược thư sinh hiện đại, một người là cổ đại trấn quốc tướng quân, ai cường ai nhược vừa xem liền hiểu ngay.

Nếu là trốn cũng trốn không thoát, vậy bảo hiểm một chút đội áo mưa làm đi. Miễn cho mất thân còn nhiễm bệnh hoa liễu bệnh giang mai gì đó.

“A... Ân...” Một bên bị khoái cảm dẫn dắt một bên thì nỗ lực cho tiểu đệ đệ phía dưới mang mũ.

Đáng tiếc là ta đưa lưng về phía hần, nhìn không thấy, chỉ có thể bằng xúc cảm lộn xộn.

“Ồ!”

Tông Thế Công gầm nhẹ một tiếng, hình như bị xúc cảm ở tay ta kích thích lên rồi, nguyên lai tiểu đệ đệ còn đang ở giai đoạn thăm dò lập tức dũng mãnh tiến vào!

“A — đau quá — đi ra ngoài — Vương bát đản —” ta nhịn không được đau nhức kêu lên.

Vạn Niên Thọ, nam, 18 tuổi, với một câu “Vương bát đản” bắt đầu hành trình nam nam tính ái lần đầu tiên.

24. Chương 24

“Uy, đứng lên.”

.....

“Rời giường.”

....

Ta mơ mơ màng màng mở mắt — rõ ràng là khuôn mặt Tông Thế Công.

“Ồ....” vừa mới ngồi dậy, toàn thân tản ra cảm giác đau nhức, ta nhận không được hanh ra tiếng.

“Nhìn cái gì vậy a! Còn không phải kiệt tác của người!”

“Vậy nên ta vội tới thượng được cho người a.” Tông Thế Công lắc lắc bình được trong tay, không đợi ta phản ứng, xoát một chút vén chăn trên người ta lên.

Thân thể xích lửa lửa cứ như vậy bại lộ trong không khí.

Trên thân thể trắng nõn đầy những điểm đỏ bắt mắt, địa phương cá biệt còn có ứ ngân xanh tím.

Nửa người dưới có vết dịch thể khô, chỗ mông còn có chút cảm giác ẩm ướt.

“Người....người dĩ nhiên....” ta vừa thẹn vừa giận, “Người nhượng ta như vậy xuất môn thể nào a!”

“Người cũng không phải không mặc quần áo xuất môn.”

“Đây là thái độ người đối xử với một người bị người cường bạo sao?” Hắc cư nhiên một điểm biểu hiện ý áy náy cũng không có.

“Người bị cường bạo người tối hôm qua không phải cũng rất nhiệt tình sao?”

“Ta....ta nào có?”

“Cũng không biết là ai vẫn lấy tay âu yếm ta ở đây....” Hắc cư nhiên không biết xấu hổ chỉ vào đũng quần của mình.

“Ta đó là cho người mang áo mưa! Đông tây kia của người ta cũng không phải không có còn muốn sờ của người làm gì.”

“Áo mưa?”

“Chính là trùm lên trên cái chỗ.... sau đó của người..... cái đó sẽ không bắn ở ta..... ta..... trong cái kia.”

“Nga — như vậy a. Đừng lo, lần sau cũng có thể dùng.”

Ta liếc ngang hắc, oán hận nói: “Không, có, lần, sau.”

“Vậy là tốt nhất. Ta cũng mong chúng ta có thể đem sự tình thành cái gì cũng chưa từng phát sinh.”

“Phi! Người ăn uống no đủ quệt quệt miệng còn muốn chạy sao?” Sao có thể cứ như vậy tiện nghi người. Phiêu kỹ còn phải trả tiền nha! (Long mỗ: đây là cái tỉ dụ gì a.....)

“Vậy muốn ta phụ trách thể nào?”

“Không phải phụ trách, là bồi thường. Bồi thường xong chúng ta liền không ai nợ ai.”

“Được, muốn bồi theo cách nào?” Tông Thế Công hai tay ôm ngực, nhìn qua rất có hứng thú hỏi.

Ta cười (cười gian) nói: “Đêm nay chúng ta làm thêm một lần, đổi lại người bị ta áp. Người tối hôm qua đè ép ta vài lần đêm nay ta liền áp người vài lần.”

“Người nghĩ có khả năng sao?”

Không có khả năng! Không có phương pháp! Trong đầu có một thanh âm thay thế ta trả lời.

Tông Thế Công tựa người ở bên giường, trầm giọng nói: “Áo tưởng tình yêu không phải là chuyện xấu, nhưng suy nghĩ lung tung là không được rồi.”

Vậy lẽ nào muốn ta cứ như vậy mặc cho người khi dễ a?

Ta tích cực nghĩ đối sách.

Tông Thế Công lại đột nhiên bắt đầu lật lại cái mông ta.

“Người làm gì a?” Ta cảnh giác nói.

“Giúp người sát được. Người thoát nhìn là lần đầu tiên. Phía sau đại khái bị thương đi.”

Ta chặn ngang đoạt lấy chai được lớn tiếng phản bác: “Chê cười! Ta.....ta Vạn Niên Thọ thân kinh bách chiến. Ta nếu như xưng đệ nhị thì không ai dám xưng đệ nhất. Bỏ đi bỏ đi, ta tự mình xoa được.” Ta mới không muốn thừa nhận tấm thân xử nữ của mình bị hấn vạch trần.

Tông Thế Công hiển nhiên không tin lý do thoái thác của ta, buồn cười nói: “Tốt lắm, chính người đến. Tiểu Nhất sẽ mang nước nóng tới cho người tắm. Chuẩn bị thỏa đáng sau đó đến tiền thính.” Nói xong liền đi ra cũng không quay đầu lại.

Tông, Thế, Công, ta nguyên rửa người bị bệnh liệt dương, tính công năng giảm xuống, sau khi kết hôn cũng là tính vô năng, lão bà của người cho người bị cấm sừng tử, nhi tử của người cũng là một GAY, chính mình bị áp, nếu không thì nhất định không thể sinh hài tử..... ta vừa cần cần dục dục thượng được cho tiểu cúc hoa vừa ở trong lòng nghĩ ra những từ ác liệt nhất âm thầm rửa Tông Thế Công một phen.

25. Chương 25

Cả buổi sáng mọi người liền một mực bận việc luyện võ trường.

Nhược Ngâm làm huấn luyện viên. Lý Phúc ở bên ân cần bưng trà đưa nước cho Nhược Ngâm. Ngay cả Liệt (con chó của Thế Công đó, nhớ hông!!) cũng bị hạ lệnh ở đây chạy ngược chạy xuôi nhặt tên ta bắn lệch.

Nhẹ nhàng nhất đại khái chính là Tông Thế Công, chỉ phụ trách giám sát thét to vài tiếng.

Thống khổ nhất tự nhiên là ta, kéo cung kéo đến tay đều sắp rút gân.

Sắp đến buổi trưa thì Lý Phúc đề nghị nói: “Mọi người mệt mỏi vừa đến Ngọ, nếu không buổi trưa đến Vạn Hoa lâu vừa nghe nhạc vừa dùng bữa, thoải mái a.”

“Tốt!” Ta người thứ nhất phụ họa nói.

“Vẫn là tiểu Thọ hiểu chuyện.” Lý Phúc vui rạo rức nói, “Ca cơ ở Vạn Hoa lâu là Trường An đệ nhất danh cơ. Thử nữ phong tư dịu dàng, xướng một khúc hậu đình hoa càng nhiều lương ba ngày, tuyệt không để các người thất vọng!”

Hậu đình hoa? Đây không phải nhắc đến cái bình không ra cái bình kia sao? Ta mặc kệ xướng cái gì hậu đình hoa, dù sao ta cũng lập tức nghĩ đến “Hậu đình hoa” trên người chính mình.

Lý Phúc cũng không phải người ngu, thấy sắc mặt ta thoáng cái âm trầm, lập tức minh bạch ý tứ, sửa lời nói: “Vừa mới lên Ngọ lại nghe nhạc trái lại có chút phiền muộn. Vẫn là, hôm nào, hôm nào có nhân tình dật chí (*) thì đi đi.”

Cuối cùng bốn người chính là an an phận phận ở Tông phủ dùng bữa.

Nhưng thấy trên bàn chủng loại thức ăn nhiều hơn so với bình thường, hơn nữa đa số đều là món ăn ta thích.

Một buổi sáng tiêu hao ca-lo-ri, lúc này bụng đói kêu vang. Ta khẩn cấp vươn chiếc đũa gấp thức ăn.

Không ngờ một buổi sáng kéo cung, tay cứ nhiên đau nhức ngay cả chiếc đũa cũng cầm không ổn, run nhẹ nhẹ.

Tông Thế Công ngồi ở bên cạnh thấy ta cầm chiếc đũa trong tay cũng không ăn, hỏi: “Thế nào không ăn? Không ăn no một chút buổi chiều sao có khí lực luyện tiếp.”

“Người không phát hiện tay ta run thành như vậy thế nào ăn a!” Nghe xong liền đại hỏa! Chỉ biết là luyện tập! Luyện tập! Luyện tập!

“Hanh. Lực cánh tay đại nam nhân cư nhiên kém như vậy, mới luyện tập có chút như thế tay đã không được.” Người cả buổi sáng chỉ động khẩu không động thủ thực sự là đứng thẳng nói chuyện không đau thất lưng.

“Đúng vậy a, lực cánh tay ta chính là không tốt, vậy thì thế nào? Ta hiện tại ăn không vô, thân thể sẽ bắt hảo. Thân thể bắt hảo, sẽ không thể luyện tập. Không thể luyện tập, sẽ không thể đến chỗ hoàng thượng biểu diễn. Không thể biểu diễn, sự tình sẽ bị vạch trần. Bị vạch trần xong, sẽ bị chém đầu. Đến lúc đó ta chết các ngươi đến mai táng không nói, còn làm cho đại Đường Khiết Đan bang giao vỡ tan. Ai nha nha, người biết đánh một trận chiến sẽ chết bao nhiêu người a, Tông đại nhân!”

“Người!” Tông Thế Công trừng mắt ta.

“Ta? Ta thế nào? Tông đại nhân không phải bảo chúng với hướng Hoàng thượng sẽ hảo hảo chiếu cố ta sao? Ta hiện tại không thể ăn. Tông đại nhân có đúng hay không nên uy ta ăn a. A –” ta cố ý đưa miệng về phía hắn.

“Tam ca, tục ngữ nói một đêm gì đó gì đó trăm ngày gì đó gì đó, nhìn vào tình cảm và thể diện điểm ấy, người cũng nên chiếu cố chiếu cố tiểu Thọ a.” Lý Phúc ở bên xen mồm nói.

Nếu như có thể lấy ánh mắt sát nhân, Lý Phúc ngày hôm nay nhất định không chỉ chết một lần.

Tông Thế Công dẫn đo cầm chiếc đĩa hồi lâu, mới nhanh gấp một viên thịt chậm rãi thả trong miệng ta.

“Hảo hảo ngoạn, Công ca ca, Nhược Ngâm cũng muốn.” Nhược Ngâm giống như nhìn thấy thứ đồ chơi mới mẻ, hét lên.

“Nhược Ngâm ngoạn, đừng làm phiền bọn họ vợ chồng son. Đến, người há miệng, ta cùng người ngoạn a.”

Vợ chồng son, ba chữ này quả thực giống như có người dán bên tai rõ ràng hét lên, chói tai!

Ta mặt đỏ lên, chỉ cảm thấy chiếc đĩa Tông Thế Công đưa tới bên mép cũng là run lên, viên thịt kia tới miệng rồi còn rơi xuống một chút lặn mất.

“Các người chậm dùng.” Không biết Tông Thế Công có đúng hay không cũng xấu hổ, rốt cuộc thông suốt một chút đứng lên, bước nhanh thoát khỏi hiện trường.

Ta ngồi ở chỗ kia, hồng sắc trên mặt cũng thối lui, nhưng vẫn còn rất xấu hổ. Nhìn Lý Phúc có dụng ý khác cười cười, nhịn không được cũng đứng dậy nói: “Ta, ta cũng ăn no. Các người chậm dùng, ta về phòng trước.”

Trở về phòng hướng lên giường than thở, nghe cái bụng cũng không chịu thua kém kêu lên, bắt đầu có chút hối hận.

Không phải chỉ là một trò đùa sao! Ta cùng Tông Thế Công tuy rằng thân thể phạm vào sai lầm, nhưng tinh thần vẫn là thanh thanh bạch bạch a! Vừa rồi hà tất phải rời đi? Quả thực là giấu đầu lòi đuôi! Còn xin lỗi cái bụng của mình.

Càng nghĩ lại càng ảo não, cái bụng cũng càng đói.

“Công tử, có thể tiến vào không?” Bên ngoài truyền đến thanh âm tiểu Nhất.

“Vào đi.” Nhược tiểu Nhất đến trừu phòng tìm chút đồ ăn đi.

Chỉ thấy tiểu Nhất trên tay bưng một cái mâm tiến đến. Mâm trên đặt rất nhiều đồ ăn. Thật hợp ý ta.

“Tam gia nói, nếu công tử chưa ăn cái gì để tiểu Nhất hầu hạ ngài ăn.”

Hanh. Tính hắn còn có lương tâm.

Không đúng, hơn phân nửa là bởi vì ta còn có giá trị lợi dụng hắn mới có thể có tâm với ta.

Vừa nghĩ như thế ngực khó tránh khỏi có chút thất lạc, lần đầu tiên của mình thực sự chỉ là thân thể quan hệ....

“Chỉ cần hai người bọn hần thật tình yêu nhau, có gì không thể.”

“Thế nhưng, Lý Phúc là hoàng tử đương triều, cùng một người nam nhân tư thủ, hoàng thượng bên kia....” Có câu chỉ cho phép quan châu phóng hỏa, không cho phép bách tính đốt đèn. Lý Thế Dân mặc dù sủng Võ Mị Nương, nhưng chưa chắc cho phép nhi tử của mình thú một nam nhân.

“Lý Phúc đã hướng ta biểu thị thành ý, chờ sự tình lần này qua đi, hần hội tự động thỉnh mệnh đi trấn thủ biên cương, đến lúc đó chuyện Nhược Ngâm liền có thể giấu diếm được hoàng thượng.”

“Thế nhưng biên cương lạnh khủng khiếp, người bỏ được Nhược Ngâm đi sao?”

“Khí trời ác liệt, nhưng sao so được nhân tâm hiểm ác. Nếu Lý Phúc muốn ngốc ở hoàng cung, ta tuyệt đối không đem Nhược Ngâm giao cho hần.”

“Người sợ hần cuốn vào vương vị chi tranh?”

....

Tông Thế Công trầm mặc, ta đơn giản đem hần ngầm thừa nhận.

“Lời Võ Mị Nương nói lúc trước là thật sao? Trưởng Tôn Vô Kỵ hần....” Nghi vấn xoay quanh lòng ta, cuối cùng vẫn là hỏi ra.

Tông Thế Công nhìn ta, thở dài một tiếng, nói: “Người vì sao không muốn biết chứ? Biết quá nhiều, với người cũng không có lợi a.”

Ánh mắt hần chuyển qua Nhược Ngâm xa xa đang cùng Lý Phúc vui đùa âm ỉ, yếu ớt nói: “Người xem Nhược Ngâm, biết ít nhất, sống cũng vô ưu vô lự nhất.”

“Ta không giống với hần. Nếu đã giao du với kẻ xấu, lại có thể nào hi vọng đến cuối cùng còn có thể toàn thân sạch sẽ từ trong nước đục đi ra đây?”

Lúc này, Lý Phúc lạc ở phía sau, Nhược Ngâm lại bạo dạn đi lên.

“Chúng ta so tài, xem ai cưỡi ngựa đến sườn núi trước, có được không?” Nhược Ngâm đề nghị nói.

“Không được, Vạn Niên Thọ chỉ mới học qua, nhưng hần cưỡi ngựa nhanh quá nguy hiểm.” Tông Thế Công không đồng ý.

“Khó có được một lần, không nên mất hứng như thế nha.” Lý Phúc kháng nghị nói, “Nếu không, Tam ca cùng tiểu Thọ cưới một con, ta cùng Nhược Ngâm cưới một con, như vậy không phải vừa an toàn vừa công bằng sao?”

“Ta không có gì ý kiến.” Tuy rằng không phải rất muốn ngồi chung với Tông Thế Công, nhưng ta không muốn phá hoại hứng thú hai người bọn hần, cũng không muốn làm ra loại cử động “Giấu đầu lòi đuôi” giống buổi trưa.

“Vậy.... Được rồi.” Tông Thế Công hình như cũng không có lý do để cự tuyệt.

Lý Phúc rất nhanh từ trên ngựa đen của hần xoay người xuống dưới, nhảy lên con ngựa trắng của Nhược Ngâm.

Tông Thế Công thấy ta ngồi ở trên lưng ngựa bất động, nói: “Ngựa của người nhỏ, vẫn là cưỡi con của ta đi.”

Ngựa của hần là ngựa đực nâu sẫm, vóc dáng đích xác so với con của ta cao hơn, vậy nên ta dễ xuống khó lên. Phải nhờ Tông Thế Công giúp đỡ ta mới trở mình lên lưng ngựa.

Vị trí trên lưng ngựa là ta phía trước hần phía sau.

Lại một lần nữa dựa gần hần, cảm thấy phía sau lưng ấm vu vu, nhưng ta không khỏi nhớ tới chuyện đêm qua. Bỗng nhiên nghĩ có chút lại đề nén đi.

Lúc này Nhược Ngâm thấy hai người đã chuẩn bị tốt, hô to một tiếng: “Một, hai, ba — bắt đầu.”

Trong nháy mắt, hai con ngựa như tên rời cung liền vọt đi.

Tiếng gió bên tai phàn phật, cánh hoa anh đào theo gió tạt vào mặt.

Hai con ngựa đắm chìm trong mưa hoa một đường phi nhanh, không lâu hội đi đến đỉnh sườn núi.

Nhược Ngâm không hổ là một thiên tài cưỡi ngựa bắn cung, nhanh hơn chúng ta một thân ngựa.

Đứng ở đỉnh sườn núi, đã có thể vọng đến ánh nắng chiều tà xa xa bên dưới.

Bất tri bất giác, một buổi chiều bình tĩnh nhàn nhã đi chơi hiểm có cứ như vậy qua đi.

Ta không khỏi cảm khái nói: “Nắng chiều đẹp vô hạn, chỉ là cận hoàng hôn a.”

“Không nghĩ tới người thật đúng là từng đọc qua chút sách, hội làm vài câu thơ.” Trong giọng nói Tông Thế Công có vài phần kinh ngạc.

“Thọ đệ đệ đây cái này gọi là chân nhân bất lộ tướng.”

Bị Nhược Ngâm phóng đại, ta chợt dạ nói: “Đây cũng không phải ta làm, câu thơ là một thi nhân họ Lý trong thôn chúng ta viết.” Đại khái tiếp qua hai trăm năm thi nhân họ Lý này mới có thể xuất thế đi.

“Chỉ tiếc câu thơ này có chút tiêu cực. Làm người vẫn là tích cực lạc quan mới được.” Tông Thế Công nói.

“Đó là đương nhiên, tình hình trước mắt, tính mệnh du quan, ta thế nào hội tiêu cực chứ.”

Bốn người trên đỉnh sườn núi thưởng thức hội mặt trời chiều, mới từng người quay về lập tức dẹp đường hồi phủ.

Tinh tế ngấm lại, ta đến Đường triều, ngày hôm nay rốt cuộc là một ngày đêm nhẹ nhàng nhất. Tranh thủ thời gian rảnh rỗi, không thể không khiến người ta quyến luyến a!

Lần sau, hẳn là đề nghị bọn họ mang chút đồ ăn, hảo hảo đến ăn một bữa cơm dã ngoại.

27. Chương 27

Cứ như vậy luân phiên luyện tập bắn tên cưỡi ngựa ba ngày.

Ta bắn trúng bia đã có thể đạt được 90%, nhưng tỷ lệ bắn trúng hồng tâm lại thấp đến đáng thương. Nếu như là vừa cưỡi ngựa vừa bắn tên thì kém cỏi không cần phải nói.

Tuy nói ta chỉ là một sứ giả, không cần bách phát bách trúng, nhưng chút thành tích đó vẫn có điểm tạm được.

Tối ngày thứ tư, Lý Phúc cùng ta rốt cuộc nhện không được bắt đầu cầu nhàu.

“Tam ca, còn có thời hạn hai ngày. Với trình độ của tiểu Thọ, căn bản không thể nói tới cái gì ‘Thiện cưỡi ngựa bắn cung’ được.”

“Ta nói Tông Thế Công a, còn không bằng tìm một người tướng mạo tương tự ta thay thế ta lên sân khấu mà.”

Tông Thế Công bắt đắc dĩ nói: “Vừa Lại muốn dung mạo tương tự vừa muốn giỏi về cưỡi ngựa bắn cung, người như vậy trong mấy ngày ngắn ngủi thế nào khả năng tìm được.”

“Không phải có thuật dịch dung sao? Tìm một người vóc dáng cùng ta không sai biệt lắm lại giỏi về cưỡi ngựa bắn cung hoá trang thành ta không phải được rồi.” Trong TV không phải thường có tiết mục dán da mặt lên liền có thể biến thành người khác sao.

“Tiểu Thọ, đừng nghĩ viễn vông nữa. Nếu là hoàng thượng cùng văn võ bá quan chưa thấy qua người, ngược lại có thể thông qua. Nhưng hiện tại....” Lý Phúc đáng tiếc nói.

Ngay cả Nhược Ngâm dường như cũng bị bầu không khí của chúng ta lây nhiễm, ở bên thở dài, lẩm bẩm: “Nếu là Thọ đệ đệ tên bắn ra tự nó hội nhận thức đường tìm được hồng tâm thì tốt rồi.”

“Thế nào có thể, tên đâu có mắt.” Lý Phúc lấy ngón tay chọc vào quai hàm Nhược Ngâm đỏ hồng, cười nói. Ai, hiện tại dù cho đem con mắt ta móc xuống dính vào tên nó cũng sẽ không biết đường đi.... Chờ, chờ một chút!

Trong đầu đột nhiên linh quang chợt lóe!

“Ta đột nhiên nghĩ đến một biện pháp, không biết có thể được hay không.” Ta hưng phấn mà nói.

Ánh mắt mọi người tề xoát xoát tập trung trên người ta.

“Giờ phút quan trọng, mặc kệ có thể được hay không, cũng nói ra nghe một chút.” Lý Phúc nói.

Ta nhìn khắp nơi, xác định không có ngoại nhân, mới hạ giọng nói: “Nếu như muốn các người ở ngày săn bắn gian lận tên và bia ngấm, làm được không?”

“Hai người là đương kim hoàng tử, một người là trấn quốc tướng quân, người nói đi?”

“VẬY KHÔNG KHÓ. Các người ở đây có nam châm không? Loại đá có thể hấp trụ sắt?”

“Ta có ta có! Lý Phúc trước đây thường đem cho ta ngoạn....” Nhược Ngâm lớn tiếng nói, nhưng lập tức bị Lý Phúc che miệng ngăn lại.

Xem ra thời đại này đã có nam châm, có hi vọng!

Ta nói tiếp: “Chúng ta dùng một khối nam châm làm mũi tên, một khối nam châm khác...”

“Đem khảm trong bia ngấm, đúng không?” Lý Phúc giành nói.

“Đúng, nếu như tên không phải lệch khỏi quỹ đạo quá nhiều, hai khối nam châm hấp dẫn nhau, nói không chừng có thể cho mũi tên thiên hướng hồng tâm.”

Tông Thế Công vẫn yên lặng ở bên nghe gật đầu nói: “Phương pháp này.... có thể thử xem, ta lập tức phân phó Vương tổng quản đi làm.”

Buổi chiều hôm ấy, Vương bánh nướng đem tên nam châm cùng bia ngấm nam châm đưa tới.

Tên cùng tên bình thường hoàn toàn nhìn không ra có cái gì khác nhau.

Bia ngấm là thảo biên, nam châm lớn bằng nửa ngón cái bị buộc ở trung tâm. Nếu như không đem bện vật bao lấy bên ngoài bỏ đi không ai hội chú ý tới.

Lúc này ba ánh mắt đều ngưng thần nhìn chăm chú vào ta.

Ta kéo lại cung — hít sâu — buông tay —

—>

“Bắn trúng rồi!” Nhược Ngâm là người thứ nhất vui vẻ kêu ra.

Đáng tiếc gần như cùng lúc, tên nguyên bản ở giữa hồng tâm cách cách một chút rơi trên mặt đất.

Mọi người vội vã chạy tới nhìn. Nguyên lai chỉ là lớp thảo biên bên ngoài bị bắn thủng, bị mũi tên bắn tới nam châm xuyên qua bất quá tự nhiên lại rớt xuống.

Nhược Ngâm thấy, tiếp nhận tên trong tay ta nói: “Thọ đệ đệ, nhượng Nhược Ngâm thử xem đi.”

Đứng ở vị trí đồng dạng, nắm đồng dạng tên, bắn về đồng dạng bia ngấm —

Nhưng là tên của Nhược Ngâm bắn thủng bia ngấm!

Khỏ nam châm bị sức mạnh mũi tên bắn đến di chuyển vị trí!

Tông Thế Công cười nói: “Xem ra người còn phải gia tăng luyện tập lực cánh tay.”

Lúc bắn tên, lúc cưỡi ngựa, lúc ăn.... Tỷ lệ bốn mắt tương tiếp rõ ràng tăng lên.

Lẽ nào, giống chân tướng trong tiểu thuyết viết, thượng sàng một lần sau đó hẳn liền mê luyện thân thể của ta?

“Đêm nay nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

Ta hãy còn trầm tư, lúc này mới chú ý tới Tông Thế Công đã đứng dậy đi tới cửa.

“Chờ một chút!”

Hắn không xoay người, chỉ là đứng ở cạnh cửa.

“Tiếp qua vài ngày, khiễn đường sử có đúng hay không sẽ quay về Khiết Đan?”

“Đại khái đi, chờ găm vóc điểm toán là được.”

“Vậy, người dự định làm sao bây giờ? Thật muốn ta đi Khiết Đan sao?”

Tông Thế Công cũng không đáp, trái lại mặc danh kỳ diệu hỏi: “Người... Có cái gì ... không nói muốn nói với ta?”

Ta sửng sốt, cũng không phải là thông báo, ta nào có cái gì nói với người a.

“Không, không a.”

Tông Thế Công tựa hồ đối với đáp án của ta có chút thất vọng, thở dài, lại mặc danh kỳ diệu nói: “Người theo ta đến.”

Hắn lại một lần nữa mang ta vào Ngâm Tùng Trai.

Ai, chuyện cũ nghĩ lại mà kinh!

Chỉ là không biết lần này Tông Thế Công muốn làm cái gì.

Hai người đi vào thư phòng của hắn.

“Người, đến tốt cùng đến từ nơi nào?”

Mở đầu chính là vấn đề này! Nhưng thanh âm hắn lại cực kỳ bình tĩnh, nghe không ra bất cứ ngữ điệu gì.

“Ta, ta không phải là từ Đan Mai...”

“Trước không nên vội vã trả lời. Xem cái này xong, cho ta một cái đáp án nghiêm túc nữa.”

Tông Thế Công mở một cửa giá sách, từ bên trong lấy ra một cái hộp đưa cho ta, ý bảo ta mở.

Bên trong hộp là cái gì?

Ta cẩn cẩn dục dục mở nắp hộp ra.

Nằm trên vải bố nhung thiên nga mặc lục sắc là một khối đồng hồ đeo tay cũ kỹ!

Không! Xác thực mà nói, là một cái thời không di khí giống hệt cái ta mang theo!

“Người thế nào có!” Ta cầm lấy khối “Đồng hồ đeo tay” rí sét loang lổ kia chất vấn.

“Đồ chơi này đến tốt cùng có tác dụng gì? Hình dạng kỳ lạ, vật liệu chế tác đương đại cũng là không có. Từ lúc đem trả lại cho người sau, ta liền bắt đầu dốc lòng quan sát người, cũng không nhìn ra người sử dụng ra sao.”

Nguyên lai đã nhiều ngày ta cảm thụ được ánh mắt chính là vì vậy a.

“Người, người trước nói cho ta biết người từ đâu có?”

“Vật ấy bản thân là từ thời Hán Triều Ai đế, truyền từ nhiều đời của nhà ta.”

Hán Ai đế? Không phải là triều đại nguyên bản ta dự tính muốn đi sao? Chẳng lẽ đồng hồ đeo tay này là.....

“Người biết vị tổ tông nào truyền xuống không?”

“Thế nhưng, hoàng thượng thu người làm nghĩa tử, lại cho người làm trấn quốc tướng quân, không phải rất coi trọng người sao? Nói không chừng hần thực sự có ý định đem ngôi vị hoàng đế truyền cho người mà?”

Tông Thế Công buồn cười nói: “Ta mặc dù được thu làm hoàng tử, nhưng từ nhỏ là ở Tông phủ lớn lên. Hoàng thượng chưa bao giờ tiếp ta đến hoàng cung trụ. Danh hiệu Tam vương tử kỳ thực là hữu danh vô thực.”

“Vậy hoàng thượng hà tất thu người làm nghĩa tử?” Ta không rõ vì sao hoàng thượng muốn làm điều thừa.

“Thuần túy là làm cho người khác nhìn. Làm cho người trong thiên hạ đều biết thánh thượng hiện nay nhân ái, thương cảm thần tử, thu dưỡng con mồ côi của công thần. Vậy nên, lúc ta hiểu chuyện liền tấu với hoàng thượng muốn quay về dòng họ lúc đầu, kỳ thực, là hướng Hoàng thượng cho thấy tâm ý, ta căn bản vô tâm tranh đoạt vương vị.”

“Nguyên lai như vậy a....” Ta không khỏi cảm thán nói. Thảo nào trên khóa học chính trị luôn dạy cái gì xuyên thấu qua hiện tượng để nhìn bản chất.

Một phen cùng Tông Thế Công nói tiếp, đêm đã rất sâu.

Vương bánh nướng làm hết phận sự lại còn có việc thông truyền.

“Tam gia, có khách nhân.”

“Đã trễ thế này, ai a.” Tông Thế Công khóa mi hỏi, hình như đang suy đoán sẽ là ai đêm khuya đến thăm.

Vương bánh nướng thấy ta ở bên cạnh, quanh co nói: “Này....”

“Cứ nói đừng ngại.”

Được Tông Thế Công phê chuẩn, Vương bánh nướng lại nói tiếng rất nhỏ: “Là, là Vô tài tử trong cung.”

Chúng ta nghe đều có điểm giật mình, người đêm khuya đến thăm lại là hần!

“Hần là đi một mình sao?” Tông Thế Công hỏi.

“Còn có một công công.”

Tông Thế Công thấp giọng phân phó nói: “Thỉnh Vô tài tử chờ ở tiền thính, bất quá cẩn thận đừng làm cho người không liên quan thấy....”

Bất quá không đợi hần nói xong, ngoài cửa đã truyền đến thanh âm mềm mại đáng yêu của Vô Mị Nương

“Thế Công, ta đến xem người.”

Thừa dịp hần chưa đến cửa, Tông Thế Công ra hiệu ta lập tức trốn sau bình phong trong thư phòng.

Xuyên thấu qua kẽ hở bình phong hướng ra phía ngoài nhìn trộm —

Đại khái là vì che người tai mắt, đêm nay Vô Mị Nương mặc kiện trang phục phụ nhân cực phổ thông. Bất quá nói thật, y phục mộc mạc hơn nữa cũng che giấu không được yêu mị của hần lộ ra từ trong xương cốt.

Ai, thảo nào phụ tử hai người đều đối hần mê muội.

29. Chương 29

“Chiều, người thế nào vào được.”

Ngâm Tùng Trai bình thường không cho ngoại nhân đến, nhưng Vô Mị Nương này ngược lại thoải mái tự quyết định tiến vào.

“Tông phủ ta rất quen thuộc, có cái gì không thể vào. Thế Công, người có nhớ khi còn bé không, chúng ta cùng nhau ở trong thư phòng này đọc sách luyện tự....” Võ Mị Nương một tay vuốt ve bàn học lẩm bẩm nói.

Ta rõ ràng nhớ kỹ hẳn lần trước nói xong rất kiên quyết, muốn cùng Tông Thế Công phân rõ giới hạn, thế nào lúc này lại nói đến chuyện cũ.

“Chiều, đã trễ thế này, đến tột cùng có chuyện gì?”

“Một người tài tử đêm khuya mạo hiểm ra cung, đương nhiên là có chuyện rất trọng yếu.” Võ Mị Nương dừng một chút, rồi lại hỏi một vấn đề chẳng liên quan gì, “Tên sứ giả Khiết Đan kia đã chuẩn bị lên sân khấu biểu diễn tốt chưa?”

“Đêm khuya đến thăm, hẳn là không phải đến quan tâm Bỉ Nhĩ Cấp đại nhân đi.”

Đúng đúng, Võ Mị Nương thế nào trở nên quan tâm ta như thế, tám phần mười là tới hỏi thăm tin tức cho bè phái Lý Trì đi.

Võ Mị đi tới bên người Tông Thế Công, giả vờ ủy khuất nói: “Thế Công, ta không có ác ý, chỉ là muốn nói cho người, mặc kệ ngày mai sứ giả biểu hiện ra sao, kết quả chỉ có một.”

“Chỉ giáo cho?”

Trên mặt Võ Mị hiện ra chút vẻ lo lắng, trầm giọng nói: “Trưởng Tôn Vô Kỵ đã quyết định ngày mai mang sứ giả chân chính đi gặp hoàng thượng, sau đó vu cáo người giả mạo sứ giả lừa bịp hoàng thượng. Hẳn là cố ý muốn đặt một tội danh khi quân trên người người, hảo trừ cái đinh trong mắt người ra!”

Tông Thế Công nghe xong, cũng trầm mặc một lát.

Võ Mị vội la lên: “Thế Công, người không tin ta nói sao?”

Tông Thế Công lắc đầu, nhàn nhạt nói: “Ta chỉ là đang nghĩ, lần trước người rõ ràng đã phân rõ giới hạn chúng ta trong lúc đó, hôm nay vì sao lại muốn giúp ta?”

“Thế Công, ta cũng không biết vì sao. Rõ ràng hẳn là hận người, nhưng đúng là vẫn không thể hận. Hanh, rất buồn cười đi.” Giọng điệu hẳn có chút tự giễu, nhưng nghe thế nào, cũng có chút thống khổ, “Chúng ta cùng nhau lớn lên từ nhỏ, biết đâu cảm tình từ lâu đã hơn hẳn thân nhân. Nhìn người bị người vu cáo, ta thực sự không thể ngồi yên không đến.”

Phen nói đến động tình, hai người trong thư phòng đều giống như bị xúc động ở sâu trong gốc rễ nội tâm nào đó, đứng lặng ở đây, thật lâu, cũng không nói lời nào.

Ai, đây là cái gọi là nghiệt duyên sao?

Cuối cùng, vẫn là Võ Mị mở miệng đầu tiên: “Nên nói đều nói xong, ta cũng là trốn đi. Ngày mai, bảo trọng nhiều hơn.”

Trước khi rời đi, mắt hẳn lại thật sâu nhìn thư phòng, thân thủ xẹt qua bàn học vừa bị hẳn xoa, như là nói tái kiến với nơi lưu rất nhiều hồi ức này, lại có lẽ, là cùng một thứ gì đó ở chỗ sâu trong ký ức nói lời từ biệt....

Chờ hẳn đi xa, Tông Thế Công mới gọi ta đi ra.

“Người nói, Võ Mị nói chính là thật sao? Sẽ không là giả tình báo mê hoặc chúng ta chứ.” Ngoài miệng ta tuy rằng hỏi như vậy, nhưng trong ngực lại nghĩ hẳn sẽ không làm như vậy. Hai lần nghe hẳn nói chuyện với Tông Thế Công, phần cảm tình kia, hoặc nhiều hoặc ít nhưng ta có chút cảm động.

“Vốn có việc này ta còn đang do dự có muốn nói cho người hay không, hiện tại người nếu nghe được....”

“Chờ một chút! Lời này có ý gì? Người là chỉ, chuyện hẳn nói trước đó người đã biết?” Tông Thế Công trả lời thực sự là nhượng ta có chút không hiểu ra sao.

z**y**z**z

“Chiếu theo lời ban nầy chỉ là một tiểu bộ phận.” Tông Thế Công sắc mặt ngưng trọng nói, “Vô luận ngày mai biểu hiện của ngươi ra sao, thứ chờ ngươi cũng chỉ có một cái lộ — tử!”

Không thể nào! Vở kịch này thế nào càng diễn càng nhượng ta hồ đồ.

“Ngươi vừa nói.... Tử?” Thanh âm của ta không khỏi có phần run rẩy, “Ta không hiểu ngươi đang nói cái gì.” Đây là quan trường hắc ám? Lợi dụng xong liền muốn giết người diệt khẩu sao?

Tông Thế Công bắt đầu nói: “Là ý của hoàng thượng.”

“Hoàng thượng? Hoàng thượng thế nào hội muốn giết sứ giả nước bạn chứ?” Lý Thế Dân sinh bệnh hồ đồ sao!

“Hoàng thượng sớm đã biết ngươi là giả mạo.”

Một câu nói, nhượng đầu chấm hỏi trong óc ta càng lấy tốc độ bình phương tăng lên.

“Tông Thế Công ngươi có thể đem sự tình một lần nữa giảng cho ta một lần không, ta đã hoàn toàn bị làm cho hồ đồ rồi.” Trong đầu tựa như có hơn mười rễ cây quấn lấy cùng một chỗ, tìm không ra manh mối.

Gió ngoài cửa sổ không có ngừng lại, thổi trúng từng bách yêu dị trong viện.

Tông Thế Công nhìn phía ngoài cửa sổ, cũng không biết đang nhìn cái gì, một bên chậm rãi mở miệng tự thuật: “Hoàng thượng đã sớm nghi ngờ Trưởng Tôn Vô Kỵ giam lỏng sứ giả Khiết Đan, nhưng hấn lại không hạ lệnh tra rõ. Thứ nhất là bởi vì năm ấy Trưởng Tôn Vô Kỵ là công thần phụ trợ hoàng thượng leo lên ngôi vị hoàng đế, quyền cao chức trọng, lúc đó hoàng thượng không muốn mất đi một vị trọng thần; thứ hai, hấn sớm có ý đem ngôi vị hoàng đế truyền cho Lý Trì, sau này còn cần Trưởng Tôn Vô Kỵ thân cứu cứu tận tâm phụ tá. Mà trong lúc sứ giả thất tung, vừa hay xuất hiện một người tướng mạo đặc thù lại có khuyên tai ngọc bích, hoàng thượng là có ý nhượng người này giả mạo sứ giả Khiết Đan. Đến lúc đó, sứ giả thật trong tay Trưởng Tôn Vô Kỵ, ta lại dâng lên cho hoàng thượng một người giả. Hấn nhất định hội nắm cơ hội này lợi dụng sứ giả chân chính vu cáo ta khi quân, bỏ đi cái đình trong mắt là ta. Bất quá, hoàng thượng thân thủ an bài tất cả tự nhiên sẽ không nhượng tội danh khi quân thành lập, chỉ cần ta nói chính mình bị người mê hoặc mới có thể làm cho rằng người là sứ giả chân chính, tội danh hết thấy có thể đổ lên đầu người. Cho một người không quan trọng định một tử tội, lại có thể giải quyết toàn bộ chuyện tình, chính là kết cục tốt nhất.”

Thiên! Nghe xong đôi lời này, cảm giác chân tướng giống như là một hơi thở hát phổ nhạc còn 2. 5 thăng trang lại nói không ra lời, trong bụng bốc lên lửa giận a!

Đi tới Đường triều nửa tháng ngắn ngủi, mỗi ngày thấy nhiều nhất chính là Tông Thế Công. Thời gian mặc dù ngắn, nhưng cũng xem như đã cùng nhau trải qua rất nhiều sự tình hung hiểm. Nhân tâm không phải làm bằng sắt, ta hoặc nhiều hoặc ít đem hấn làm bạn cùng chung hoạn nạn. Không nghĩ tới, hấn nhưng vẫn đang gạt ta.

“Ngươi biết rõ là tử lộ còn đem ta đẩy vào hố lửa! Còn gạt ta chỉ cần làm theo ngươi nói sẽ không có việc gì....” Ta rất kích động, mở miệng quát.

Tông Thế Công cắt đứt ta: “Vừa mới bắt đầu ta cũng cho rằng chỉ cần ngươi nghiêm túc giả trang là có thể xong việc. Thẳng đến ngày ngươi đánh mất khuyên tai, lúc ta tiến cung hướng Hoàng thượng bẩm báo chuyện này, hoàng thượng mới đem quyết định của hấn nói cho ta biết.”

Hanh! Nguyên lai, Lý Thế Dân mới là đạo diễn chân chính. Những người khác đều chỉ là quân cờ trong tay hấn mà thôi.

Ta thực sự có một loại cảm giác mộng ảo qua.

“Bất quá hiện tại sự tình đã xoay chuyển không phải sao?” Tông Thế Công cầm lấy “Đồng hồ đeo tay” tổ truyền kia, như trút được gánh nặng nói, “Ngày mai, chỉ cần chờ Trưởng Tôn Vô Kỵ giao ra sứ giả chân chính, ngươi có thể quay về thời đại của ngươi.”

Ta nhìn hấn, không biết vì sao thốt ra một vấn đề: “Tông Thế Công, nếu như ta chỉ là một người bình thường, không có cách nào tự bảo vệ mình, vậy ngươi chuẩn bị làm như thế nào? Nhìn ta bị Lý Thế Dân

giết sao?”

Hắn thường thức bắt tay vào làm gì đó, phảng phất cũng không lo lắng vấn đề của ta, một lát, mới ngẩng đầu hỏi ngược lại: “Người nói xem?”

Không ai trả lời vấn đề này, chỉ có tiếng gió thổi ngoài cửa sổ, một trận cao hơn một trận.

Ngay cả ánh nến trên giá cắm nến cũng bị thổi lập loè liên tục.

Ánh lửa kia, chiếu lên trên mặt hai người trầm mặc, có vẻ cứ như vậy nắm lấy bất định.

Hồi lâu, ta mới mở miệng: “Vậy còn người? Ngày mai ta vừa đi, hoàng thượng hội phạt người sao?”

“Đại khái hội trừng phạt nhỏ.”

Ta nhìn hắn một chút, thở dài nói: “Nếu Lý Thế Dân vô tâm cho người làm thái tử, người cần gì phải giúp hắn làm việc này chứ.”

“Người có từng nghe qua, quân muốn thần tử, thần đều phải tử, huống chi là việc này.”

Ta lắc đầu nói: “Vậy người lại chưa từng nghe qua, người không vì mình, trời tru đất diệt.”

Tông Thế Công bĩu môi: “Ta nếu chỉ vì mình, hôm nay sẽ không nói cho người những điều này.”

“Cái này không thể nhập làm một....” Ta tranh cãi nói.

Tông Thế Công lại khoát khoát tay nói: “Người về trước đi nghỉ ngơi đi. Nên nói và không nên nói ta đều nói xong, bàn thêm, sợ rằng trời cũng sáng.

Gió, dường như thổi đến vĩnh viễn không bờ bến.

Ban đêm như vậy, lại thế nào ngủ được đây.

30. Chương 30

Gió thổi một đêm, ngày thứ hai hừng đông lại bắt đầu mưa.

Mọi người dậy thật sớm lúc này đều chờ trong đại đường Tông phủ.

Nhìn bên ngoài mưa rơi mù mịt, ta không khỏi nghĩ, nếu như ngày hôm nay ngự tiền biểu diễn bị hủy bỏ, sự tình sẽ phát triển thế nào?

Tông Thế Công ở nội đường bước đi qua lại thông thả, nhìn qua cũng có chút bất an.

Lý Phúc vừa mới tới không bao lâu ngồi ở bên cạnh tựa hồ rất chuyên chú chơi đùa chiết phiên trong tay, một hồi mở, một hồi khép lại.

Khó có được Nhược Ngâm không ngủ lại giấc đứng ở cửa, một tay cầm một hoa quế cao, một tay đang đón lấy giọt mưa từ mái hiên rơi xuống, hình như ngoạn rất vui.

Thời gian cứ như vậy chậm rãi trôi qua, ta không biết, đây có thể là thời gian cuối cùng bốn người gặp nhau hay không.

Qua không bao lâu, trong cung rốt cục có người đến truyền lời, nói là ngự tiền biểu diễn hôm nay cứ theo lẽ thường cử hành.

Ta cùng Tông Thế Công liếc mắt nhìn nhau. Đến lúc đó thì tự mỗi người tùy cơ ứng biến.

“Tam ca, ta và các người cùng đi đi.” Lý Phúc tiến lên nói.

Nhưng Tông Thế Công lại cự tuyệt: “Không, người ngốc ở chỗ này chiếu cố tốt Nhược Ngâm. Đợi một hồi còn không biết sẽ phát sinh chuyện gì. Người cũng sẽ không yên tâm Nhược Ngâm một mình đứng ở trong phủ chứ.”

Lý Phúc nhìn Nhược Ngâm vẫn còn đang ngoạn đến hải lòng, gật đầu đáp ứng.

“Công ca ca, Thọ đệ đệ đi sớm về sớm nga, Nhược Ngâm chờ các người trở về!” Trước khi xuất môn, Nhược Ngâm đứng ở cửa một người mạnh mẽ vẫy tay tạm biệt chúng ta.

Lòng ta nghĩ, e rằng lúc này tạm biệt sẽ biến thành vĩnh viễn không gặp lại.

Trong bãi sân đã dựng lên một cái lều cực đại để che mưa.

Bên trong lều là đất trống, bốn góc trên đều đặt một cái trống lớn.

Đứng ở cổng nhìn vào, bên trái đất trống là một loạt bia bắn, bên phải là một loạt chỗ ngồi của đại thần.

Trưởng Tôn Vô Kỵ đứng ở chỗ ngồi đầu tiên. Thấy chúng ta tiến đến, diện vô biểu tình như trước, không có dị dạng.

Đối diện cửa vào là một đài cao khoảng nửa thước, xếp đặt long tọa của hoàng đế.

Lý Thế Dân vẫn cười hòa ái dễ gần như vậy, khiến người ta rất khó nghĩ đến người phía sau màn sắp đặt mọi chuyện cư nhiên là hắn.

Lúc chúng ta đang một phen hành lễ, người đánh trống bốn góc đánh ra một hồi trống dồn dập, tuyên cáo biểu diễn chính thức bắt đầu.

Ta đi tới giữa sân, từ trong tay thị quan tiếp nhận cung tên trước đó đã chuẩn bị tốt.

Lấy lại bình tĩnh, ta tận lực để cho chính mình thoát nhìn như khi bình thản.

Kéo cung, bắn tên — bên tai chỉ có thanh âm tên phá không.

Sưu một chút, ở giữa hồng tâm.

Tên thứ hai, lại là hồng tâm!

.....

Ngay cả bắn tên thứ năm, cư nhiên cũng bị ta nhất tiễn xuyên tâm.

Xung quanh bắt đầu có thanh âm vỗ tay ủng hộ.

Ta nhìn về phía Lý Thế Dân, hắn cũng vuốt râu mép gật đầu mỉm cười, một bộ biểu tình rất tán thưởng.

Lại len lén ngắm Trưởng Tôn Vô Kỵ, hắn vẫn là diện vô biểu tình.

Ta hít sâu một hơi, đi tới phía trước bia ngắm kế tiếp, tiếp tục bắn tên.

Mười bia, ta bắn trúng hồng tâm tám.

Cười ngựa bắn cung là trong mười trúng năm hồng tâm.

Xem như là thành tích rất không tồi.

Lý Thế Dân mở miệng khen: “Quả nhiên danh bất hư truyền! Bỉ Nhĩ Cấp chỉ là sứ giả thân thủ cũng đã rất cao a.”

Diễn kỹ thật đúng là khá tốt, biết rõ ta là đồ giả còn ở chỗ này trợn mắt nói dối.

“Đây cũng là nhờ có Tông đại nhân dốc lòng chăm sóc mấy ngày, tiểu thần mới có thể hồi phục nhanh như vậy, không đến mức xấu mặt trước mặt hoàng thượng a.” Ta cũng bất lộ thanh sắc nói.

“Nói như vậy, người và Thế Công, trăm điều phải hảo hảo ban thưởng a!” Lý Thế Dân cười vang nói.

“Chậm đã!”

Ta cùng Tông Thế Công vừa tiến lên muốn tạ ân, lại bị một thanh âm cắt đứt.

Trưởng Tôn Vô Kỵ quả nhiên bắt đầu hành động.

“Hoàng thượng, thần muốn dẫn tiến một người để hoàng thượng nhìn trước, chờ xem qua người này hoàng thượng luận ban thưởng cũng không muộn.”

Lý Thế Dân còn cố ý giả vờ thần sắc khó xử, cau mày do dự một chút mới gật đầu đáp ứng.

Trưởng Tôn Vô Kỵ hướng người đi theo hầu bên cạnh sử một ánh mắt, người nọ lập tức vội vã xuống phía dưới dẫn người.

Chỉ chớp lát, lối vào liền đi tới một người, mặc một thân Khiết Đan trang phục gần giống với ta.

Ta chú ý nhìn xuống lỗ tai hắn, quả nhiên mang một khuyên tai ngọc bích giống hệt ta, chỉ là mới hơn của ta một chút.

Không cần phải nói, đây nhất định là sứ giả Khiết Đan chân chính.

Người nọ vừa lên liền cung kính quỳ rạp xuống đất: “Sứ giả Khiết Đan Bĩ Nhĩ Cấp tham kiến hoàng đế đại Đường — ”

Lời nói trong miệng còn có chút không chuẩn.

Lý Thế Dân nhìn thấy, cố tình không giải thích được hỏi Trưởng Tôn Vô Kỵ: “Vị này chính là...”

“Hồi hoàng thượng, vị này mới là chân chính sứ giả Khiết Đan — Bĩ Nhĩ Cấp.”

“Này....” Lý Thế Dân trình diễn thật tốt, nhìn ta lại nhìn đồ thật kia, mặt lộ vẻ nghi hoặc.

Trưởng Tôn Vô Kỵ trừng ta liếc mắt, nói: “Đại nhân, vị này mới là chân chính sứ giả Khiết Đan, về phần vị này —” hắn oán hận nhìn ta một chút, nói: “Là người mạo danh thể thân do Tông đại nhân tìm đến che đậy hoàng thượng.”

“Ái khanh nói như vậy, trầm lại không rõ.” Tốt, Kim Kê Bách Hoa (*) Oscar đều phải đưa cho Lý Thế Dân rồi.

“Bẩm hoàng thượng, vì thần đã sớm hoài nghi sứ giả Khiết Đan lúc trước là người giả mạo, vậy nên vẫn âm thầm điều tra. Không lâu rồi cục phát hiện, sứ giả chân chính sớm bị người bắt cóc giam lỏng!” Trưởng Tôn Vô Kỵ chìa vào người ta lớn tiếng nói, “Người này căn bản là do Tông đại nhân có ý định giả mạo.”

Chú thích:

(*) Kim Kê Bách Hoa: một trong ba giải thưởng lớn của làng điện ảnh nói tiếng Hoa. (Ba giải thưởng: Kim Kê Bách Hoa của Trung Quốc, Kim Mã của Đài Loan, Kim Tượng của Hongkong)

31. Chương 31

Mọi người ồ lên! Đại thần phía dưới bắt đầu nghị luận.

“Này... Người có thể có chứng cứ?”

Trưởng Tôn Vô Kỵ hướng sứ giả kia sử một ánh mắt, người nọ động thủ cầm khuyên tai, lại từ túi y phục móc ra một quyển công văn.

Ta xem mấy thứ kia bị người đặt đi lên, ngực có chút hoảng.

Nhìn nhìn lại Tông Thế Công bên người, chỉ thấy hắn cũng đang nhìn ta, còn dùng ngón tay chỉ chỉ cổ tay, hình như đang ra hiệu ta có thể đi.

Thực sự phải đi?

Nếu như gốc một chút ta tự mình hướng Lý Thế Dân nói rõ Tông Thế Công là bị ta mê hoặc mới có thể đem ta trở thành sứ giả thực sự, không phải rất tốt? Tông Thế Công có thể thoát tội mà không tổn công chút nào, mà ta khi đó lại trình diễn trò chạy án chẳng phải là càng có sức thuyết phục? Cứ định như vậy đi!

Lúc này, Trưởng Tôn Vô Kỵ lại hướng hoàng thượng nói rõ: “Hoàng thượng, những thứ này chính là bằng chứng sứ giả. Bên trong còn có thư Khiết Đan tộc trưởng Quạt Ca Thân viết cho hoàng thượng. Vật ấy, Tông đại nhân bên kia hẳn là không có chứ.”

Trưởng Tôn Vô Kỵ cố ý nhìn về phía ta và Tông Thế Công, đặc ý trong mắt vừa xem là biết.

Lý Thế Dân nhìn công văn, sắc mặt chuyển thâm độc, cả giận nói: “Thế Công! Người giải thích thế nào!”

Tông Thế Công phác thông quỳ xuống: “Hoàng thượng thứ tội! Vì thần thực sự không biết người này là giả mạo.”

Hắn lúc này thần tình khẩn thiết, đại khái cũng chỉ có ta và Lý Thế Dân biết là giả.

“Hoàng thượng, nghìn vạn lần đừng bị Tông Thế Công che giấu!” Trưởng Tôn Vô Kỵ bước lên phía trước nói, “Vi thần vừa chỉ người bắt cóc sứ giả Khiết Đan chính là Tông Thế Công!”

Lý Thế Dân sắc mặt trầm xuống: “Trưởng Tôn Vô Kỵ, không thể ăn nói lung tung. Mọi việc đều phải có chứng cứ. Thế Công căn bản không có động cơ bắt cóc sứ giả Khiết Đan.”

“Thần có chứng cứ!” Trưởng Tôn Vô Kỵ nhìn qua tự tin tràn đầy, “Hoàng thượng, có chút động cơ mặt ngoài đương nhiên là nhìn không ra. Thỉnh hoàng thượng cho phép thần thỉnh thêm một người thượng diện.”

Lý Thế Dân hình như cũng đối với chứng cứ thỉnh linh nhảy ra của Trưởng Tôn Vô Kỵ cảm thấy rất mê hoặc, cau mày gật đầu.

Không lâu sau, lối vào tiến đến một người, là một hán tử cao to khôi ngô.

Chờ hắn đến gần, ta nhận ra người này lúc trước tiến cung ta đã thấy. Tông Thế Công nói qua hình như là cái gì thống lĩnh đô thành thủ quân, kêu cái gì ta cũng đã quên. Chỉ là Tông Thế Công nói qua người này là quan thanh liêm, cương trực công chính. Thật không biết lúc này thế nào cùng một phe với Trưởng Tôn Vô Kỵ?

Người nọ tiến lên hành lễ, đứng dậy hướng hoàng thượng nói: “Hoàng thượng, Trưởng Tôn Vô Kỵ đại nhân vừa mệnh thần lục soát dinh thự Tông đại nhân, kết quả ở thư phòng Tông đại nhân phát hiện thứ này.”

Hắn để thị quan đưa lên gì đó, hình như là một phong thư.

“Hoàng thượng, vi thần chưa được phép đã phái người lục soát Tông phủ, đúng là không nên. Nhưng sở dĩ làm như vậy cũng là không muốn có ai đó hủy diệt chứng cứ rồi tiêu điều ngoài vòng pháp luật.” Trưởng Tôn Vô Kỵ nói cứ như chứng cứ đã vô cùng xác thực.

Lý Thế Dân không để ý tới hắn, chỉ là nhìn lá thư này, sắc mặt dần dần âm trầm, phát tay đem thư ném tới, cả giận nói: “Tông Thế Công! Chính người nhìn xem chuyện gì xảy ra!”

Chữ viết trên thư viết qua loa, ta xem không hiểu có ý gì nhưng nhìn Tông Thế Công vùng giữa lông mày càng lúc nhíu càng chặt, nghĩ cũng không phải chuyện tốt.

Trưởng Tôn Vô Kỵ lửa cháy đổ thêm dầu: “Hoàng thượng, Tông Thế Công cấu kết với người Đột Quyết bắt cóc sứ giả Khiết Đan, mục đích chính là muốn đại Đường cùng Khiết Đan bất hòa, Đột Quyết ngồi ngư ông đắc lợi! Hiện tại phong thư người Đột Quyết viết chính là chứng cứ tốt nhất.....”

“Người nói vậy!” Ta nhìn không được quát, vọt tới trước mặt thống lĩnh kia, “Nhất định là người cùng Trưởng Tôn Vô Kỵ cấu kết đem thư đặt trong phòng Tông Thế Công!”

Tông Thế Công từ phía sau giật lại ta: “Bình tĩnh một chút. Dương tướng quân không phải làm như vậy.”

Trưởng Tôn Vô Kỵ cũng đặc ý: “Hoàng thượng, Dương tướng quân thái độ làm người công chính, mọi người đều biết. Thần cũng là sợ có người cố ý vu oan, mới đặc biệt thỉnh Dương đại nhân đi lục soát.”

“Hanh! Người nói hấn công chính thì hấn công chính a! Người sẽ thay đổi!” Ta hầu như muốn xông lên đánh cho lão đầu kia một quyền. Thư phòng Tông Thế Công cũng phải là ai cũng có thể vào, ngoại trừ người lục soát, còn có ai có thể đem thư bỏ vào chứ?

Chậm đã! Chẳng lẽ là hấn?

Tối hôm qua hấn đã tới.

“Tông Thế Công, ta biết là ai, là Võ.....” Ta còn chưa nói xong, đã bị Tông Thế Công bưng kín miệng không cho nói ra.

Trưởng Tôn Vô Kỵ thấy, lập tức nắm nhược điểm: “Hoàng thượng, hai người này lén lút lút lút, nhất định có việc không thể cho ai biết! Bọn họ cấu kết ngoại tộc, khi quân phạm thượng, thỉnh hoàng thượng lập tức bắt lấy hai người!”

“Trẫm biết làm thế nào! Không cần người dạy!” Lý Thế Dân lúc này cũng chau mày.

Lý Thế Dân cũng không ngu ngốc, ta nghĩ hấn cũng có thể nhìn ra chuyện có kỳ hoặc, thế nhưng lúc này chứng cứ đều bị lấy ra, không phân định không được. Chỉ thấy Lý Thế Dân do dự một lát, hạ lệnh nói: “Đem Tông Thế Công cùng sứ giả giả kia áp nhập thiên lao trước, tùy lúc xử lại!”

Hoàng mệnh hạ xuống, binh sĩ chung quanh cấp tốc xông tới.

Ta tâm loạn như ma, vùng vẫy xem lúc này rốt cuộc có nên đi hay không.

Tông Thế Công dù sao cũng từng trải so với ta nhiều hơn, lúc này cũng lãnh tĩnh hơn ta, thoáng cái xoay người lên ngựa vừa rồi ta dùng cưỡi bắn cung. Không đợi ta phản ứng, nắm ngang lờ ta lên.

Dây cương ngựa bị kéo. Con ngựa ngửa đầu hí dài, móng trước giờ lên.

32. Chương 32

Binh sĩ xung quanh sợ bị ngựa đá trúng, có phần hơi tản ra.

Trong bao vây xuất hiện kẻ hở.

Chưa kịp suy nghĩ nhiều, Tông Thế Công thúc ngựa chạy như bay, đột phá vòng vây.

Chỉ nghe phía Trưởng Tôn Vô Kỵ hô to “Mau đuổi theo a”, một ít binh sĩ cũng cưỡi ngựa đuổi theo.

Hai tay ta chăm chú ôm thắt lưng Tông Thế Công, nhìn phía sau bụi bặm tung bay, hiển nhiên truy binh không ít.

“Vì sao không nói Võ Mị Nương vu oan cho người!” Tối hôm qua xem ra tình chân ý thiết, không nghĩ tới lại....

Tông Thế Công không trả lời, chỉ là la lớn: “Thừa dịp hiện tại đi mau a!”

Ngựa phi rất nhanh, thanh âm gió thổi xung quanh nghe lên có chút rời rạc.

“Vậy người làm sao bây giờ?” Cái gì cấu kết Đột Quyết vân vân hiển nhiên đã ngoài dự liệu của chúng ta, hơn nữa xem ra Tông Thế Công sẽ không khai Võ Mị Nương ra.

“Người đi sau đó ta trở về giải thích với hoàng thượng.”

“Không được!” Tình thế phát triển đã không có khả năng nắm giữ như trong dự liệu, trở lại quá nguy hiểm.

“Đừng nhiều lời! Đi mau!” Tông Thế Công quát.

Truy binh phía sau đích xác càng ngày càng gần.

Con ngựa này vốn nhỏ hơn các con ngựa khác, hiện tại lại lưng mang hai người, tốc độ bắt đầu chậm xuống.

Ta còn do dự cái gì? Nếu không đi, ngay cả mệnh nình cũng sẽ bị khiêng đi a.

Ta thân thủ vén lên tay áo, khởi động “Đồng hồ đeo tay”, đem kim đồng hồ mặt trên đẩy tới năm 2005 tháng X ngày O, cũng chính là ngày ta ly khai.

Thời khắc ly biệt rốt cục tới rồi.

Trong nửa tháng này từng li từng tí như đèn kéo quân lóe qua trong đầu ta.

Ta, ấn chốt ” GO”.

Lướt nhẹ, tiến đến bên tai Tông Thế Công –

“Tạm biệt. Người phải bảo trọng.”

Sau đó, buông ra hắt, nhìn tấm lưng dày rộng của hắt, lẳng lặng đợi lam quang quen thuộc vây quanh ta.

.....

.....

.....

Di? Thế nào qua lâu như vậy cũng không phản ứng? Hàng kém chất lượng hiểm thấy này lại hỏng?

Trời ạ! Vậy không phải uống phí bao nhiêu cảm tình vừa rồi của ta sao!

Ta cúi đầu kiểm tra “Đồng hồ đeo tay”. Chỉ thấy trên bình dịch trong suốt có nhóm chữ đang chuyển động — “Hiện tại thỉnh nói ra ngữ âm phân biệt ám hiệu.”

??????

??????

??????

Cái gì ám hiệu a? Lão mục hình như căn bản chưa nói qua a!

“Thế nào còn không đi!” Tông Thế Công hỏi.

Ta vội la lên: “Ta không biết a! Thứ này hình như xảy ra vấn đề!”

Ám hiệu ám hiệu, đến tột cùng là ám hiệu gì a!

Đúng rồi, túi gấm của lão mục!

Hoàn hảo sự kiện áo mưa lần trước sau không đem vật kia ném đi.

Ta luống cuống tay chân mà đem túi gấm bên hông cầm lấy.

Lần trước bỏ đi cái hồng sắc, bây giờ còn chanh sắc và hoàng sắc.

Ta mở ra chanh sắc trước.

Mặt trên tờ giấy viết:

“Tiểu Thọ,

Phía dưới mặt đồng hồ cất giấu châm gây tê, nguy cấp thì dùng.

Mẫu”

Lão mục ta van người! Cũng không phải diễn viên trình thám!

Một cái bỏ đi, ta lập tức mở cái thứ hai.

“Tiểu Thọ,

Để phòng ngừa có người không liên quan sử dụng cơ quan chuyển dời thời không, mục cố ý thiết lập ngữ âm phân biệt ám hiệu ‘ Tạo ra đam mê khiến ta hạnh phúc như vậy’. Nhớ kỹ lúc khởi động thì nói a.

Mẫu”

Ai cùng người đam mê khiến ta hạnh phúc như vậy a! Hạnh phúc chỉ có người, ta hiện tại mệnh so với cái thì còn khổ hơn!

Bất quá không cam lòng thì không cam lòng, mệnh vẫn là quan trọng.

Ta hô về phía “Đồng hồ đeo tay”: “Tạo ra đam mê khiến ta hạnh phúc như vậy — ”

Tông Thế Công phía trước còn hỏi: “Người nói cái gì...”

Bất quá lúc này lam sắc quang mang đã hiện lên, ta từ từ bị vây quanh ở chính giữa.

Tiếng vó ngựa, tiếng gió thổi, tiếng la hét truy đuổi phía sau, hình như đều đã cách xa ta, ngay cả bóng lưng Tông Thế Công cũng có vẻ càng ngày càng không rõ....

Thực sự cứ như thế đi?

Thực sự cứ như thế lưu lại hân?

Thực sự cứ như thế để hân đi mạo hiểm?

Hân, có thể sẽ chết a....

Tựa hồ có một tia ý thức đang thúc dục ta, chậm rãi, ta vươn tay, xuyên qua đạo lam quang, nắm chặt thân ảnh càng ngày càng không rõ....

“Tiểu Thọ! Tiểu Thọ!”

Thanh âm của ai?

“Nhi tử ngoan...”

Là thanh âm lão mục....

“Tiểu Thọ! Người tỉnh!”

Lão mục thoáng cái nhào tới, ôm chặt lấy ta.

“Mục, người ôm ta sắp không thở nổi.”

“Tiểu Thọ, người ở cổ đại xảy ra chuyện gì a? Có thấy Ai để gì gì đó không?” Lão mục trên mặt rõ ràng hưng phấn nhiều hơn quan tâm.

“Người còn nói!” Ta chỉ vào “Đồng hồ đeo tay” tức giận trách: “Mua cho ta một sản phẩm không đạt tiêu chuẩn, hại ta chạy tới đại Đường.”

“Đừng lo đừng lo, quan trọng là ... Người ở bên kia thế nào.”

“Lão mục, sau đó xem kịch truyền hình ít đi một chút.” Những lời này ta nói thật thành khẩn. Ba cái túi gấm thiếu chút nữa khiến cho ta mất mạng, còn hỏi ta ở bên kia thế nào.

“Hài tử người thế nào nghe người ta nói không đến trọng điểm a.” Lão mục có chút không nhịn được, còn hướng bên cạnh ta nháy mắt.

Ta vừa nhìn, nguyên lai bên cạnh có một người nam nhân còn ngủ, chính là Tông Thế Công.

Lão mục cười đến ái muội: “Dẫn theo cho ta một đứa con rể suất như thế trở về có cái gì không tiện nói a.”

“Cái gì con rể a!” Ta thực sự sinh khí. Nhi tử từ cổ đại mang về một nam nhân lai lịch bất minh nàng lại còn hài lòng như thế a.

Lão mục vẻ mặt sợ hãi: “Chẳng lẽ là người vợ?”

Ta bạch nhãn vừa lộn, rống to hơn: “Cái gì cũng không phải!”

“Đừng xấu hổ.” Lão mục đứng lên, chỉ vào xung quanh nói, “Gian phòng mục đặc biệt bố trí cho người đều được rồi, người còn xấu hổ cái gì a.”

Ta lúc này mới chú ý tới toàn bộ gian phòng cùng với lúc ta ly khai hoàn toàn không giống nhau.

Khăn trải giường đỏ, đệm chăn đỏ, điều kỳ quái nhất chính là đầu giường còn dán một chữ “Hỉ hỉ” thật to!

“Đây là cái gì?!” Ta chỉ vào cái chữ “Hỉ hỉ” kia hỏi lão mù.

Lão mù lại cười đến vẻ mặt ái muội: “Được rồi, các người cũng mệt mỏi, nghỉ ngơi trước cho tốt đi.” Nàng lại nhìn Tông Thế Công còn không có tỉnh một chút, không có hảo ý nói với ta: “Nhi tử ngoan, đợi lát nữa ta trở lại hảo hảo quan tâm quan tâm, chỉ đạo chỉ đạo người.”

Nga HOHOHO

~Tiếng cười lão mù càng bay càng xa, chỉ để lại ta ở trong phòng hô to: “Mù, không phải như người nghĩ a –” (Long mõ: tiểu Công đã chết sao, thanh âm vang như thế cũng không tỉnh a)

33. Chương 33: Pn1: Chế Độ Hôn Nhân Hiện Đại

Ngày nào đó, tiểu Công sau khi đi tới hiện đại lần đầu tiên xem TV, tiểu Thọ đi ngang qua.

Thọ: “Tông Thế Công người tại xem cái gì a?”

Công: “Cuộc thi người mẫu.”

Tiểu Thọ hiểu kỳ, cũng lại gần liếc mắt nhìn trộm.

Thọ: “Số 3 kia lớn lên thật khả ái! Lấy về nhà làm vợ hẳn là không tồi a!”

Công (dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn tiểu Thọ): “.....”

Thọ:”Thế nào? Người muốn đoạt với ta a.”

Công: “Bá mẫu không phải nói ở thời đại này nam nữ kết hôn là xúc phạm vương pháp sao?”

Thọ: “..... vậy cái gì mới là hợp pháp?”

Công: “Bá mẫu nói qua, nam nhân chỉ có thể kết hôn với nam nhân, nữ nhân chỉ có thể kết hôn với nữ nhân.”

Công lại cảm thán: “Không ngờ sau nghìn năm thế sự đã cải biến đến tình cảnh như vậy.”

.....

.....

.....

Thọ: “..... lẽ nào ta là lão ba lão mù phạm pháp sinh hạ sao!” (Long mõ: nguyên lai người là hắc hộ khẩu

)

(hoàn)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuy-huu-dong-nhan-mau-bat-tau-dam-my-lo>